

ΕΤΟΣ 4Τ'

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡ. 4
283

1932

1932

ΕΥΔΥΝΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Εξουράζει τὸ σῶμα.
Απαλλάσσει ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.
Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Ἡ κ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ, Διπλωματούχος τῆς Ἀκαδημίας Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ ἱετίαν ράπτρια τῆς ἑλλοτε Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας Κων/πόλεως, με εἰκοσαετὴ πείραν, Κων/πολιν—Παρίσι—Ἀθῆναι, ἀναλαμβάνει νὰ διδάξῃ καὶ καταρτίσῃ καλλιτέχνιδας ραπτρίας.
Ἰδιαίτεραι συμφωνίαι διὰ τὰς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μαθητευομένων, ΔΙΔΑΚΤΡΑ λογικά. Γράψατε: Καν' Ἀνδρονίκην Βεγκάση, Νίκης 26, Ἀθῆναι.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενανδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

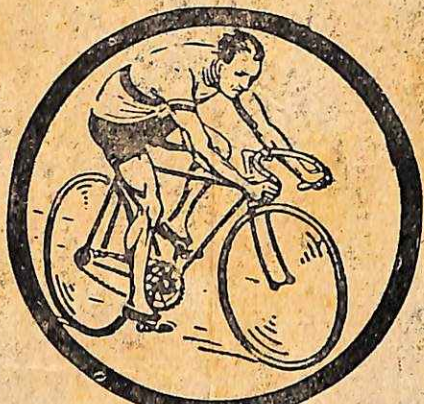
Ἡ Διπλωματούχος μοδίστα γυναικείων φορεμάτων **ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ** Μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἐπὶ τῆς οδοῦ Βουλῆς 37α καὶ ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας της. Θά εὐρητὲ ἐκεῖ τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα καὶ Τουάλ. Ἐργασία με γούστο, ἐδυσχευσία καὶ με τιμὰς λογικάς.
Μία ἐπισκεψίς θά Σᾶς πείσῃ.

ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

Ἐνα εὐλιζάνι μάλα με
ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗΝ παρέχει
εὐχαρίστησιν γ νείας δυνάμεις
Dr A. WANDER S. A., BERNE

Γεν. Ἀντ. Γ. Χρυσοστάτης - Ἀρχίου Κωνσταντίνου 14

Οἱ νέοι στὴ μαθητικὴ ἡλικία δὲν ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ γυμνάζωνται τακτικά, παρὰ μόνον ὅταν εἶναι κάτοχοι **ΕΝΟΣ ΩΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ**
Γιὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δυνάμεων τοῦ παιδιοῦ σας, κανένα δῶρο δὲν εἶναι πιδ ὠφέλιμο ἀπὸ **ΕΝΑ ΓΕΡΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ**
Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐκθεσὶν μας. **ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ**
Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1—ΑΘΗΝΑΙ

Με ἐξοδά μας διεκπεραιώμεν πάσης φύσεως κληρονομικὰς υποθέσεις, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δημοσίου. Ὁμοίως καὶ διεκδικήσεις εἰκοπέδων.
Ἀθῆνās 11. Ὁραὶ 8—9 καὶ 3—4.
Μενανδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὼς Κεφαλληνίας καὶ Τεγᾶς 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ, ΒΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ, ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΠΑΝΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ & ΣΙΑ
ΠΛΑΤΕΙΩΝ 24
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι.

Γιὰ τὰ μεταξωτά σας καὶ λεπτὰ ὑφάσματα προτιμᾶτε τὸ σαποῦνι **ΠΕΡΖΙΑ**
Πωλεῖται εἰς τὰ ἐξωδιμοπωλεῖα:
Γ. ΑΝΤ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ, Ἀθῆναι.
Παρακαταθῆκαί: Ἐν Πάτραις Β. Φωτόπουλος, Πατρέως 66. Ἐν Θεσσαλονίκῃ Καραβιδας καὶ Σία, Στοὰ Φοφύλου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τὰς τριεφους νεόμυτες, ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν 152, ἐκ μπετόν ἀρμέ. Ἄνω ἔρροφος δωμάτια 8, δευτέρος ἔρροφος δωμάτια 6 καὶ τρίτος ἔρροφος δωμάτια 5 με χῶλλ μεγάλα, αὐλὴν, κλπ. καὶ με ὅλα τὰ χρειώδη. Τιμὴ 1.200.000. Πληροφορία ἐναντι καφετερίων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μία πλάστιγγα σιδερένια χιλίων ὀκαδῶν, εἰς πολὺ καλὴν κατὰστασιν με τὰ θάρη της εἰς τιμὴν συμφέροντων. Πληροφορία ἐδὼς Λέκα 7.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150 » ΕΞΕΛΜΗΝΟΣ 80 » ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6 » ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6 » ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30 » ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 Ἰανουαρίου 1932	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city. Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie. Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge		ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» NEW YORK NEWS AGENCY General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΖΑΧΑΡΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ:
«Τὰ Θεῖα Δῶρα», ποιήματα.
Ἐκδόσις Δημητράκου.

Ἡ κριτικὴ αὐτὴ θ' ἀποτελέσει ἕως παραφρονία μέσα στοὺς διθύραμβους ποὺ γράφθηκαν καὶ θὰ γράφοντο ἄλλοι γιὰ τὰ ποιήματα τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου. Οἱ διθύραμβοι ὅμως αὐτοὶ δὲν θὰ συγκρατοῦν τὴν ἀποτυχημένη ἐμφάνισιν τοῦ κ. Παπαντωνίου ὡς ποιητοῦ, ὅπως, πρὸ διετίας, ἄλλοι παρόμοιοι διθύραμβοι δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐπιβάλουν τὸν «Ὀρκο τοῦ Πεθαμένου» ὡς θεατρικὸ ἀριστούργημα. Καὶ ὅμως ὁ κ. Παπαντωνίου εἶχε γράψῃ ἄλλοτε, πρὸ τούτων χρόνων περίπου, μερικά ποιήματα ποὺ, μολοντοὶ σήμερον τὰ περιφρονεῖ καὶ δὲν τὰ ἔβαλε μέσα στὴ συλλογὴν του, παραμένον μοναδικὰ στὴ σύγχρονήν ποιησὶν μας. Ποιὰ διαφορά μεταξὺ τῶν ἀβρῶν ἐκείνων ποιημάτων, ποὺ μᾶς ἐγόητευαν κάποτε ὅλους, καὶ τῶν σημερινῶν! Γιὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὰ «Δῶρα τοῦ Θεοῦ» δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πᾶρει ὡς σύνολο γιὰτὶ ἔχουν τὰ περισσότερα τουλάχιστον, μιὰ τέτοια ἀνομοιογένεια μεταξὺ τους στὴν ἐμπνεύσιν, στὴ διάθεσιν καὶ στὸ χαρακτηριστὶ καὶ παρουσιάζουν μιὰ τέτοια ἑλλειψὴ προσωπικότητος ποιητοῦ, ὥστε νομίζει ὁ ἀναγνώστης πὺς διαβάζῃ ποιήματα διαφόρων ποιητῶν συγκεντρωμένα σ' αὐτολόγιον. Τὸ μόνον κοινὸ χαρακτηριστικὸν τους εἶναι ἡ δεξιότητιν στὸ στίχον, ποὺ φτάνει πολλὰς φορὰς με τὴν προπαράφροναν καὶ ἀπροσδιόριστον ομοιοκαταληξίαν, ἡ ὁποία μόνον σκοπὸν τους ἔχουν νὰ ἐμφανίσουν, μέχρις ἐκζητήσεως.

Ὁ κ. Παπαντωνίου, ὁ ὁποῖος με μιὰ σειρά πεζῶν τραγουδιῶν ποὺ ἔδωσε πρὸ ἐτῶν μᾶς παρουσιάστηκε, ὅχι ἀπλῶς με σκέψιν καὶ διδασχὴν ἐννοιαστικὴν (τὴν ὁποία ἀσφαλὺς ποίπει νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ διανοούμενοι), ἀλλὰ θέρος παρξίζοντος, σήμερον μᾶς παρουσιάζει γνήσιος ρομαντὸς ρομαντικότητος, μάλιστα ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν πηγὴν του ἀπὸ τὸ δημοτικὸν τραγούδι. Ὁ μᾶς ἐπικρίνοντες ἴσως ὡς ξενόφιλους καὶ μοντερινίζοντας ἂν τολμήσουν νὰ πούμεν ὅτι ἡ δημοτικὴ μας ποιησὶς δὲν ὑπορεῖ στὴν ἐποχὴ μας ν' ἀποτελέσῃ ἀπὸδεύματα ποιήσεως. Ὁ λυρισμός, τὸ μόνον εἶδος τῆς ποιήσεως ποὺ ἀντιπροσωπεύει σήμερον τὴν πραγματικὴν ποιήσιν, ἔχει ἄλλους τίς πηγὰς καὶ ἡ πηγὴς αὐτὴς ποὺ δὲν θὰ εἴδῃ καὶ στὰ πιδ σκοτεινὰ συνασθμάματα τοῦ ποιητοῦ, μὲσα στὰ ἄδυστα τῶν ἀδύτων τῆς ψυχῆς του. Ὅλα τ' ἄλλα, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ δημιουργία ποιητικῆς παιδείας καὶ μάλιστα ἐθνικῆς, ἀποτελοῦν φιλολογία. Ἡ τέχνη δὲν ἔχει σύνσρα. Ἀλλοίμονο ἂν θὰ μπορούσε νὰ ὑποταχθεῖ ἑνὰς ποιητῆς σὲ μιὰ παράδοση ποὺ δὲν θὰ μπορεῖ, ὅσο μεγάλος κι' ἂν εἶναι, νὰ τὴν υπερβάλει, ἀπὸ ὅλην ἡ πρωτοτυπία θ' ἀντῇ σ' αὐτὴν.

ποὺ ἀντιπροσωπεύει σήμερον τὴν πραγματικὴν ποιήσιν, ἔχει ἄλλους τίς πηγὰς καὶ ἡ πηγὴς αὐτὴς ποὺ δὲν θὰ εἴδῃ καὶ στὰ πιδ σκοτεινὰ συνασθμάματα τοῦ ποιητοῦ, μὲσα στὰ ἄδυστα τῶν ἀδύτων τῆς ψυχῆς του. Ὅλα τ' ἄλλα, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ δημιουργία ποιητικῆς παιδείας καὶ μάλιστα ἐθνικῆς, ἀποτελοῦν φιλολογία. Ἡ τέχνη δὲν ἔχει σύνσρα. Ἀλλοίμονο ἂν θὰ μπορούσε νὰ ὑποταχθεῖ ἑνὰς ποιητῆς σὲ μιὰ παράδοση ποὺ δὲν θὰ μπορεῖ, ὅσο μεγάλος κι' ἂν εἶναι, νὰ τὴν υπερβάλει, ἀπὸ ὅλην ἡ πρωτοτυπία θ' ἀντῇ σ' αὐτὴν.

αὐτὴν. Ὁ Καρυωτάκης κάθε ἄλλο παρὰ ρομαντὸς ποιητῆς εἶταν. Ἀπὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐπιβληθεῖ στὴ γενεά του, ἡ ὁποία ἀσφαλὺς θὰ τὸν ἐπιβάλει καὶ στοὺς μεταγενεστέρους.
Ἄλλ' ἂς γυρίσουμε στὸν κ. Παπαντωνίου καὶ ἂς ἀρχίσουμε νὰ ἐκφυλίζουμε τὰ «Δῶρα τοῦ Θεοῦ».
Τὸ πρῶτον ποίημα «Τὸ ἀνέκδοτο» γνήσιος παλαιὰ φρασεολογία, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν λείπουν οὔτε τὰ «π ο υ λ ι α τ ῆ ς ρ ῖ μ α ς», οὔτε «τ ᾶ σ ῖ δ ε ρ α τ ο υ λ ὁ γ ο υ», οὔτε «τ ῆ ς ὀ λ ῆ ς».
τ ᾶ κ ᾶ τ ρ γ α
τὴ διαδέχεται ὁ ὕμνος τῆς Βαρυλάς ποὺ μόνον τὸ πρῶτον περσέστιον.

τῆς ἔχει κάποια συγκίνησι, καὶ ἐπακολουθεῖ «Ἡ Προσευχὴ τῶν Ταπεινῶν». Ὁ κ. Παπαντωνίου στὸ ποίημά του αὐτὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀπλότητα χρησιμοποιοῖ ὑποπτα καὶ τεχνητὰ μέσα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξεφυγουν ἀπὸ ἑνα ἑμπερὸ μάτι. Οἱ ποιηταὶ ὅμως ποὺ φράζονται γιὰ τὴν ἀπλοτήτᾳ τους, ὅπως π.χ. ὁ Φρανσι Ζάμ, δὲν καταφεύγουν σὲ μανιέρες, ἀλλὰ αὐθόρμητα τὰ συνασθμάτα τους τοὺς ἀναγκάζουν νὰ γράφουν. Ἡ ἀπλότης τοῦ κ. Παπαντωνίου δὲν μᾶς συγκινεὶ καθόλου: ὠραῖο φαινόμενῳ στίχοι ποὺ θέλουν νὰ δημιουργήσουν ἐντύπωση. Μὰ ὅπως τὰ χαίτουμε κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους αὐτοὺς, ὅπως εἶναι τὸ δευτέρον ποίημα, τὸ πραγματικὸ καὶ τὸ ἀγαθόν: Τὰ ἴδια θὰ εἴχαμε νὰ πούμε καὶ γιὰ τὸ ποίημα «Ἀπολογία στὰ Ζῶα» ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναδραμιεύουμε ἐδῶ τὸ πρῶτον ποίημα.

Σὰν ἀλαργεῖται ἀπὸ με γυμνασίου τοῦ οἱ γάτοι (μο οὐ γάτοι) ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖται ποὺ ἀπαντήθηκαν με φρεσὶ διαδόντ.
Ἀς ἦταν, ὁ μόνον, δυνατὸ νὰ βγῶμε ἀπ' τὴν ἀπάτη.
Τὴ σέλις μποροῦν νὰ ἔχουν με τὴν Ποίησιν τέτοια κατασκευάσματα, ἂς κρίνουν οἱ ἀναγνώσται μας. Τὰ ποιήματα ποὺ μεσολαβοῦν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δύο, τὰ περνᾶμε χωρὶς συζητήσιν, ἐκτὸς ἀπὸ «Τὸ τραγούδι τῆς μάνας μου», στὸ ὁποῖον ἡ δεξιότητιν τοῦ κ. Παπαντωνίου φτάνει ὁμοιογενῶς μέχρι τῆς ἐπιτυχίας. Τὰ «Ἀσπιδόμηναι Δελφινῶν» μᾶς θυμίζουν τοὺς γλυκανάλατους ἀθηναϊκοὺς στίχους κάποιου ἐλλεικτοῦ ὁμοιογράφου. Κι' ἐρχόμεστε στὸ «Μήνυμα στὴν Ἀνοιχτὴν» ποὺ θὰ τὸ ἐπαινε κανεὶς γιὰ κακὸ ποίημα τοῦ μοναδικοῦ μας Λάμπρου Προφύρα. Νά, γιὰ νὰ πεισθῇτε, τὸ πρῶτον τοῦ τετραστίχου:
Ὅταν περάσεις ἀνοιχτὴ καὶ τοὺς χρυσοὺς ταράξεις
Τῆς γῆς κι' οἱ κάμποι ἀνθίσουν σὲ σὺν (φῶς καὶ στὴ γαλήνῃ,
Μὴν ἔρθεῖς πάλι στὴ φτωγὴ καρδιά (μου καὶ προστάξεις
Γιὰ νὰ σοὺ δώσῃ τὸν ἀνθὸ ποὺ σοὺ (χρυσάει κι' ἐκείνη.

Ὁ «Γεροβασίλης» καὶ τὸ «Ἐιδύλλιον» ἔχουν τὴ θέση τους στὰ «Παιδικὰ Τραγουδιὰ» τοῦ κ. Παπαντωνίου, τὰ ὁποία, ὅπως καὶ τὰ «Ψηλὰ Βουνὰ» εἶναι μοναδικὰ καὶ ἀπύκνιστα πραγματικὰ γιὰ τὴν φτωγὴ παιδικὴν καὶ φιλολογίαν. Καὶ σπάνιον εἶσι στὴν περσέστιον «Ἰνδικὰ στὸ Πάσκον» ὅτι ἀπ' τὰ παλαιὰ καλὰ τραγουδιὰ τοῦ κ. Παπαντωνίου ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς γοητεύει καὶ νὰ μᾶς θέλγει, ὅπως λίγα νεοελληνικὰ ποιήματα. Τὰ ἴδια καὶ περισσότερα ἀκόμα ἔχουμε νὰ πούμε γιὰ τὴν πραγματικὴν ἀριστοτεχνικὴν «Ἀγρυπνίαν», ἡ ὁποία εἶναι τὸ ὠραιότερον ποίημα τῆς συλλογῆς καὶ πραγματικὸν διαμάντι τῆς ποιήσεώς μας. Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα ποιήματα ξεχωρίζει τὸ λαϊκώτατον «Ταξίδιον».

Δὲν μπορούμε ὅμως νὰ τελειώσουμε γιὰ τὴν ἀναφορὴν τοῦ παραφρασμένου ἀπὸ τὸν Ρασπὶν ποίημα: «Ἡ Γοττὴ ἡ Βαβὰ μ'» ποὺ ἀσφαλὺς εἶναι πιδ ὠραιότερον ἀπ' τὸ πρῶτον ποίημα. Μὰ ἐδῶ πόνειται περὶ δεξιότητιν καὶ ὁ κ. Παπαντωνίου, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο «Ἐλάνθην λοντένην», εἶναι δεξιότητιν σ' ἑνὶ γόστῳ.
Ἡ ἐυλογισμένη τοῦ κ. Ἀντ. Θεοδωροπούλου, ἡ ὁποία σπολλοῦν τὰ «Θεῖα Δῶρα» εἶναι, γιὰ καμιά ὕπεροβη, ἀριστοτεχνικὴς.

Ἡ ἐυλογισμένη τοῦ κ. Ἀντ. Θεοδωροπούλου, ἡ ὁποία σπολλοῦν τὰ «Θεῖα Δῶρα» εἶναι, γιὰ καμιά ὕπεροβη, ἀριστοτεχνικὴς.

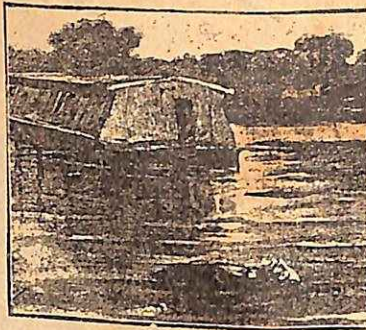
ΕΥΠΑΙΝΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
στὴν «Οἰκονομία»
Οἱ ΒΥΡΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑἰΓΑΙΟΥ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ Σ' ΕΝΑΝ ΠΝΙΓΜΕΝΟ

—Καθίστε κοντά μου, μου είπε ξανά.

Εγώ υπάκουσα και σε λίγο εκείνη με παρακάλεσε να της άπανησώ κάνα ποίημα.

Λοιπόν, ας πω αυτό που έγραψα κι έστειλα στο τέλος υποχώρησα και της άφησα να το διαβάσει. Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

—Σιγά-σιγά, ενωμεταξύ, η θάρρα και είχε διαπάρσει στην όψη, κάπως από μια ιτιά... Τότε ξαφνικά πέρασε το χέρι μου στη μέση της φιλίας μου και πλησιάζοντας τα χείλη μου στο λαιμό της, θύλησε να της φιλήσω. Μά εκείνη μ' έσπρωξε απότομα και θυμωμένα.

—Αντίθετα, μου είπα.

Το μεγαλύτερό της χάρισμα πρέπει να είναι το τακτικό, ή λεπτή αυτή αισθητική που είναι για το πνεύμα, ότι είναι η άφθι για το σώμα.

Η ώραίες γυναίκες, τις περισσότερες φορές, δεν έχουν αντίληψη ανάλογη με την ωμορφιά τους. Έτσι η παραμικρή έλλειψη συμφωνίας πνεύματος και ψυχής μου κάνει εντόπωσι και με πληγώνει από την πρώτη στιγμή... Στη φίλη αυτή δεν παίζει κανένα ρόλο, γιατί κάθε φίλος έχει παρατηρήσει και τα καλά του και τα κακά του.

Για ν' αγαπήσει κανείς—όπως λένε—πρέπει να είναι τυφλός, να παραδοθεί ολοκληρώσει στον έρωτά του, να μη βλέπει τίποτε, να μη λογιέται καμιά βλάβη. Πρέπει ν' αγαπά τις αδυναμίες, όσο και τις ωμορφίες, να εγκαταλείπει κάθε κρίση, κάθε σκέψη, κάθε λογική.

Εγώ όμως είμαι αντίθετος να υποστώ μια τέτοια τυφλότητα κι' επαναστατώ στην ιδέα ότι μπορώ να γοητευτώ ασυλλόγιστα.

Και δεν είναι αυτό μόνο. Έχω για την αρμονία μια ιδέα τόσο υψηλή και τόσο ασύλληπτη, ώστε τίποτε ποτέ δεν θα πραγματοποιήσει το ιδανικό μου...

—Ισως, απαντά απ' όλα αυτά, θα με νομίζετε για τρελό... Ακούστε με όμως...

Κι' εγώ νόμισα κάποτε πως αγαπούσα για μια ώρα, για μια μέρα... Θέλετε να σας διηγηθώ αυτή τη σύντομη ιστορία;...

Δεν αγαπήσα ποτέ.

Κι' εγώ ο ίδιος πολλές φορές αναρωτήθηκα γιατί μου συνέβη αυτό κι' έβλεπα αλήθεια πως βρήκα μερικές σχετικές εξηγήσεις για να δικαιολογήσω τον εαυτό μου.

Νομίζω πως κρίνω υπερβολικά τις γυναίκες κι' έτσι δεν μπορώ πια να εξασκήσουν σε μένα μεγάλη γοητεία. Σας ζητώ συγγνώμη για το λόγο μου αυτό και σπεύω να εξηγήσω άμεσα. Υπάρχει σε κάθε άνθρωπο, και το ήθικό και το φυσικό πλάσμα, την οποία εγώ τουλάχιστον δεν συνάντησα ποτέ μου. Πότε το ένα πλάσμα υπερβεί το άλλο, αλλά ποτέ το ήθικό κι' άλλοτε το άλλο.

Η αντίληψή μου έγραψε το δικαίωμα να ζητήσουμε από μια γυναίκα για να την αγαπήσουμε, δεν έχει τίποτε από την αντίθετη αντίληψη. Είναι κάτι περισσότερο και κάτι λιγότερο απ' αυτή. Πρέπει μια γυναίκα να έχει το πνεύμα της ανοιχτό, λεπτό και ευαίσθητο. Δεν χρειάζεται ούτε δύναμη, ούτε πρωτοβουλία στη σκέψη της, να πρέπει απαραιτήτως να έχει καλωσύνη, τρυφερότητα, νοκεταρία κι' αυτή την ξεχωριστή ιδιότητα της, αφομοίωσης που την κάνει, για λίγο καιρό, βουία μ' αυτόν που συμβαίνει στη ζωή της.

Δειννήσαμε σ' ένα πανδοχείο στην όχθη...

Συνάντησα ένα βράδυ μια χαριτωμένη νέα, η οποία, από ποιητική ιδιοτροπία, θέλησε να περάσει τη νύχτα μαζί μου σε μια βάρκα, στο ποτάμι...

Αν και θα προτιμούσα την κάμαρά μου, δέχτηκα ωστόσο την πρότασή της.

Ήταν Γουόντ, η φίλη μου είχε διαλέξει μια τραγουδιού πρώτης τάξεως.

Δειννήσαμε σ' ένα πανδοχείο στην όχθη κι' έπειτα, κατά τις δέκα, μπήκαμε στη βάρκα. Εβρίσκα την περιπέτεια αυτή κάπως ήλπινα μά, καθώς η συντροφισσά μου μου άρεσε, δεν ήμουν και πολύ δραστηριοποιημένος.

Δεν θα μπορούσα ν' αρνηθώ ότι το θέαμα γύρω ήταν υπέροχο. Παραπλάι με ένα δασάκι νησάκι, γεμάτο αχόνια. Και το ρεύμα μας παρέσυρε γρήγορα απάνω στο νερό που ήταν γεμάτο ασμένους ανατριχίλλες. Η κραυγή των βατράχων αντηχούσαν μονότονα και το γλιστρήμα του νερού μια ακαθόριστη αίσθηση μυστηριώδους φόβου.

Η γλυκιά γοητεία των θερμών νυχτών μας περνούσε ολόκληρη. Ήταν ωραίο να ζή κανείς έτσι απάνω στο νερό, να ονειροπολή και να αισθάνεται κοντά του μια νέα γυναίκα τρυφερά και ωραία.

Ήμουν κάπως συγκινημένος, κάπως παραμυθισμένος, κάπως μεθυμένος από τη γλυκύτητα της νυχτιάς κι' από την παρουσία της φίλης μου.

—Τι είναι αυτό; φώναξε. Είμαι τόσο καλά έτσι... Γιατί θέλετε να διαλύσετε το όνειρό μου;...

Και με τόνο κάπως προσταχτικό, μου είπε:

—Τραβήξτε κουπί...

Εγώ υπάκουσα, αν κι' είχα αρχίσει να βρίσκω τη νύχτα μακρύτερη και τη στάση μου άστοχη.

Σε λίγο η συντροφισσά μου μου είπε:

—Θέλετε να μου κάνετε μια υπόσχεση;

—Ναι... Ποιόν;...

—Να παραμεινέτε ήσυχος και διακριτικός αν σας επιτρέψω...

—Τι; Λέγετε...

—Ναι... Θέλω να πλαγιάσω στο βάθος της βάρκας, πλάι σας, κοιτάζοντας τα άστρα... Λοιπόν μου υπόσχεσθε ότι δεν θα μ' αγγίζετε καθόλου, ότι δεν θα μ' αγκαλιάσετε, ότι...

Δεν θα μ' αγγίζετε...

Εγώ της έδωσα την υπόσχεσή μου και ζήτησα... Μά εκείνη επρόσθεσε άμεσως απειλητικά:

—Αν κάνετε το παραμικρό, θα τουμπάρω τη βάρκα...

Ετσι βρεθήκαμε πλαγισμένοι ο ένας στο πλάι του άλλου, με τα μάτια μας καρφωμένα στον ορίζοντα, ο ένας πάνω στο άλλο, με τις τραβήξεις. Το έλαφο ανεδοκατέβασμα της βάρκας μας έλκυζε... Οι ανάλαφροι θόρυβοι της νύχτας μας έφταναν τώρα πιο διάκριτοι μέσα στο βάθος της βάρκας και μ' έκαναν συχνά ν' ανασκουμπώ... Κι' ένιωθα διαρκώς μέσα μου να μεγαλώνει μια τρομακτική απειλή, κάτι σαν μια άνοιξη ν' ανοίξει τα χείλη μου και ν' αγκαλιάσω, ν' ανοίξω την καρδιά μου...

και ν' αγαπήσω, να δώσω κάπου όλο-κληρο; να δώσω τις σκέψεις μου, το σώμα μου, τη ζωή μου...

Τότε η συντροφισσά μου φημίσεσαν να ονειρευόταν:

—Πού βρισκόμαστε; Πού πάμε;... Μου φαίνεται πως εγκαταλείπω τη γη... Πόσο είν' αυτό γλυκό!... Ω! αν μ' αγαπούσατε... λίγο!...

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και δεν μπορούσα να της άπανησω τίποτε... Μου φαινόταν πια ότι την αγαπούσα... Δεν είχα πια καμιά δυνατή επιθυμία... Ήμουν καλά έτσι, στο πλάι της, κι' αυτό μου έφτανε...

Εβρίσκαμε επί πολλή ώρα έτσι, χωρίς να κινηθούμε καθόλου... Είχαμε πιάσει ο ένας το χέρι του άλλου και μια γοητευτική δύναμη μας κρατούσε ακίνητους. Μια δύναμη αγνωστή, ανώτερη, άγνη, ψυχική, η οποία μ' έβανε γερά, χωρίς ν' αγγίζεμάς... Τι ήταν αυτό;... Είχα κι' εγώ;... Ή αγάπη ίσως...

Η ημέρα χάραζε σιγά-σιγά... Θά ήταν η ώρα ως τρισεπίσης το πρωί... Άρχα-άρχα μια μεγάλη λάμψη φωτίσε τον ορίζοντα...

Εβρίσκα, η βάρκα μας χτύπησε κάπου. Σηκώθηκα και είδα ότι είχαμε πέσει σ' ένα νησάκι...

Μά ήμουν θυμωμένος σε έκσταση, γοητευμένος... Απέναντί μας, έλ' η έκταση του ούρανο φωτιζόταν κόκκινη, τριανταφυλλένια, βιολετί και σύννεφα, βουία με χρυσές καινίες κρεμόντουσαν εδώ κι' εκεί... Το ποτάμι ήταν κατακόκκινο και τρία σπίτια στην όχθη φαινόταν σαν να γλέωνται...

Εσπύνα προς τη συντροφισσά μου κι' έρωμαζόμουν να της πω: «Κυτάχτε λοιπόν! Μά μόλις την είδα σώπασα μαγεμένος... Ήταν κι' αυτή ολόκληρη τριανταφυλλένια... Τά μαλάλι της, τα μάτια της, τα δόντια της, το φρέμα της, η δαντέλλας της, το χαμόγελό της, όλα ήταν τριανταφυλλένια... Κι' εκείνη τη στιγμή νόμισα πως είχα την ίδια την αγνή, προσωπική μου ιστορία...»

Αρχισε να σηκώνεται αργά-αργά, προσφέροντάς μου τα χείλη της. Κι' έτοιμάστηκα να τα φιλήσω σαν τρελός, μεθυμένος, νομίζοντας πως θα φιλούσα τον ίδιο τον ορίζοντα, πως θα φιλούσα την ευτυχία, πως θα φιλούσα το όνειρο και το ιδανικό που είχα μεσολάβησε σε γυναίκα...

Μά έβρανα άρχισε να γελάει και μου είπε:

—Έχετε ένα άχυρο στα μαλλιά σας!...

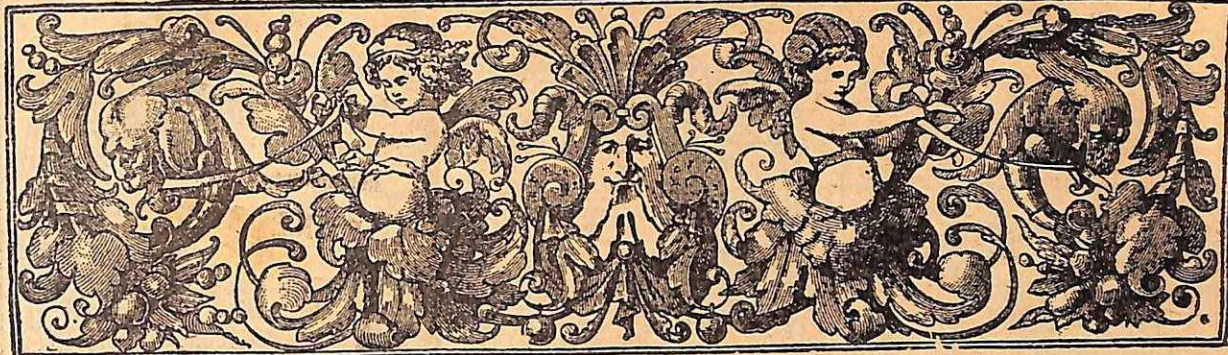
Γι' αυτό λοιπόν γελοόσε...

Μου φάνηκε άμεσως πως δέχτηκα ένα δυνατό χτύπημα στον εαυτό μου τόσο οδυνηρό, σαν να είχα χάσει κάθε επίδα απ' τη ζωή...

Αυτό ήταν όλο, κυρία μου... Είνα βέβαια παιδαριώδες, άστοχο, ήλιθο... Μά μου φαίνεται από εκείνη τη νύχτα ότι δεν ν' αγαπήσω ποτέ πια...

—Οστίος... ποιος ξέρει;...

Ο νέος στον οποίο βρέθηκε αυτή η επιστολή, ανεύρεθη χθές πνιγμένος στο Σηκουάνα. Τίποτε άλλο δεν βρέθηκε επάνω του εκτός από το χαρτί αυτό.

ΑΠ' ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η πρώτη γυναίκα πρεσβευτίνα. Η αποστολή της στραταρχίνας Γκαμπριάν. Ένα διπλωματικό έπεισόδιο. Τα περιεργά έθιμα των ιθαγενών των Μαρκισίων νήσων. Πώς η γυναίκα καταρτίζουν χαρέμια από άνδρες. Το κόλπο ενός λωποδύτου. Πώς χάθηκε και πάλι το ρολόι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μολονότι στην εποχή μας, η γυναίκα χειραφετήθηκε τελείως και απορρύν να κάνουν όποια έργα θέλουν, εν τούτοις δεν έχουν ακόμα γίνει δυνατόν σ' ένα επάγγελμα, στο οποίο θα μπορούσαν να διαπρέψουν περισσότερο απ' όλους τους άνδρες: Στη διπλωματία!

Γυναίκα πρεσβευτίνα μόνο μια υπήρχε σήμερα κι' αυτή είναι υπολοβίνα, η κυρία Κολοντάι, πρέσβυς της Ρωσίας στην Στοκχόλμη.

Φυσικά, ανεπίσημως πληθώρας γυναικών έχουν παίξει μεγάλο ρόλο στη διπλωματία και συχνά έχουν οίρει εις πέρας σπουδαιότατες αποστολές. Αλλά επίσημως, με τίτλους και χαρτιά και πληρεξούσια, καμιά γυναίκα δεν αντιπροσώπευσε την πατρίδα της στο εξωτερικό, εκτός απ' την κυρία Κολοντάι.

Μολταύτα η Ρωσία πρεσβευτίνα έχει και μ' άλλη συνάδελφό της στην ιστορία και μάλιστα σ' εποχή που η γυναίκα κάθε άλλο παρ' αρεσμετιμής ήταν.

Η πρώτη αυτή γυναίκα πρέσβυς στάλθηκε στην Πολωνία από τον Λουδοβίκο ΙΔ' της Γαλλίας και ήταν η κόμισσα ντε Γκαμπριάν, χήρα του στραταρχού Γκαμπριάν, μια κυρία γεωμετρική καταγωγής, γυναίκα μεγάλης μορφώσεως και αξίας.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' την έστειλε στην Πολωνία για κάποια έκτακτη διπλωματική αποστολή κι' αυτή έτελεσε την εντολή που της είχε δοθεί με τόσο ικανότητα και λεπτότητα, ώστε ο βασιλιάς της Πολωνίας εξετίμησε εξααιρετικά τα χαρίσματά της και διέταξε να της απονεμωθούν παντού όπου πήγαινε τιμαι πρεσβείας, όπως άλλωστε ήταν και ο έπίσημος τίτλος της σύμφωνα με τα διαπιστευτήρια που της είχε δώσει ο βασιλιάς της.

Επειδή κι' η ίδια η στραταρχίνα έπαινε απόλυτος στο να της αποδίδουν τις τιμές σύμφωνα με το αξίωμά της, άπότησε μια μέρα να έχει την πρωτοκαθεδρία πριν από έναν ποίγκρηπα βασιλικού αίματος, τον ίδιο τον αδελφό

του βασιλέως της Πολωνίας Λαδίσλαου. Η απαίτησή της αυτή προκάλεσε σοβαρή φιλονεικία, από την οποία βγήκε νικήτρια η υπερήφανη στραταρχίνα, γιατί ο Πολωνός βασιλιάς έδωσε το δικό σ' αυτήν.

Αι Μαρκισίαν έινε ένα σύμπλεγμα 13 νήσων, η όποιες βρίσκονται προς τα δυτικά του Εθρηνικού Ωκεανού. Ένα από τα περιεργότερα έθιμά

της του πως δεν θα προέβαινε σε καμιά αστυνομική καταδίωξη. Έπείσαν πολλές ημέρες, χωρίς να παρουσιασθεί κανείς. Έβρανα, ένα ποιά, την ώρα που ο χρηματιστής βρισκόταν στο δρόμο, μπρος στην είσοδο του γραφείου του, είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ένας κύριος πολύ καλοντυμένος.

—Είσθε σεις ο κύριος που έχασε πρό ημερών το ρολόι του; τον ρώτησε ο άγνωστος.

—Μάλιστα, εγώ είμαι.

—Τότε δώστε μου σάς παρακαλώ την αμοιβή, ιδού το ρολόι σας.

Ο χρηματιστής άνοιξε το πορτοφόλι του, βγάλει από μέσα δέκα λίρες, τις έδωσε στον ξένο και πήρε πίσω το ρολόι του.

Είμαι πολύ ευχαριστημένος που το ξαναβρήκα, είπα, αλλά θα ήθελα πολύ να μάθω με τι τρόπο το βρήκατε. —Αυτό είμαι σε θέση να σας το εξηγήσω εγώ, είπα γελώντας ο άγνωστος. Θα θυμάστε ότι προσού να χάσετε το ρολόι σας κάποιος διαβάτης στατε το ρολόι σας πέρασε και το ρολόι σας και τώρα θα σας δείξω πως.

Πρό ημερών, καθώς ένας πλούσιος

Και αφού είπα τα λόγια αυτά, ο άγνωστος άπαρακρύβητα μερικά βήματα και βότανα, πλησιάζοντας πάλι, πέρασε κοντά από τον χρηματιστή, τον σκούντησε και σε μια στιγμή είχε χαθεί μέσα στο πλήθος που κυκλοφορούσε μπρος στο γραφείο την ώρα εκείνη. Ο χρηματιστής έμεινε καταπονημένος από αυτό το παιχνίδι. Η χαρά του όμως εξαλείφθηκε ολόκληρη, όταν, βλέποντας το χέρι στην τσέπη του είδε πως το ρολόι είχε εξαφανισθεί και για δεύτερη φορά!...

Και αφού είπα τα λόγια αυτά, ο άγνωστος άπαρακρύβητα μερικά βήματα και βότανα, πλησιάζοντας πάλι, πέρασε κοντά από τον χρηματιστή, τον σκούντησε και σε μια στιγμή είχε χαθεί μέσα στο πλήθος που κυκλοφορούσε μπρος στο γραφείο την ώρα εκείνη. Ο χρηματιστής έμεινε καταπονημένος από αυτό το παιχνίδι. Η χαρά του όμως εξαλείφθηκε ολόκληρη, όταν, βλέποντας το χέρι στην τσέπη του είδε πως το ρολόι είχε εξαφανισθεί και για δεύτερη φορά!...

Και αφού είπα τα λόγια αυτά, ο άγνωστος άπαρακρύβητα μερικά βήματα και βότανα, πλησιάζοντας πάλι, πέρασε κοντά από τον χρηματιστή, τον σκούντησε και σε μια στιγμή είχε χαθεί μέσα στο πλήθος που κυκλοφορούσε μπρος στο γραφείο την ώρα εκείνη. Ο χρηματιστής έμεινε καταπονημένος από αυτό το παιχνίδι. Η χαρά του όμως εξαλείφθηκε ολόκληρη, όταν, βλέποντας το χέρι στην τσέπη του είδε πως το ρολόι είχε εξαφανισθεί και για δεύτερη φορά!...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ
ΑΘΑΝΑΤΟ
ΝΕΡΟ

τέρα του κι' αν η συλλογή του άρρώστου δεν του καταπνίχαινε την καρδιά.

Στό μεταξύ ο πατέρας της κόρης υποδέχτηκε το βασιλόπουλο με πολλές τιμές και το φιλοξένησε με μεγάλη προθυμία. Κατόπιν έκλινε στην πρόταση κι' εκεί το βασιλόπουλο διηγήθηκε τις περιπέτειες που του τύχαινε στο δρόμο του και φανέ-ωσαν και το σκοπό του ταξιδιού του.

Η κόρη καθόταν δίπλα στους γονείς της κι' έδινε μεγάλη προσοχή στην όμιλία του ξένου. Όλα τα λόγια που έλεγε το βασιλόπουλο της φαινόταν πολύ νόστιμα και γλυκά. Κι' όσο περισσότερο πρόσεχε στην κουβέντα του, τόσο πιο πολύ εύχαινε να έλθει και ν' άκουγε χειριστόταν να βλέπει και ν' άκουγε

Γονάτισε μπροστά της και της όμολόγησε την αγάπη του...

το βασιλόπουλο.

Όταν όμως το βασιλόπουλο είπε πως ήθελαν για τ' αθάνατο νερό και πως διαβόταν να εξακολουθήσει το ταξίδι του, η κόρη λυπήθηκε κατάνυκτα. Έστρεψε μάστιγα απ' το δει-πνο έπεσε σε μεγάλη συλλογή κι' έγινε μελαγχολική.

Έπειτα πέρασε κοντά στη μητέρα της, της έπηρεσε τα χέρια, τσούφισε δυνατά μέσ' στα δικά της, τὰ φίλησε κάμπουσε φορές και της είπε σιγα-σιγα τα λόγια αυτά:

—Μητέρα μου, ξέρεις πόσο στενοχωριέμαι που θα φύγω το βασιλόπουλο;

Δεν έπρόφτασε όμως να προφέρει τα παραπάνω λόγια και τὰ γλυκά της μάτια γέμισαν από δάκρυα και γίνηκαν άμείσως μαργαριτάρια και κύλησαν στην ποδιά της βασιλίσσας.

Η μητέρα της χαμογέλασε, γιατί κατάλαβε τί είχε η θυγατέρα της και τί ήταν εκείνο που την έκανε να πονή και να κλαίει.

Το βασιλόπουλο πάλι, όταν έμεινε μοναχό του, άρχισε κι' αυτό να θλίβεται. Θυμήθηκε τον άρρωστο πατέρα του που καρτερούσε το αθάνατο νερό, κι' έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται.

Τού φαινόταν κιόλας πως ο πατέρας του ψυχοκαίχτηκε και πως έφτανε ως τ' αυτιά του τα λόγια που, μακριά και σβυσμένα:

—Παιδί μου, ξεφυγώ! Πούναι τ' αθάνατο νερό;...

Απ' την άλλη μεριά όμως θυμόταν και τὰ μάτια τὰ γλυκά της βασιλοπούλας κι' αίσθανόταν μέσα της να κυριεύει όλο του το σώμα.

Στό τέλος όμως η σστοργή του πατέρα νίκησε την αγάπη της κόρης. Το βασιλόπουλο, αφού συλλογίστηκε και ξανασυλλογίστηκε, αποφάσισε να σηκωθεί πολύ πρωί και να φύγει από το παλάτι, χωρίς να τον πάρει είδησι η βασιλοπούλα.

Έτσι και έγινε. Κι' όταν την άλλη μέρα ξύπνησε η κόρη, έμαθε πως ο αγαπημένος της είχε φύγει από νωρίς για να πάει να βρει το αθάνατο νερό που καρτερούσε ώρα με την ώρα ο έτοιμοθάνατος πατέρας του.

Η βασιλοπούλα έκλαψε πολύ για την ξαφνική του αναχώρηση, άλλ' αποφάσισε να κάνει ύπομονη και να τον περιμένει, γιατί έλπιζε πως δεν θα τη λησμονούσε και θα ξαναγεννοόσε.

Από τὰ μικρά της χρόνια συνήθιζε ν' ανεβαίνει κάθε αυγή στο πιο ψηλό δώμα του πατρικού της παλατιού, για να χαμάρωνε τὰ ώραία και σπάνια λουλούδια που άνηξαν με τὰ πιο λαμπρά και χρυσήτα χρώματα μέσα σε μαργαρίνες γλάστρες, πιο άσπρες κι' από το χιόνι.

Ανέβαινε και τώρα εκεί, κάθε φορά που της επλάκωνε μεγάλη λύπη την καρδιά, κι' αναστέναζε πικρά κυτίζοντας τὰ περίχρηστα που φαινόταν όλα άπλωμένα όλόγυρα. Άλλά κανένας άλλος δεν άκουγε τους αναστεναγμούς της παρά μόνο τ' αγαπημένο της περιστέρι.

Μιά μέρα όμως η καπέλλα από την πολλή της στενοχώρια άρχισε να τὸ μαλώνει και νὰ τὸν κἀνει χίλια δυό ρωτήματα για τὸ ξενιτεμένο της βασιλόπουλο.

Τότε τὸ καὺμένο τὸ περιστέρι, σὰν νὰ μάντευε τὸ μεγάλο πόντο της κόρης, πέταξε στὰ χέρια της και γέροντας τὸ χαριτωμένο του κεφάλι τὸ κούφισε μέσα στὸν κόρφο της ώμορφης παρθένου.

Η κόρη, μὰ και δεν πῆρε καμμία απόκρισι από τ' αγαπημένο της πουλάκι, αναστέναζε βαθειά και βόθισε ξανά τὸ βλέμμα της στὰ μακριά.

Έξαφνα αντίκρισε μιά συνοδεία ανθρώπων που έβγαιναν από τὸ γειτονικό δάσος κι' έρχονταν ίσια κατὰ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της. Ήταν τὸ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ Φιλολογικὸ Χρηματιστήριον τοῦ Βερολίνου. Πῶς πλάσσει οἱ συγγραφεῖς τὰ ἔργα τους. Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ποίησις χρεωκόπησε στὴν ἐποχὴ μας. Μία παράδειξη ἀπόφασις ἐνὸς Ἀμερικανοῦ δικαστοῦ. Τὸ δίλημμα τοῦ συζύγου. Ἐξή μῆνες φιλικὴς ἡ ἐξή μῆνες φυλακῆς. Πῶς αἱ φυλακαὶ τῆς Ἰσπανίας θὰ μεταβληθοῦν εἰς παρκαταστάσεις. Τὰ ἀνθρωπιστικὰ μέτρα τῆς κυρίας Κέντ, κ.τ.λ.

Στὸ Βερολίνον ἰδρύθη τελευταία καὶ φιλολογικόν... Χρηματιστήριον.

Τὸ Χρηματιστήριον αὐτὸ ἔχει ἐγκατασταθῆ σ' ἓνα μεγάλο καφενεῖο τῆς γεωμικτικῆς πρωτεύουσας, τὸ ὅποιο, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἐντευκτήριον τῶν λογιῶν καὶ δημοσιογράφων, ἐντοπιῶν καὶ ξένων. Λειτουργεῖ δὲ ἀκριβῶς ὡς τὸ Χρηματιστήριον ἐμπορευμάτων. Κάθε λόγιος, ποιητής, συγγραφεὺς, δημοσιογράφος καὶ κοινωνιολόγος, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει ἓνα ἔργο, ποίημα, ἀρθρον, διήγημα ἢ μυθιστόρημα καὶ δὲν γνωρίζει κανέναν ἐκδότη, πηγαίνει στὸ φιλολογικὸ Χρηματιστήριον. Ἐκεῖ πηγαίνει ἐπίσης καὶ οἱ περισσότεροι ἀρχισυντάκται ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, καθὼς καὶ οἱ ἐκδόται. Καθὼς λοιπὸν ἀπὸ τῶν συγγραφεῖς λείπει στὸν κήρυκα τὸ ἔργο ἔχει γὰρ πούλημα. Ὁ κήρυκας τὸ διαλαλεῖ καὶ ὁποῖος ἀπὸ τῶν ἀρχισυντάκταις ἢ τῶν ἐκδότων τὸ χρειάζεται, προσφέρει μὴ τιμὴν. Ἄν βρεθεῖ όμως καὶ ἄλλος ἐκδότης ἢ ἀρχισυντάκτης ποὺ νὰ χρειάζεται τὸ ἴδιον ἔργο, προσφέρει καὶ αὐτὸς ἄλλη τιμὴ καὶ ἐπακολουθεῖ πλειοδοτικὴ δημοπρασία, ὡς ὅπου στὸ τέλος τὸ ἔργο κατακυρώνεται ἐπ' ὀνόματι ἐκείνου ποὺ πρόσφερε τὰ περισσότερα. Μετὰ τὸν τρόπο αὐτόν, ἡ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ, χορὴς νὰ ἔχουν πολυτελεῖς προσωπικὰ, προμηθεύονται δὲν ὅλην τὴν χρειάστην καὶ συγχρόνως οἱ λόγοι καὶ οἱ δημοσιογράφοι καταρθώνουν καὶ ἐπιδείκνουν τὴν πνευματικὴν παραγωγὴν τους, χωρὶς ν' ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια τῶν ἐφημερίδων.

Ἄπο τίς... συναλλαγὰς ποὺ γίνονται στὸ φιλολογικὸ Χρηματιστήριον τοῦ Βερολίνου, ἀπεδείχθη, μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ τὴν ἐποχὴν μας ἡ ποίησις δὲν ἔχει καθόλου ζήτησιν, οὕτε καὶ σ' αὐτὴ τὴν Γερμανίᾳ ἀκόμα, τῆς ὁποίας τὸ κοινὸν θεωρεῖται πολὺ μορφωμένο καὶ ἐξελικμένο. Ὅχι μόνον τὰ ποιήματα — ἐκτὸς τῶν σατυρικῶν — δὲν ἐπιτοῦνται σχεδὸν καθόλου, ἀλλὰ καὶ ὁ σάτις ἐπιτηδῶν, ἡ τιμὴς ποὺ προσφέρονται γι' αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἐκδότας καὶ τὰ περιοδικὰ εἶναι ἐντελὲς ἀσχημάντες, κυριολεκτικῶς ἐξευτελιστικῆς.

Πολλὰ καλύτερες εἶναι ἡ τιμὴς ποὺ προσφέρονται γὰρ τὰ διηγήματα καὶ ἅρδι πάντων γὰρ τὰ μυθιστορήματα. Ἰδίως δὲ τὰ περιπετειώδη.

Ἐκεῖνα όμως ποὺ εἶναι περιζήτητα καὶ πληρῶνται πανάκριβα, εἶναι τὰ ἀρθρα, τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν γεωγραφίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν. Λόγου χάριν, ἓνα ἀρθρον μετὰ διηγήσεις περὶ τοῦ πῶς δια-

τρέφονται ἡ κόττες καὶ τὰ γουρουνόπουλα καὶ πῶς καλλιεργεῖται ἀποτελεσματικώτερον τὸ τάδε ἢ τὸ δεινὰ γεωργικὸ εἶδος, πληρώνεται τὸ λιγώτερον ἑκατὸ μάρκα, δηλαδὴ περίπου διὰ χιλιάδες δραχμῆς, δοσθήποτε σύντομο καὶ ἂν εἴνε. ***

Οἱ Ἀμερικανοί, καθὼς καὶ οἱ Ἀγγλοὶ δικασταὶ φημιζοῦνται γὰρ τίς παρὰ ἄλλους ἀποφάσεις ποὺ ἐκδίδουν καθετὸς.

Ἀσφαλὼς όμως, ἡ πὺ παράδειξη ἀπόφασις εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐξέδωκε ἓνας ἀπ' τοὺς δικαστὰς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, στὴν ὑπόθεσιν Τζὼν Σμιθ.

Τὰ πρῶτα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε ἡ κυρία διευθύντρια, εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Θὰ χριστοῦν ἑξὶ καινούργια κτίρια φυλακῶν, σὲ κάθε κελλὶ τῶν ὁποίων θὰ ὑπάρχη ἀπὸ ἓνα ὠραῖο λαδομένο μετὰ ζεστό καὶ κρύον νερό, ὅπως στὰ καλὰ ξενοδοχεῖα, ἓνα κρεβάτι ποὺ τὸ στρώμα του θὰ εἶναι γεμάτο μαλλὶ γὰρ νὰ μὴν κρυώνῃ ὁ κρατούμενος, ἓνα ἐξώφυλλον, ἓνα τραπέζιον, ἓνα μικρὸ γραφεῖο καὶ ἡλεκτρικὸ φῶς.

2) Διὰ τὸν γὰρ καθετὸς φυλακῆς, θὰ ὑπάρχη ἓνα μεγάλο γήπεδο περιμετρωμένο, στὸ ὁποῖο κάθε φυλακισμένος θὰ ἔχη ὁρισμένον ὅρον γὰρ νὰ καλεῖται λαχανικά, ποὺ θὰ τὰ πωλῇ κατόπιν γὰρ λογαριασμὸν του.

3) Κάθε φυλακισμένος θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ δεχταῖ μὴν φορὰ τὴν ἐβδομάδα τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἰδιαιτέρως ἀκόμα ποὺ θὰ ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς φυλακῆς καὶ ὅπου θὰ μεταρῇ νὰ κοινοποιῇ μὲς τοὺς ἐλευθερὰ, χωρὶς τὴν ἐνοχλητικὴν ἐπιβλεπὴν τοῦ δεσμοφύλακα.

4) Στους φυλακισμένους ποὺ εἶναι παντρεμένοι, θὰ ἐπιτρέπεται μὴν φορὰ καθετὸς τρεῖς μῆνες, νὰ συναντῶνται σ' ἓνα ἐπίσης ἰδιαιτέρον σαλὸν μετὰ συζύγους των γὰρ τὴν ἀσκήσιν των συζυγικῶν τους καθηκόντων. Ἐνα παρόμοιο μέτρο μετὰ τὴν κυρία Κέντ καὶ γὰρ τοὺς ἀγάμους φυλακισμένους.

Καὶ 5) Στους φυλακισμένους ποὺ θὰ διώκων καλὴ διαγωγή, θὰ δίνεται καθετὸς ἑξή μῆνες ἀδεία νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ νὰ πηγαίνουν νὰ μένουν μὲς ἑβδομάδα κοντὰ στὴν οἰκονομίαν τους, ἐντελὲς ἐλευθεροί, ἐπιτηροῦνται μόνον νοστικὰ ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν.

Ἀλλὰ λοιπὸν! Ὅσοι σκοπεύουν στὸ ἑξῆς νὰ ἐγκαταστήσουν καὶ θέλουν νὰ καλοπορεύωνται στὴν φυλακὴν, ἔσ' πάνε νὰ κάνουν τὰ ἐγκλήματά τους στὴν Ἰσπανίαν!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανὸς, Ἀσπέρδος Ἀ

λεβάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται

παντὸς εἶδους δικαίκα διποθέσεις παρ-

ἀσιας τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἀμασιστρί-

οις. Εἰδικότες: Φορολογικαί, Διοικη-

τικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ διπο-

θέσεις. Ὁρεὶ γραφεῖον 8—9 π.μ.

καὶ 4—5 π.μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ JOSÈ SANGAY

για πολλήν ώρα...

Η ΩΡΑΙΑ ΛΕΥΚΩΝΗ
ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΤΙΑ

Η Λευκώνη, η πενταμορφη κοπέλλα με τα χρυσά ματία, ζούσε στην Αντινόη, κάτω από το διάφανο ουράνιο της Αιγύπτου των Φαραώ. Ήταν ωμορφη και πλούσια, κι είχε ένα σωρό σκλάβους γύρω της. Τα φορέματά της ήταν καμωμένα από πολύτιμα υφάσματα της Τύρου και της Σιδώνος. Φοίνικες έμποροι της έφεραν ταχτικά μέσα σε μικρά δλοσκάμισα κουτιά, πανακριβά αρώματα της 'Αραβίας, έλαια κι αυτά που μύρωναν τη βασιλική του Σαββά.

Στολίζετο με περιδέματα, θραυχίδια και διακοσμητικά, χρυσά, κεχριμπαρένια και φιλντισένια. Και τα πρώτα μαργαριτάρια που οι άνθρωποι έφεραν στο φως του ήλιου, μέσ' από τους σκοτεινούς βυθούς των θαλασσών, στέλναν τα μακριά γλωμά δάκτυλα της Λευκώνης.

Οι καλύτεροι νέοι της Αιγύπτου όνειροπολούσαν για σύντροφο τους παντοειδή της Λευκώνης με τα χρυσά ματία.

Μά, αλλοίμονο! Η καρδιά της Λευκώνης, μόλις έννοιωσε τη γλυκειά και μουσική ταραχή που δίνει ο έρωτας, έπαυε ξαφνικά να χτυπάει. Κι έτσι παρθένα στο σώμα και στην ψυχή, πέθανε μια μέρα, ή χρυσόμαλη κόρη, επάνω σ' όλη την ανθρωπότητα της ωμορφιάς της και της νιότης της.

Για τελευταία φορά ή σκλάβες της χένισαν και χώσαν σε μπούκιες τα μαύρα της μαλλιά, και στέλναν το στήθος της, τα χέρια της και τα πόδια της, με χρυσά και με πολύτιμες πέτρες. Κι ύστερα βολάμωσαν το σώμα της και το τίλιζαν με τις νεκρικές κορδέλλες.

Μά τι ώρα που ήταν και νεκρή άκουα ή Λευκώνη! Μισόκλειστα τα μελανισμένα της βλέφαρα δεν είχαν κορβίνα βλόττα τη λάμψη των χρυσών της ματιών, και τα βυμμένα πορφυρά της χείλη μισόδειχναν τα μαργαριτάρια της δόντια.

"Ω, πόσο ήταν όμορφο και τώρα το πρόσωπό της!... Φαινότανε βέβαια πιο μυστηριώδες, αλλά και πιο γοητευτικό..."

Τα χέρια της στολισμένα με πολύχρωμες πέτρες, ήταν σταυρωμένα στο στήθος της, κι έτσι, έμοιαζε σαν να προσεύχεται για τελευταία φορά στους Θεούς, που την είχαν πλάσει τόσο όμοια.

"Έπειτα, με μεγάλη πικρή την ωδήγησαν υποστά στη σαρκοφάγο της. Οι ιερείς εκείνης της εποχής ήσαν να χρησιμοποιοῦν τη ζωογόνο δύναμη του ήλιου για να δίνουν μέγαν άβυσσος και μουσική ζωή στα βλάσταμα σώματα και να το φυλάει έτσι από την άπυσσιν."

Γόρως λοιπόν στο βαλσαμωμένο κορμί της Λευκώνης, οι ιερείς έβρισαν, με τα χέρια υψωμένα ικετευτικά προς τον ήλιο, το άπρηστον την εξέχου προσώπης:

"Ημε άβυσσε, 'Ηλιε θαυμάσιον"

γέ, "Ηλιε νικήτ, δώσε μας σε παρακαλούμε το φως σου, τη θερμότητά σου και το μαγνητισμό σου, για να τα μεταδώσουμε στο ανθρώπινο αυτό σώμα που κούτεται χωρίς πνοή μπροστά μας. Και ως μένει για πάντα ή θεία σου δύναμις μέσα στο σώμα αυτό, ώστε να ή το προσβάλει ποτέ ή φθορά κι έτσι άθικτο κι έτσι νέο κι έτσι όμοιο να μένει αιώνια, όπως έσύ, 'Ηλιε άβυσσε, 'Ηλιε άναλλοιώτε, 'Ηλιε άσφαρτε!..."

Συγγνώμης οι γονείς, οι συγγενείς και ή σκλάβες της Λευκώνης έκτεσαν κι αυτοί μαζί με τους ιερείς το μεγάλο Θεό του φωτός, να χύσει τη ζωογόνο του κι άβυσσος φωτιά μέσα στο άσάλευτο κορμί της πολυκαμπμένης τους παρθένας.

"Υστερα έκλεισαν το σώμα μέσα στη σαρκοφάγο, αφού προηγουμένως τοποθέτησαν κοντά του ένα σωρό ποτάματα, κοντά με φτιασιδιά και με μυρωδιές, καθαρότερες χρυσού, φορέμα-

τα πολυτελή, κύπελλα χρυσά, κοσμημάτα, θεντάκιες από φτερά, μικρά αγαλματάκια Θεών, δι τι τέλος πάντων είχε κοντά της όταν ζούσε ή Λευκώνη, κι έτσι αγαπούσε ιδιανότερως.

"Ο Μέγας 'Αρχιερέας, φορώντας στο κεφάλι του την κόρα του 'Οσίριδος, έκανε κατόπιν διάφορες μυστηριώδεις κινήσεις και πόρρες ακατάληπτες προσευχές. "Υστερα, γόρως και έίπε στους συγγενείς της Λευκώνης:

"Τελείωσε! Το άσπρικό σώμα της Λευκώνης δεν θα εγκαταλειφθεί ποτέ τη μούμια της."

Α' άσπρικό σώμα όνιόμαζαν οι Αιγύπτιοι την ψυχική υπόστασι του ανθρώπου, έχαν δε την ιδέα ότι το φθαρτό σώμα δεν ήταν παρά ένα πρόσκαιρο υφάσμα του πρώτου. 'Αλλά και το φθαρτό σώμα ήταν δυνατόν να πάψει να άπρηστον, ήν δεν το έγκαιρα βάλει το άσπρικό. Με την επίκληση λοιπόν στον ήλιο και με διάφορες προ-

σευχές, πίστευαν ότι έμποδίζαν το χωρισμό των δυό σωμάτων. Κι έτσι δεν φθειότανε ή σάρκα μετά θάνατον, γιατί έπαιονε πάντα ζωή υπό την ψυχή.

Έβάνω από τη σαρκοφάγο της Λευκώνης, ο 'Ανοούβις, ο Θεός με το κεφάλι του ταυκαλίου, ο δόνηρ των νεκρών, άπλωνε τώρα προστατευτικά τα χέρια του. Κι έτσι επί χιλιάδες χρόνια κανείς δεν τόλμησε να παρτήσει τον ύπνο της παρθένας με τα χρυσά ματία...

'Αλλά μια μέρα, στα χρόνια μας, ένας νέος 'Αγγλος αρχαιολόγος, ανακάλυψε το μνημείο της Λευκώνης, ανάμεσα στα έρείπια της πόλεως 'Αντινόης.

Οι έργατες που είχε μαζί του άνοιναν τη σαρκοφάγο κι είδαν μέσα ξεπλυμένη και τυλιγμένη στους νεκρικούς της πέπλους την πανέμορφη παρθένα, άθικτη και όμοια, όπως ή-

αυτός άνιχε τις λαμπάδες που καίνε όλόγυρά της κι αυτός άλλαζε τα λουλούδια στα βάζα σιγά-σιγά, σ' να ροβόται μήπως την ζωντανέει.

"Ο κόσμος άπορεί πώς ο νέος αυτός, ο οποίος ήταν τόσο κοσμικός, δεν φάνετα τώρα πονηρός. Και πρό πάντων γιατί δεν θέλει πειά ν' αντικρύσει καμιά γυναίκα στα μάτια."

Μά κι' ο ίδιος που είχε ποιητής και μουσικοπαθής, όσο και σοφός επί-στήμων, δεν ξέρε καλά τι το συμβαίνει.

Είνε έρωτευμένος με την όμορφη της παρθένας;

Μήπως ή μούμια είχε μαγνητισμένη από τους Αιγυπτίους μάγους, και γοητεύει όσους τη βλέπουν;

"Η μήπως, έπειδή είδε στον κόσμο ένα πρόσωπο τόσο άσπρηστο, όμοιο σαν το δικό της, δεν θέλει πειά να έβρει καμιά άλλη γυναίκα;

"Η μήπως πάλι του είχε τόσο άγαπητή ή Λευκώνη γιατί μοιάζει με μια ιδανική μορφή που είδε κάποτε στα όνειρά του;

"Η μήπως άκούα την είχε αγαπήσει σε μια άλλη ζωή, τότε που ήταν ζωντανή κι ή κόρη αυτή;

Μήπως, τέλος, ήταν ο νέος που είχε αγαπήσει στην Αίγυπτο των Φαραώ ή Λευκώνη...

"Ισως να συμβαίνει αυτό... Φαίνεται άλλωστε τόσο εύχρηστη μένη ή νεκρή παρθένα και του χαμογελά τόσο γλυκά μέσ' από τη γούλινη θήκη της... Ποιος ξέρει;...

Δεν τη δώρησε σε κανένα Μουσείο. Την φυλάει ακόμα κλεισμένη μέσα σε μια μεγάλη γούλινη θήκη, έχοντας κοντά της όλα τα αγαπημένα της πολύτιμα πράγματα που τη συντηρούσαν μέσα στον τάφο της επί τόσους αιώνες...

Γόρως της καίνε μέρα νύχτα μεγάλες λαμπάδες κι άνηθ μυρωμένα μαρμαρινούνται μέσα σε πολύτιμα βάζα... Κανείς άπολύνει δεν μπαίνει στη σάλα, μέσα στην οποία βρίσκεται ή μούμια της Λευκώνης...

Κανείς άλλος δεν μπαίνει εκεί μέσα, εκτός από το νέο αρχαιολόγο που όρε; όλόκληρες κάθε μέρα τρέκλεται και κυττάζει έκστατικός την κοιμισμένη παρθένα.

Αυτός άνιχε τις λαμπάδες που καίνε όλόγυρά της κι αυτός άλλαζε τα λουλούδια στα βάζα σιγά-σιγά, σ' να ροβόται μήπως την ζωντανέει. "Ο κόσμος άπορεί πώς ο νέος αυτός, ο οποίος ήταν τόσο κοσμικός, δεν φάνετα τώρα πονηρός. Και πρό πάντων γιατί δεν θέλει πειά ν' αντικρύσει καμιά γυναίκα στα μάτια."

Μά κι' ο ίδιος που είχε ποιητής και μουσικοπαθής, όσο και σοφός επί-στήμων, δεν ξέρε καλά τι το συμβαίνει.

Είνε έρωτευμένος με την όμορφη της παρθένας;

Μήπως ή μούμια είχε μαγνητισμένη από τους Αιγυπτίους μάγους, και γοητεύει όσους τη βλέπουν;

"Η μήπως, έπειδή είδε στον κόσμο ένα πρόσωπο τόσο άσπρηστο, όμοιο σαν το δικό της, δεν θέλει πειά να έβρει καμιά άλλη γυναίκα;

"Η μήπως πάλι του είχε τόσο άγαπητή ή Λευκώνη γιατί μοιάζει με μια ιδανική μορφή που είδε κάποτε στα όνειρά του;

"Η μήπως άκούα την είχε αγαπήσει σε μια άλλη ζωή, τότε που ήταν ζωντανή κι ή κόρη αυτή;

Μήπως, τέλος, ήταν ο νέος που είχε αγαπήσει στην Αίγυπτο των Φαραώ ή Λευκώνη...

"Ισως να συμβαίνει αυτό... Φαίνεται άλλωστε τόσο εύχρηστη μένη ή νεκρή παρθένα και του χαμογελά τόσο γλυκά μέσ' από τη γούλινη θήκη της... Ποιος ξέρει;...

Δεν τη δώρησε σε κανένα Μουσείο. Την φυλάει ακόμα κλεισμένη μέσα σε μια μεγάλη γούλινη θήκη, έχοντας κοντά της όλα τα αγαπημένα της πολύτιμα πράγματα που τη συντηρούσαν μέσα στον τάφο της επί τόσους αιώνες...

Γόρως της καίνε μέρα νύχτα μεγάλες λαμπάδες κι άνηθ μυρωμένα μαρμαρινούνται μέσα σε πολύτιμα βάζα... Κανείς άπολύνει δεν μπαίνει στη σάλα, μέσα στην οποία βρίσκεται ή μούμια της Λευκώνης...

Κανείς άλλος δεν μπαίνει εκεί μέσα, εκτός από το νέο αρχαιολόγο που όρε; όλόκληρες κάθε μέρα τρέκλεται και κυττάζει έκστατικός την κοιμισμένη παρθένα.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ

πού μου φαίνεται πολύ άλλοιμένος... ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν μου συμβαίνει τίποτα άπολύτως.

ZAN. — Πέτρο, δεν ξέρεις να λές ψήμιατα. Δεν ξέρεις να υποκρίνεσαι... Πες μου την άλήθεια...

ΠΕΤΡΟΣ. — Ζάν... Μή με βασανίζει!...

ZAN. — Είνε τόσο χρόνια που έμωστε φίλοι... Δεν πρέπει λοιπόν να μου δίνεις τόση δυσπιστία.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ζάν, είνε κάτι που δεν τολμώ να το πω ούτε σ' έσένα, τον καλύτερο φίλο μου...

ZAN. — Γιατί, Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ. — Γιατί ντρέπομαι. ZAN. — Ντρέπεσαι;... Τ' εί' αυτό;... Μήσέ μου... Έμπιστεύσου σε μένα τον πόνο σου...

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί, Ζάν, θα σου μιλήσω... Απόψε άλλωστε είνε ή τελευταία βραδιά που είμαστε μαζί. Κι αν ιδωθούμε πάλι, θα ξαναϊδοθούμε ύστερ' από πολλόν καιρό.

ZAN. — Γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ. — Γιατί φεύγω αύριο.

ZAN. — Φεύγεις;... Πάς σε ταξίδι;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί...

— ZAN. — Μαζί με τη γυναίκα σου και την κόρη σου;

ΠΕΤΡΟΣ. — Όχι...

ZAN. — Μόνος;

ΠΕΤΡΟΣ. — Όχι...

ZAN. — Λοιπόν; Με ποιόν;

ΠΕΤΡΟΣ. — Φεύγω για την 'Ιαπωνία μαζί με τη Δώρα Ντραφιλιώφ!

(Ο Ζάν κυττάζει έκπληκτος τον Πέτρο, ο οποίος χαμηλώνει ντροπισμένος τα μάτια του).

ZAN. — Τι λές, Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ. — Μάλιστα. Φεύγω αύριο μαζί με τη Δώρα...

ZAN. — Με τη Δώρα Ντραφιλιώφ, τη Ρωσίδα, κι αυτή που τραγουδεί και χορεύει στα μούζικ-χόλ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Μ' αυτή, μάλιστα...

ZAN. — Μ' αυτή!... Μ' αυτή!...

Μά αυτή είνε μια μοιραία γυναίκα, για την οποία ένοιον αυτοκτονήσει για την άνάτη της δι'ό νέου, ένας ζωγράφος κι ένας ήθοποιός...

ΠΕΤΡΟΣ. — Τό ξέρω...

ZAN. — Είνε μια γυναίκα τρομερή, μια γυναίκα που έλδοει με τα πρόσαινα μάτια της τους άνδρες, όπως το φρέδι το πολιά...

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναί, έχει μια όμορ-

φία, στην οποία δεν μπορεί ν' άντισταθεί κανείς.

ZAN. — Πέτρο, είσαι τρελλός!...

ΠΕΤΡΟΣ. — Ίσως είμαι τρελλός από έρωτα...

ZAN. — Πέτρο, σκέψου ότι ή Δώρα είνε μια άσπρη γυναίκα. Μία μέρα θα σ' εγκαταλείψει κι έσένα, όπως όλους τους άλλους φίλους της.

ΠΕΤΡΟΣ. — Όχι! Έμένα μ' αγαπάει άληθινά!... Μου όραζεται δι είμαι ο μόνος άνθρωπος που αγαπήσε στη ζωή της... Φαντάσου, θέλει να με πάρει μαζί της στην 'Ιαπωνία...

ZAN. — Είσαι, άλήθεια, άξιοέπαινος, Πέτρο... Είσαι ένας χαμένος άνθρωπος!...

ΠΕΤΡΟΣ. — "Ας καθώ για την άγάπη της Δώρας...

ZAN. — Όχι!... Είνε καιρός ακόμα να σωθής.

ΠΕΤΡΟΣ. — Προτιμώ να πεθάνω για τη Δώρα, παρά να ζήσω χωρίς αυτή...

ZAN. — Πέτρο, δεν πρέπει να σκέπτεσαι έτσι. Η γυναίκα σου είνε τόσο άξιαγάπητη, τόσο καλή...

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν υπάρχει πειά για μένα άλλη γυναίκα στον κόσμο εκτός από τη Δώρα.

ZAN. — Κα ή κόρη σου; Τό φτωχό σου κοριτσάκι, που σ' αγαπά τόσο;...

ΠΕΤΡΟΣ. — Μά έχω φροντίσει για τη γυναίκα μου και για την κόρη μου. Έχω μιλήσει κι αυτές με τον συμβολαιογράφο μου. Τά κανόνισα όλα.

ZAN. — Ναί, τα βυλικά ζητήματα κανονίζονται συνήθως πολύ εύκολα. 'Αλλά τα ήθικά;

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν ξέρω. Δεν ξέρω.

ZAN. — Φαντάζεσαι λοιπόν ότι τα χρήματα θα παρηγορήσουν τη γυναίκα σου και την κόρη σου όταν θα τις εγκαταλείψης;

ΠΕΤΡΟΣ. — Θεέ μου!... Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα... Είμαι άποροφρημένος από τη σκέψη της Δώρας...

ZAN. — Πέτρο, δεν σου άξίζει να έχης μια γυναίκα σαν τη Μαργαρίτα...

ΠΕΤΡΟΣ. — Τό ξέρω... 'Η Μαργαρίτα εί-

νε καλή, τιμία, πιστή. Αλλά δεν είνε γόρως, όπως ή Δώρα...

ZAN. — Για να δοκιμάσου-

με την άγάτη της σε σένα, ές κάνουνε ένα πείραμα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τι πείραμα;

ZAN. — Θα της γράψω ότι είμαι πώς φεύγεις μαζί της κι έτσι αυτό μ' έκανε να ζήλουν και μ' άναψε πάλι μέσα μου την πρώτη μου φλόγα γι' αυτή...

Θά προσέσω δε στο γράμμα μου ότι είμαι πρόθυμος να καταδέσω στα

ΠΕΤΡΟΣ. — Είνε όμως

τόσο όμορφη της...

ZAN. — Πόσο είσαι άφελής!... Φαίνεται όμορφη όταν χορεύει επάνω στη σσηνή, μέσ' στα ήλεκτρικά πολύχρωμα φώτα, φρεναιδομένη και στολισμένη καθώς είνε...

'Αλλά άδωρη και άτόλμητη δεν είνε ούτε όμορφη, ούτε καν νέα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πώς τό ξέρεις;

ZAN. — Φαντάζεσαι ότι είσαι μόνο έσύ ο ευνουμένός της; Για ένα διάστημα με είχε γοητεύει κι έμένα. 'Αλλά για ένα διάστημα μόνο, γιατί πολύ γρήγορα άπογοητεύτηκα κι απ' αυτή κι απ' τον έρωτά της...

ΠΕΤΡΟΣ. — Περίεργο... Δεν μου τό έχει πει.

ZAN. — Μά φαντάζεσαι ότι σου έχει έκμισθησει το παρελθόν της;

ΠΕΤΡΟΣ. — Πότε την αγαπούσες;

ZAN. — Δεν ξέρω αν την αγαπούσα... Είχα όμως κι' έγώ γοητευθεί, όπως όλοι, από την ψεύτικη όμορφη της...

Της πρόσφερε μερικά κοσμημάτα κι έτσι κατόρθωσα να την προσελκύσω. 'Αλλά, όταν είδα ότι είνε τόσο ψεύτικη σε όλα της, την άηδισα και την άποστράφηκα. 'Εξ άλλου, κι' αυτή παρηγορήθηκε πολύ γρήγορα για την εγκατάλειψή μου με κάποιον πάμπλουτο 'Αμερικανό...

ΠΕΤΡΟΣ. — Έμένα μ' αγαπά προσωρικά...

ZAN. — Δεν ξέρω αν σ' αγαπά ή όχι, αλλά θα ήθελα πολύ να μάθω τί δώρα της έχεις κάνει ως τώρα και τι της υποσχέθηκες για να σε πάρει μαζί στην περιόδεία της, στην 'Ιαπωνία;

ΠΕΤΡΟΣ. — Της έχω δώσει ένα διαμαντένιο περιδέραιο και της υποσχέθηκα ένα τσέκ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

ZAN. — Λοιπόν, άκουσε, Πέτρο... Θέλεις να σου την πάρω έγώ και να την κάνω να σ' εγκαταλείψει ψή προσφέροντάς της ένα εκατομμύριο;

ΠΕΤΡΟΣ. — Είνε δέδι-
νατον!... Ποτέ ή Δώρα δεν θα θέληση να με πουλήση!...

ZAN. — Για να δοκιμάσου-

με την άγάτη της σε σένα, ές κάνουνε ένα πείραμα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τι πείραμα;

ZAN. — Θα της γράψω ότι είμαι πώς φεύγεις μαζί της κι έτσι αυτό μ' έκανε να ζήλουν και μ' άναψε πάλι μέσα μου την πρώτη μου φλόγα γι' αυτή...

Θά προσέσω δε στο γράμμα μου ότι είμαι πρόθυμος να καταδέσω στα

ΠΕΤΡΟΣ. — Είνε όμως

πολλά της ένα εκατομμύριο για να προτιμήσει έμένα ως συνοδό στο ταξίδι της.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν θα σου άπαντήσει καθόλου.

ZAN. — Για να ιδούμε. "Ας κάνουνε αυτή τη δοκιμή. 'Οστόσο, αν μου άπαντήσει πώς δέχεται την πρότασή μου, τότε πιστεύω ότι θα γιαιρευθείς από τό πάθος σου γι' αυτή..."

(Ο Ζάν άρχίζει να γράφει).

ΠΕΤΡΟΣ. — Θα ίδης ότι δεν θα σου άπαντήσει.

ZAN. — "Αν άπαντήσει όμως;... (Έξακολουθεί να γράφει).

(Στο μουντουό της Δώρας. 'Η Δώρα και μια υπηρέτρια έτοιμάζουν διάφορα άποσκευές).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Θα μείνεις πολλόν καιρό στην 'Ιαπωνία, κυρία;

ΔΩΡΑ. — Δεν ξέρω... Αυτό εξαρτάται από την επιτυχία που θα έχω εκεί πέρα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — 'Ο καίμενος ο κύριος Πέτρος, πόσο θα σ'ς αγαπά, αφού θα σ'ς συνοδεύει ως τη μακρινή αυτή χώρα...

ΔΩΡΑ. — Μά κι' έγώ τον αγαπώ πολύ, αφού από τόσους που με ήθελαν τελευταία, προτίμησα αυτόν...

(Μπαίνει έξω μια άλλη υπηρέτρια και σέβει ένα γράμμα).

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Κυρία, ένα γράμμα για σ'ς. (Δίνει το γράμμα στη Δώρα και σέβει).

'Η Δώρα άνοινει το γράμμα και το διαβάζει. Στην άοχή φαίνεται έκπληκτη, με κατόπιν χαμνοελαίει).

ΔΩΡΑ. — Μά τι άνέλπιστο!... 'Ο καίμενος ο Ζάν!... (Στην υπηρέτρια).

Φέρε μου γρήγορα χαρτί και μολύβι. (Η υπηρέτρια της φέρονει ότι ζητάει κι άμέσως ή Δώρα άρχίζει να γράφει τα έξης:)

"Καλέ μου Ζάν, Γιατί με φέρονες σε τόση σκληρό δί-
λημμα; Έχω δώσει τον λόγο μου στην Πέτρο. 'Αλλά... 'Η καρδιά μου είνε πάντα δική σου. Τι πρέπει να γίνη λοιπόν; 'Αλλοίμονο, είμαι μια άδύνατη γυναίκα. ή οποία δεν μπορεί πια να υποσχεσθώ στην καρδιά της. Προτιμώ λοιπόν να άθετίσω τον λόγο μου πρ'ός ν' ή υποταχθώ στη σκληρή καρδιά σου. Έλα λοιπόν! Είμαι πρόθυμη να φύγω μαζί σου, άμέσως και για τον 'Αδν."

(Βάζει το γράμμα σ' ένα φάκελλο).

ΔΩΡΑ. — Τώρα ές γράφουμε και στον Πέτρο. (Αρχίζει να γράφει και λείει συγχρόνως:)

"Πέτρο μου, Σκέφτηκα καλά. Δεν πρέπει να κάνουμε αυτό το ταξίδι. Θα ήταν έγκλημα. Δεν θα ήθελα ποτέ να γίνω έγώ αίτια ν' άθνησε τη γυναίκα σου και το παιδί σου. Σ' υπέλαβε δόξα το Θεό, την τελευταία στιγμή, και σου λέω: Μην έρθεις!... Λογικέσου κι' έσύ."

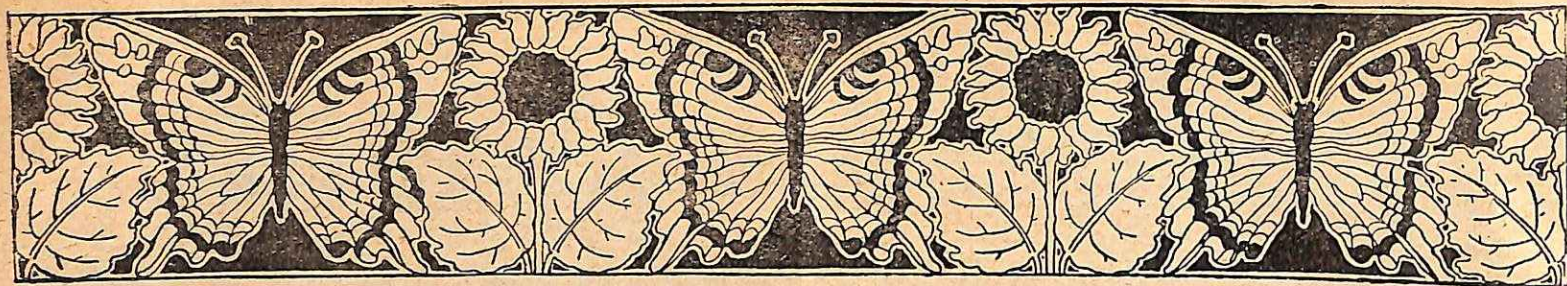
Χαίρε για πάντα Δώρα.

(Δίνει τα γράμματα στην υπηρέτρια).

ΔΩΡΑ. — Γρήγορα, Μάρθα, πήγαινε αυτά τα γράμματα στις διευθύνσεις που γράφω στους φακέλλους. Νά, πάς γρήγορα για να π'ας με τ' άποκέννητο, όσο μπορείς πιο γρήγορα...

(Η υπηρέτρια φεύγει).

ΔΩΡΑ. (μόνη). — 'Ο καίμενος ο Ζάν. Δεν φανταζόμουν ότι μ' αγαπούσε τόσο πολύ... Τι να την κάνω την άγάτη του Πέτρου μωροστά στη δική του;

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κανείς δεν ξέρει τι μορφή έκανε ο αστυνομικός Ζαχάρ όταν είδε τον εαυτό του και τους χωροφύλακες που κλεισμένους σαν τούς ποντικούς μέσα στη φάκα, μιά βλή ή Αίλλη λήθηκε στα γέλια όταν έβλεπε το πάθημά του. Ο Βιντόκ έγινε πειά ο άνθρωπος της ημέρας.

Αυτό όμως δεκαπλασίασε την ένεργητικότητα και το πείσμα του Ζαχάρ. Ο οποίος στο τέλος κατόρθωσε να συλλάβει το Βιντόκ.

Έτσι ξαναέβλεπαν τον ήρωά μας στη φυλακή του 'Αγίου Πέτρου, σ' ένα κελιά μαζί με κάποιον Καλαντρέν, με τον οποίο είχε γνωριστεί κατά τη διάρκεια της πρώτης του φυλάκισής. Την ίδια κιόλας ημέρα ο Καλαντρέν του απέκαλυψε ότι δεκαπέντε φορές κατόρθοι σκόπευαν να δραπέτευσουν την επομένη νύχτα από μια τρύπα την οποία είχαν ανοίξει μες στο αποχωρητήριο των φυλακών.

Ο Βιντόκ δέχτηκε μ' ένθουσιασμό την πρότασή του και την ίδια νύχτα οι κατόρθοι άρχισαν να προγραμματίζουν το σχέδιό τους. Ο Βιντόκ έπρεπε να περάσει ένατος από την πόρτα... Οι όγκτω προηγουμένοι κατόρθοι είχαν θγει ένομιμα γωρίς κανένα εμπόδιο. Μά όταν γρόθηκε κι' αυτή μέσα στο άνοιγμα, έπειδή ήταν ένομιμα σωματώδης, έμεινε πιασμένος εκεί, μη μπορώντας ούτε να προχωρήσει, ούτε να ξαναβγεί έξω...

Τού χάσαν οι σύντροφοί τους ένωσαν τις προσπάθειές τους για να τον τραβήξουν από την πύλη. Δεν κατόρθωσαν τίποτε κι' ο Βιντόκ ούρλιαξε από τους πόνους...

Με τη φασαρία όμως πήρε στο τέλος είδηση η φρουρά των φυλακών...

Οι αστυνόμοι έσπεδαν μέσα και, αφού συνέλαβαν έτους καταδίκους δεν είχαν προφύγει να δραπέτευσουν, κατόρθωσαν τέλος να διώξουν και το Βιντόκ σχεδόν αναίσθητο από την τοπία, καταπληγμένο και γδαρμένο σ' έλο του το κορμί.

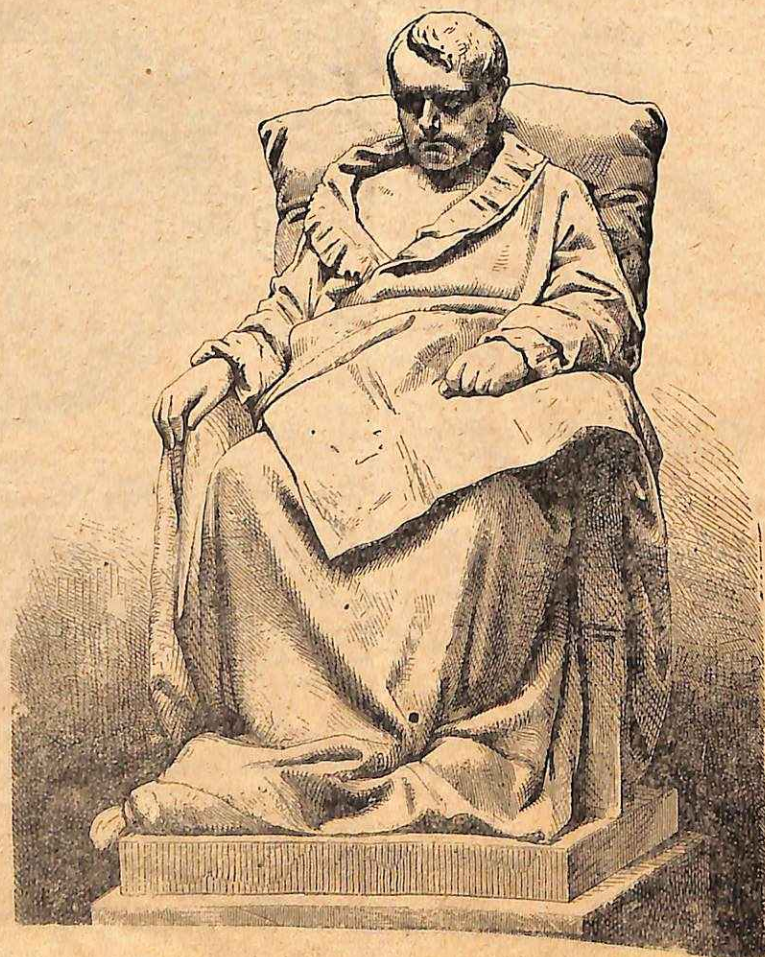
Γιά να τον τιμωρήσουν, τον κράτησαν αλυσσοδεμένο και άπονημένο επί δέκα μέρες και, μετά το τέλος της τιμωρίας αυτής, τον τοποθέτησαν πάλι μαζί με τούς άλλους καταδίκους. Αυτοί ήταν ως επί το πλείστον επικίνδυνοι ληστές και άνηκαν στις τριμερές συμμορίες των Σωφρό. Τους άρσε μάλιστα υπερεθνικά να διηγούνται τα φρικώδη τους κατορθώματα και ο Βιντόκ, ακούγοντάς τους, κυριευόταν βλάβητος από φένη, χωρίς όμως να υποψιάζεται καν ότι μιά μέρα θα γι-

νόταν ο αμείλικτος διώκτης του...

Έκτος από τις φρικώδεις αυτές διηγήσεις, οι φυλακισμένοι συζητούσαν για τον τρόπο με τον οποίο θα κατόρθωναν να δραπέτευσουν, πράγμα που κόνουν πάντα βλιν οι κατόρθοι βλιν των φυλακών του κόσμου. Ο Βιντόκ δεν έλεγε τίποτε, μιά άκουγε προσεκτικά, αποφασισμένος να επωφεληθί της πρώτης ευκαιρίας που θα του παρουσιαζόταν για να δραπέτευση...

Μεταξύ των άλλων ιστοριών τους, οι κατόρθοι διηγόντουσαν συχνά και την ιστορία του περιφημού κλέφτη 'Ανσέλιμ Κολλέ, ο οποίος καθώς βρισκόταν κάποτε στην κουζίνα της φυλακής, όπου ήταν κλεισμένος, φόρεσε το σκούφο και την ποδιά ενός παραμαγέιρου, έβαλε ένα καλδί στο κεφάλι του και πέρασε έτσι μπρος από τη μύτη των στακτωτών που είχαν εντολή να τον επιβλέπουν... Κι' ο Βιντόκ λοιπόν έκανε κάτι ανάλογο και μάλιστα υπερέβαλε τον Κολλέ.

□ □ □ □ ΕΞΗΝΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Ο Μ. Ναπολέων κατά τις τελευταίες του ημέρες.
(Έργον του 'Ιταλού γλωττου Μ. Βέλα)

Μιά μέρα τον είχαν οδηγήσει στον ανακριτή μαζί με μιά σπείρα κλεπτών και δολοφόνων υπό τη συνοδεία μισικών στακτωτών και δυο χωροφύλακων. Σε μιά στιγμή, ο ανακριτής φώναζε τον έναν από τούς χωροφύλακες στο γραφείο του κι' αυτός πριν μπει μέσα, άφησε σε μιά καρέκλα, το καπέλλο του και τ' ουνόδα του. Τό 'ίδιο έκανε σε λίγο κι' ο άλλος χωροφύλακας, όταν τον κάλεσε κι' αυτόν ο ανακριτής... Τότε ο Βιντόκ γρήγορα φόρεσε το καπέλλο και τόν μανδύα του ενός των χωροφύλακων και, πίνοντας έναν από τούς άλλους συντρόφους του από το χέρι, δέον για να τον οδηγήσει να ικανοποιήσει κάποια φυσική του ανάγκη, πέρασε υπόστα στο δεκανέα και τη σκουριά, θύηκε έξω και τ' έσκασε, χαίροντας έτσι την ελευθερία και στο σύντροφό του.

Έπειτ' από ένα τέταρτο της ώρας βρισκόταν απαλλαγμένος κοντά στην

πιστή του Φρανσίνη, η οποία έμενε κατάπληκτη, ακούγοντας την πραγματικώς άπιστευτη ιστορία της άποδράσεώς του.

Έπειδή η παράταξη της διαμονής του Βιντόκ στη Αίλλη θ' ήταν πολύ επικίνδυνη γι' αυτόν, οι δυο έρωτευμένοι αποφάσισαν, να πουλήσει η Φρανσίνη τα έπιπλα της και με τ' χρήματά που θα εισέπρατταν να φύγουν μαζί για το Βέλγιο, όπου θ' έχουσαν ήσυχο κι' ασφαλισμένο. Τό σχέδιό του ήταν πολύ φρόνιμο βέβαια κι' ούτε εξακριβικά δύσκολο στην έφαρμογή του. Μά όταν άκουόταν κανείς Βιντόκ κι' είχε συνήθει να απλώς στα δίχτυα του τότε μιά ξανθή, τότε μιά μελαχροινή και τότε μιά ροδωτή, δεν εινε ποτέ άσφαλισμένος από τις άποδοτες συναντήσεις των γυναικών που γούπευσε άλλοτε. Έτσι ο Βιντόκ, δυο μέρες πριν της ημέρας που είχε όρσει για την παραγματοποίηση του σχεδίου του, καθώς έκανε έναν παράλομο κι' επικίνδυνο περίπατο στους δρόμους της Αίλλης, μιά ώραία γυναίκα οίχτηκε έξωνα στην αγοράκι του. Ονομαζόταν 'Ελίζα κι' ο Βιντόκ την είχε κατακτήσει μ' ευκολία άλλοτε στί: Βουξέλλες. Διατηρούσε από αυτή εύχρηστες αναμνήσεις και γι' αυτό είχε την άδυσχαια να την ακολουθήσει στο σπίτι της, όπου πέρασε τη νύχτα του, ενώ η Φρανσίνη σπουρογούνη μόνη της στη νεβεότι της, αγωνιώντας μήπως ο φίλος της είχε συλληφθεί.

Την άλλη μέρα ο Βιντόκ για να δικαιολογήσει την άπουσία του της είπει, έπειδή τον είχαν αναγνωρίσει στο δρόμο οι αστυνομικοί, αναγκάστηκε να καταφύγει στο σπίτι ενός φίλου του και να περάσει εκεί τη νύχτα του. Η Φρανσίνη τον πίστευε στην άρχη, μιά δεν άργησε να μάθει την αλήθεια.

Γεμάτη αγωνία, τότε, μανισμένη του φώναζε πως ήταν άχρηστος, πως βλα είχαν τελειώσει πια μεταξύ τους και πως θ' άπγγαινε νύ τον προδότη. Η Φρανσίνη ήταν από τις γυναίκες εκείνες που άπάνω στο θυμό τους είνε ικανές για τ' πάντα. Γι' αυτό ο Βιντόκ, φοβισμένος, έσπευσε άμέσως από το σπίτι της και ζήτησε εν' άσυλο στα περίχωρα.

Πέντε μέρες πέρασαν έτσι. Τέλος, ο Βιντόκ εγκαταλείποντας το άσυλο στο οποίο είχε καταφύγει, και, φορώντας ρούχα χωρικού, ξαναγύρισε στη Αίλλη, αποφασισμένος να ζητήσει και έπιτύχει με κάθε τρόπο τη συγχώη της φίλης του. Σκέφτηκε μάλιστα ότι θ' πετύχαινε καλύτερα τ' σκοπό του αν έβριζε έναν τρίτο να τούς συμφιλι-

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας μάρτυς της επιστήμης. Ο γιατρός Έδουαρδς και η μελέτη των άκτινων Ραϊντγκεν. Πώς έχασε και τ' άδύ του χέρια. Η αυτοθυσία του. Ένας ήρωϊκός Ρωμαίος. Ο Ρήγουλος αιχμάλωτος των Καρχηδονίων. Πώς θυσίασε τη ζωή του για την πατρίδα του. Ο Μέγας Δούξ και τ' έσοι των Κοζάκων. Πώς η Αυτού 'Υψηλότης ήπιε τ' νερά του σφυγγαρισματος, κτλ.

Μεταξύ των μαρτύρων, των οποίων αναγράφει με χρυσά γράμματα τ' όνοματά η ιστορία της επιστήμης, συμπεριλαμβάνεται και ο Ιατρός Χάιλ Έδουαρδς, ο οποίος είχε ασχοληθεί ειδικώς με τη μελέτη των άκτινων του Ραϊντγκεν, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τις θεραπευτικές ιδιότητές.

Έσπευ από μιά σειρά πειραμάτων, κατά τ' 1895, ο Έδουαρδς πρόσεξε μιά μέρα στα χέρια του μερικά περιεργα εγκαίματα, όφειλόμενα, χωρίς άλλο, στις άκτινες, με τη σπουδή των οποίων καταγινόταν αδιάκοπα. Στην άρχη τ' εγκαίματα αυτά ήταν πολύ μικρά, μιά σιγά-σιγά άρχισαν ν' απλώνονται σ' όλοκληρα τ' χέρια του. Συγχρόνως τ' νύχια του λεπτόνθηκαν καταπληκτικά κι' έγιναν εύθραυστα σαν τσόφλι αβγού. Κατόπιν παρουσιάστηκαν και μαύρες κηλίδες στα δάκτυλά του, η οποίες δεν άργησαν να επεκταθούν και να φτάσουν σχεδόν ως τόν άγκώνα.

Οι πόνοι που βασάνιζαν τόν άτυχη Ιατρό ήταν τόσο μεγάλοι, ώστε για ν' ανακουφίεται κάπως αναγκάσταν να βουτήξουν τα σκατεμένα του χέρια μέσα σε μιά διάλυση όπλου, η οποία καταπαύανε κάπως τ' μαρτύριό του. Στο τέλος όμως, έπειδή ύπληχε φόβος να μεταδοθί η μόλυνση σ' έλο του τ' κορμί, άφησε να τ' κάψουν έλο τ' άριστο χέρι, τ' όποιον η κατάστασι είχε επιδεινωθεί τρομερά.

Τότε ο Έδουαρδς, αντί να σταματήσει τ' πειράματά του για ν' σώσει τ' όλ'όχιστο τ' δεξί του χέρι, άπεναντίας έξακολούθησε τις επιστημονικές του εργασίες, μέχρις ότου η κατάσταση του χεριού του επιδεινώθη και παρόστη ανάγκη να τ' κάψουν κι' αυτό ως τόν άγκώνα.

Μά και πάλι, μολοντί είχε κόψει και τ' άδύ του χέρια, ο ήρωϊκός αυτός γιατρός συνέχισε με π'ωτοφανές πείσμα τις προσπάθειές του και στο τέλος έπεσε θύμα της άφροσύνας του προς τ' καθήκον, έπειδή ένομιματά είχε μολυνθεί έλο τ' ό σώμα.

Μεταξύ των μεγάλων παραδειγμάτων ήρωϊσμού και φιλοπατρίας, που αναφέρει η παγκόσμια 'Ιστορία, πρέπει να συγκαταλεχθί και η παρακάτω ήρωϊκή π'αξι του Ρωμαίου 'Υάτου Μάρκου Ρήγουλου.

Κατά τούς περιφήμους Καρχη-

δονιακούς πολέμους, ο Ρήγουλος ήταν έπ' κεφαλής μιάς στρατιάς Ρωμαίων, η οποία και νίκησε τούς Καρχηδονίους στα παράλια της 'Αφρικής.

Σε μιά μάχη όμως που έγινε κάτω από τ' άκρη της Τύνιδος, οι Ρωμαίοι κατετροπώθησαν και ο Ρήγουλος αιχμάλωτιστηκε μαζί με πεντακόσιους άλλους συμπολεμιστάς του, και οδηγήθηκε στην Καρχηδόνα.

Άλλά σ' έλιγον καιρό, σε μιά άλλη μάχη, οι Καρχηδόνιοι νικήθηκαν από τούς Ρωμαίους κι' έπειδή έβλεπαν ότι δεν μπορούσαν να συνεχίσουν πια τόν

πολεμό, παρακίνησε τούς συμπολίτες του να έξακολούθησαν τόν πόλεμο, γιατί αυτό ήταν τ' συμφέρον τους.

Έπειδή δέ η ύποδειξις του ήταν σωστή, οι Ρωμαίοι τις παραδέχτηκαν και άπέρριψαν τις προτάσεις των Καρχηδονίων.

Κατόπιν ο μεγαλόψυχος Ρήγουλος, αντί να μείνη όπως μπορούσε και όπως τόν παρακαλούσαν, στη Ρώμη, έπέστρεψε μαζί με τούς άλλους άπεσταμένους στην Καρχηδόνα, όπου και πέθανε μέσα σε μιά σκοτεινή έστια, έπειτ' από φριχτά βασανιστήρια.

Ληγούνται τ' έξης άστυότατο άνέκδοτο για τόν Μεγάλο Δούκα της Ρωσίας Παύλο, άδελφό του Τσάρου 'Αλεξάνδρου.

Ο πρόγρηψ αυτός είχε πάει μιά μέρα να επιθεωρήσει ένα σύνταγμα Κοζάκων. Καθώς λοιπόν διέσχισε την αλή του στρατόνος, συνάντησε δυο στρατιώτες που έδωαιαν από τ' μαγειρείο βαστώντας ένα μεγάλο καζάνι σκεπασμένο.

— Σταθήτε! τούς φώναζε άπότομα ο Μ. Δούξ.

Οι στρατιώτες, αναγνωρίζοντάς τον, άπόθεσαν καταγής τ' καζάνι και στάθηκαν προσοχή.

— Φέρετε μου ένα κουτάλι! διέταξε ο Μ. Δούξ. Θέλω να δοκιμάσω τόν ζωμό...

— Άλλά, 'Υψηλότητε, τόλμησε να τραυλήσει ο ένας από τούς. Δεν είνε...

— Σιωπή! φώναζε ο Μ. Δούξ. Κά-

με αυτό που σου έλο, κι' άμέσως! Τότε ο στρατιώτης έστρεψε στο μαγειρείο και σε λίγο γύρισε με μιά μεγάλη κουτάλα. Ο Μ. Δούξ την πήρε με θριαμβευτικό ύφος και διέταξε:

— Σήκωσε τ' καζάνι!

Ο άδυστυχισμένος στρατιώτης υπάκουσε και ο Μ. Δούξ βούτηξε την κουτάλα στο καζάνι, την έγερσε και κατόπιν, φέρνοντάς την στο στόμα του, ρούφηξε τ' προετοιμασμένο της.

Άλλά άμέσως αναπήδησε κι' άρχισε να φτύνει με άηδία.

— Τι ζομί είν' αυτό! φώναξε άγριοιμένος και μανόμενος.

Δεν είνε ζομί, 'Υψηλότητε, τ' άπάντησε τότε ο στρατιώτης. Αυτό ήθελε να σάς πω από δίλογου, αλλά δεν μ' άφίσατε. Επώνιμε τ'ό πάτομα τ'ο μαγειρείου κι' αυτό είνε π'ότομα που πάμε να τ'ά χύσουμε!...

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΦΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΩΝ

ΕΙΤΑΝ έφτά Χριστιανοί από την Έφεσο, οι οποίοι όνομαζόντουσαν Μαξιμιανός, Μάλχος, Μαρκιόνος, Διονύσιος, Ιωάννης, Σεράπιος και Κωνσταντίνος. Οι Χριστιανοί αυτοί έντειχίστηκαν ζωντανοί στον καιρό του ειδωλολάτρου Αυτοκράτορος Δεκίου σ' ένα σπήλαιο που όρουσ Κελίου κι' εκεί μέσα άποκομήθηκαν, σύμφωνα με τη θέλησι του Κυρίου χρόνια και χρόνια...

Κατά το τριακοστό λοιπόν έτος της βασιλείας του Θεοδοσίου, μερικοί χρίστες που είχαν ανάγκη από πέσρες άνοιξαν τὸ σπήλαιο και άμέσως οι Έφτά κοιμισμένοι ξυπνήσαν, νομίζοντας ότι δέν είχαν κοιμηθεί παρά μία μόνο νύχτα. Μά τους πληροφορήσαν τότε ότι είχαν κοιμηθεί διακόσια χρόνια κι' ότι, κατά τη διάρκεια του ύπνου τους, η Χριστιανική θρησκεία είχε άνωτακαστήσει σ' όλόκληρη την Αυτοκρατορία τους ψεύτικος Θεός της άρχαϊότητας.

Μόλις έγινε γνωστό τὸ ξύπνημά τους, μία όλόκληρη λιανεία πήγε να παραλάβη τους Έφτά κοιμισμένους για να τους οδηγήση στην Έφεσο. Μολοντί δέ κοιμήθηκαν δυό όλόκληρους αιώνας, είχαν τὰ μαγουλά τους άρυτίδωτα και τὰ πρόσωπά τους δροσερά σαν τριαντάφυλλα. Καί τὸ πνεύμα σὺν είχε διατηρήσει όλη του την κρίσι...

Ένώ κατέβαιναν τὰ μονοπάτια τοῦ βουνού, προσπαθοῦσαν νὰ φανταστοῦν με τί ὄψι θὰ τοὺς παρουσιαζόταν ὁ κόσμος. Εἶχαν άφίρει την έκκλησίαν μικρὴ ἀκόμα και καταδιωγμένη, μὰ όλόκληρη από τις μεγαλείτερες αρετές. Στην εποχή τους οί Χριστιανοί ἦσαν δίκαιοι, ελεήμονες, ταπεινοί, ενάρετοι, άγνοί. Τώρα που ἡ έκκλησία είχε αναδείχθει νικήτρια κι' ὁ Αυτοκράτορ ὁ ίδιος δέν ἦταν παρά ὁ πρώτος μεταξύ των Χριστιανών, χωρίς άλλο όλόκληρος ὁ κόσμος θὰ είχε αὐτές τις αρετές κι' ἔτσι τὸ θέαμα που θὰ παρουσίαζε θὰ ἦταν άσπληγτο...

Φανταζόντουσαν πὼς θὰ ἔβλεπαν μι' άπερόστη κοινότητα ἀδελφῶν ἀλλοιοποιημένων, άγνων και ἀγαθῶν που θὰ κατοικοῦσαν σὲ σπιτάκια κάτω από ὠρεὰ φυλλώματα και θὰ τραγουδοῦσαν ψαλμούς από τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ. Δέν θὰ ὑπῆρχαν περὶ οὐτε στρατοί, οὔτε δικαστὰί, οὔτε άστυνομία...

Μπήκαν μέσα στην Έφεσο από την κορυφή της πόλε κι' ἀναγύλισσαν ἀκούοντας τὸν ἦχο των σιγάντων. Εἶδαν με ικανοποίησι τὸ πλήθος και τὴ λαμπρότητα των έκκλησιῶν, τὰ καλὰ στήματα στὰ ὅποια πολῶσαν τις θύγες εἰκόνας και πολλά άλλα πράγματα που φανέρωναν τὴν πίστι του κόσμου...

Μά, τυφλωμένοι από τὴ λαμπρότητα τῆς υποδοχῆς τους, δέν ποῶσαν ὅτι τὴ στιγμή που γυναικες πλούσιαι σπολισμένες τοὺς έσογγαν ἄλλη από τὸ βίβλο των έξωστων τους, άστυνο-

μικοί έσπερχαν με σκληρότητα τὸ λαο που ἤθελε ν' ἀγγίξη τὴν άρρη του ρούχου τους.

Τους επήγαν στην πύθ πλούσια έκκλησία τῆς Έφέσου και τοὺς έγκατέστησαν σὲ χρυσές έδρες, μπροστὰ στο θωμό. Ὁ αρχιεπίσκοπος, λάμποντας από χρυσάφι και πολύτιμους λίθους, εξόμνησε τὴν ἀγνότητά τους κι' εξήγησε ὅτι ὁ Θεός τοὺς είχε ξυπνήσει θέλοντας νὰ τοὺς χρησιμοποίησι για ἕνα μεγάλο σκοπό του, γιατί μερικοί αἱρετικοί είχαν παρουσιαστεί πελυνταία και άρνούντουσαν τὴν ἀνάστασι των μαρτύρων.

Ἡ έκκλησία ἦταν στολισμένη όλόκληρη με μωσαϊκά, μάμαρα και πολύτιμα μέταλλα. Κομφές γυναίκες και άνώτεροι τιτλοῦχοι εἶχαν περιτοιχίσει τοὺς Έφτά κοιμισμένους, κυττάζοντας με περιέργεια τὰ τριανταφυλένια κι' άρυτίδωτα πρόσωπά τους. Ὁ άλλος, ὁ φτωχος λαός είχε σπερχαι με μακρυὰ ἀπ' αὐτοὺς, στο προαύλιο...

Καί οί Έφτά κοιμισμένοι κομήθηκαν τότε τὴ γυναιότητα των κατακαμένων και τὴν ισότητα των πρώτων Χριστιανών...

Οί άγιοι αὐτοί μαρτυρες, μέσα σὲ μία μέρα, έγιναν τῆς μόδας στην Έφεσο. Ένας πλούσιος ευγενής παρέθεσε πρὸς τιμὴν τους ἕνα μεγαλοπρεπὲς δείπνο. Οί Έφτά κοιμισμένοι ἦσαν τόσο ξαφνιασμένοι ἀπ' τὴν περιπέτειά τους κι' είχαν ξεσηκωθεί τόσο στη χρῆσι του λόγου, ὡστε έκφραζόντουσαν με δυσκολία. Ἡ φωνή τους προκαλοῦσε πολλές φορές χαμόγελο. Τους ρωτοῦσαν τί είχαν αἰστανθεῖ κάτω τὴ διάρκεια των δυό αἰώνων που κοιμήθηκαν. Έκείνοι τοὺς άπαντοῦσαν ὅτι δέν είχαν αἰστανθεῖ απολύτως τίποτε. Τους ρωτοῦσαν τότε για τὰ ἔθνη, τις συνήθειες και τὰ γεγονότα τῆς εποχῆς τοῦ Αυτοκράτορος Δεκίου. Μά, καθώς ἦσαν άνθρωποι άπλοί και ταπεινοί, δέν τοὺς εἶδαν παρά άσήμαντες και σύντομες άπαντήσεις.

□ □ □ ΣΠΑΝΙΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □

Ο Βίκτωρ Ουγκώ στο νεκρικό του κρεβάτι.

Έτσι στο τέλος τοὺς άφησαν ἥσυχους κι' άρχισαν νὰ μιλάνε για άλλα πράγματα.

Ξαφνιάστηκαν πολλοί οί Έφτά μαρτυρες, βλέποντας πὼς ἡ γυναικὶς πὺθ βορσικόντουσαν εκεί δέν ἦσαν μετρημένες οὔτε στὰ λόγια τους, οὔτε στὸ ντύσιμό τους. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς μάλιστα κύτταξε τὸ νεώτερο ἀπ' τοὺς μαρτυρες με τέτοιον τρόπο, ὡστε στο τέλος τὸν άνάγκασε νὰ χαμηλώσει τὰ μάτια του.

Τὰ κρασιά ἦσαν εξαίρετικά, τὰ φαγητὰ άβρονα κι' έκλεκτά κι' ἔτσι οί συνδαιτηγμένες δέν άργησαν νὰ κάνουν κέφι και ν' άρχίσουν νὰ μιλοῦν πύθ ελεύθερα. Οί Έφτά κοιμισμένοι έμθαν ἔτσι ἀπ' τις κουδέντες τους ὅτι πολλοί Χριστιανοί, τόσο άνδρες ὡσο και γυναίκες, είχαν τὰ ἦθη τους ελεύθερα, ὅτι πολλοί άνθρωποι ἦσαν πονηροί, ψεύτες, φιλάργυροι και άδικοί, ὅτι ὑπῆρχαν ἀκόμα, ὅχι μόνο πλούσιοι και φτωχοί, μὰ δύνασται και δυναστεύμενοι και ὅτι ὁ μεγαλειότερος ἀριθμός των Χριστιανῶν ζούσε ὡπως εζούσαν και οί λάτρες των ψεύτικων Θεῶν...

Μέσα στο μοναστήρι, στο ὅποιο τοὺς εγκατέστησαν κατόπιν, ἀναγκάσθηκαν από τις συζητήσεις τις ὅποιες άκουγαν ὅτι, από δυό αἰώνων, ἡ θρησκεία είχε ἀλλάξει πολλὸ με τις θεωρίες και με τὰ δόγματα που τῆς έπρόσθεσαν και τὰ ὅποια άγνοοῦσαν οί πρώτοι Χριστιανοί.

Όταν πάλι οί Έφτά κοιμισμένοι περιπατοῦσαν στοὺς δρόμους σκανδαλίζόντουσαν σὲ κάθε θῆμα τους. Γυναικες ελαφρὲς έστῆγαν στοὺς δειβάτες τις διαβολικὲς παγίδες τους. Παντοῦ ὑπῆρχαν θέατρα, στὰ ὅποια δινόντουσαν ἀδιάντροπα θεάματα. Μιὰ μέρα μάλιστα ἕνας θεατρικός επιχειρηματίας θέλησε νὰ τοὺς προσλάβη στο θέατρό του, ζητώντας τους νὰ διηγούναι στο κοινόν τὴν ιστορία τους και νὰ αμυνοῦνται κατόπιν μερικὲς σκηνές των κατακτητῶν. Έμεινε δὲ κατὰπληκτος, ὅταν εκείνοι άρνήθηκαν.

ΤΟΥ JULES LEMAITRE

Περιφρονητικά νὰ δεχτοῦν τὴν πρότασί του.

Επισκέφτηκαν τις συνοικίες των φτωχῶν κι' εκεί βρήκαν επιτέλους μερικὲς ψυχὲς ὅμοιες με τις δικές τους. Μά δέν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πὼς σ' ἕνα κράτος, ὅπου ὁ Αυτοκράτορ και ὅλοι οί πολῖται είχαν τὴν ίδια θρησκεία, μπορούσε νὰ ὑπάρχουν τόσοι φτωχοί και δυστυχῆς αδοθήτοιο.

Ρωτοῦσαν μάλιστα με περιέργεια: «Τί κάνει λοιπόν ὁ Αυτοκράτορ;» Καί καθώς έκαναν τὴν ἐρώτησι αὐτή, έμθαν ὅτι ὁ Χριστιανός Αυτοκράτορ Θεοδόσιος, εἶχε σράξει ἔφτα χιλιάδες ἀνθρώπους μέσα στον ἱπόδρομο τῆς Θεσσαλονίκης.

Έτσι, κάθε μέρα, ἡ καρδιά τους γέμισε πίκρα.

Ήσαν πύθ δυστυχισμένοι τώρα από τὸν καιρό που, κυνηγημένοι και καταδιωγμένοι από τοὺς άπίστοους θάφτηκαν ζωντανοί μέσα στο σπήλαιο. Έπειδι δὲ τόλμησαν νὰ κατηγορήσουν τὰ ἦθη τῆς εποχῆς, άρχισαν νὰ τοὺς βοσκουν όχληροῦς.

Συγχρόνως σιγά-σιγά, άρχισαν νὰ τοὺς λησμονοῦν. Ἡ περιέργεια που είχαν προκαλέσει στην ἀρχὴ είχε διαλυθεῖ πειά... Καί ὑπέφεραν γι' αὐτό, μολοντί ἦσαν ταπεινοί στην καρδιά.

Επλητταν τώρα θανάσιμα και δέν τοὺς ἔκανε πειά τὸ κέρι νὰ βροῦν ἀπ' τὸ μοναστήρι, ὅπου έμειναν...

Όστόσο, οί Έφτά κοιμισμένοι εξακολουθῆσαν για κάμποσο ἀκόμα καιρό τὴν πονεμένη ζωὴ τους...

Μιὰ παράδοσις μάλιστα—κάπως ὕποπτη εἶν' ἀλήθεια—λέει πὼς δυό ἀπ' αὐτοὺς επήσαν άσχημο δρόμο...

Ὁ νεώτερος, ὁ Μάλχος, μπλέχτηκε στὰ δίχτυα μιᾶς ὡραίας γυναικὸς που ὅποια φάνηκε διασεδαστικό νὰ χοιγεῖται ἕναν άγιο και νὰ εἶχ φίλο ἕνα νέο διακοσίων εἰκοσι χρόνων...

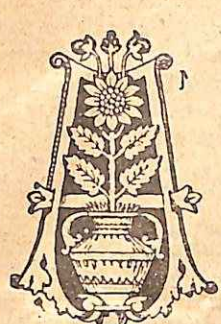
Ένας άλλος, ὁ Μαξιμιανός, θέλησε νὰ επαναφέρει στο δρόμο τῆς τῆς θρησκείας. Άρχισε λοιπόν νὰ διδάσκη στὰ σταυροδρόμια και τις πλατείες, έκτοτε εζόντας τοὺς κεραυνούς του έναντίον των ἱερέων και των πλουσιῶν, μὰ δέν κατόρθωσε τίποτε άλλο παρά νὰ τὸν κλειίσουν στη φυλακή.

Επειτα ἀπ' αὐτά, ὁ πόνος, ἡ άπόγνωσις και ἡ πλήξις των άλλων πόνου κοιμισμένων διπλασιάστηκαν. Κατόλθαν ὅτι δέν θὰ μπορούσαν ποτέ νὰ συνήθισουν στην κόσμο ἔτσι ὡπως τὸν είχαν ξαναβρεῖ...

Κι' ἕνα βράδυ, παρακίλεσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς ξανακουήση ὡς τὴν ἡμέρα τῆς Στεφάνης του Κορίνθου. Τὴν ἄλλη μέρα τοὺς βρήκαν νεκροὺς μέσα στὰ κελιά τους... Τὸ πρῶτο πρῶτο και μετὰ τὸ θανάτο τους ἀκόμα, διατρεῦσε τὴ δροσιὰ των ὁδων...

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΟΜΟΛΑΣΤΙΚΑ

ΚΟΜΑ τὴ χρησιμοποίησιν αὐτῆς τῆς γομολάστικα. Ποτέ μου δέν θὰ τὴν άποχωρισθῶ. Δέν ξέρω τί μάμαρ εἶνε, δέν μοῦ ἔχει τύχει ὅμως ποτέ άλλη γομολάστικα που νὰ σδύνη τόσο καλά τὸ μελάνι, χωρίς νὰ σκίσει τὸ χαρτί. Θέλετε νὰ μάθετε πὼς τὴ βρήκα; Άκούστε λοιπόν:

Ήσαν ἡ άρχὲς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Βρισκόμουν στην πρώτη γραμμὴ των επιχειρήσεων, μὰ, επειδή ἔτυχε τότε ν' άρρωστήσω θανάσιμα ἀνέρωστα, μ' έστάλιναν στὰ μετωπισθεν για νὰ παράσω εκεί λίγου, μῆνες, μακρυὰ ἀπ' τις κακουχίες του μετώπου. Χειρότερες και πύθ πληχτικές ἡμέρες δέν πέρασα ποτέ στη ζωὴ μου ἀπ' αὐτὲς που πέρασα τὴν εποχὴν εκείνη στὰ μετωπισθεν. Ήταν για μένα χιλίες φορές προτιμώτεροι οί κίνδυνοι και τὰ κακοπαθήματα τοῦ μετώπου, ἀπ' τὴν μονότονη ζωὴ που πενοῦσα φυλακισμένος σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πόλιν!

Άπὸ στην άρχὴ μου ἀνυέστηαν διάφορα δουλειὰς προμετὰ ἀνυέσεις, μιὰ μέσα με φωνάζαν στο γραφεῖο τῆς διοικήσεως. Ὁ λοχαγὸς έκγραφε εκείνη τὴν ὥρα. Στῆθικα λοιπόν στο κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ γραφείου του, περιμένοντας με άνυπομονησί νὰ τελιώσῃ. Επιδέλους ὁ άξωματικός σήκωσε κάποτε τὸ κεφάλι του και με κύτταξε:

—Ά! ἐπὶ εἶσαι, εἶπε. Θέλω νὰ σοῦ ἀναλέω καμμιὰ δουλειά. Τί ξέρεις νὰ κάνης;

Τοῦ εἶπα τὸ ἐπάγγελμά μου.

—Ά! εἶσαι συγγραφέας, έκανες. Ὁραϊά! Θὰ σὲ στείλω λοιπόν στη διακπεραιώσει...

Τὸ γραφεῖο τῆς διακπεραιώσεως βοσκόταν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ὅπου τέσσερες ἄλλοι στρατιῶτες ἦσαν σκυμένοι στὰ γραπεία τους, άπασχολημένοι στο γράψιμο. Στὴ γωνία έκαιγε μιὰ θερμάστρα. Ἀπ' τὴ σαραβαλισμένη πόρτα έμπανε τὸ κρύο τσουχερό.

Δέν θὰ καλοπεράσῃς και τόσο ἐδῶ, μοῦ εἶπανε μόλις μπῆκα μέσα. Τί νὰ γίνῃ ὅμως!... Ποιὰ θέσι σ' άρέσει καλύτερα; Κοντὰ στην πόρτα ἡ δίπλα στη θερμάστρα.

Θὰ προτιμῶσα θέβαινα νὰ κάτω κοντὰ στη θερμάστρα. Βλέποντας ὅμως πὼς ἔτσι τοὺς έφερα άνωμαλία, έγκαταστήθην δίπλα στην πόρτα κοντινολωμένος με τὸ μακρύ μου. Κατόλθαν ὅτι δέν έπρεπε, νοσηφμένος ἐνῶ, νὰ τοὺς χαλάσω τὴν εὐτυχία και τις συνήθειες που είχαν αποκτήσει: εκεί μέσα.

Τί δουλειά θὰ κάνῃ αὐτός; φώτησε σὲ λίγο ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γραφεῖς τὸν άνωματικό.

Έκείνος με κύτταξε, σκέφτηκε μιὰ στιγμή κι' επετα, δείχνοντας σὲ μιὰ ἀκόμα διατρεῦσε τὴ δροσιὰ των ὁδων...

γωνία ἕνα μάρσο γράμματα, εἶπε ἀπλά:

—Ὁ πόλεμος εἶχε άρχίσει πρὶν από τρεῖς μῆνες. Πολλὲς οικογένειες, που είχαν μείνει δίχως νέα ἀπ' τοὺς δικούς τους, μάθαιναν έκφρική τὸ θάνατό τους με μιὰ σκληρὴ λέξι: σημειωμένη στίς ἐπιστολὲς που τοὺς γύριζε πίσω ἡ ταχυδρομικὴ υπηρεσία του μετώπου: «Σκοτωμένος». Αὐτὸ ὅμως ἦταν πύθ σκληρό και δέν μπορούσε νὰ εξακολουθήσῃ. Βγήκανε λοιπόν αὐτῆρες διαταγες, σύμφωνα με τις ὁποιες τὰ γράμματα των σκοτωμένων έπρεπε νὰ φυλάγονται δυό μῆνες, νὰ μὴ σημειώνεται ἀπάνω τίποτα ἀπ' τὸ καμῖομεῖο κι' ἀν ὑπῆρχε γραμμένο αὐτὶ, νὰ σδύνεται.

Αὐτὴ ἦταν λοιπόν ἡ δουλειά μου: νὰ σδύνω ἀπ' τις ἐπιστεφμενες ἐπιστολὲς τὴ λέξι: «Σκοτωμένος»...

Πόσα γράμματα πέρασαν ἀπ' τὸ γυδὶ τῆς Κί' ὅμως εξακολουθοῦσε νὰ γράφῃ. Ἡ ἐπιστολὲς τῆς γεωάτης πόνο, σθάνανε στο μετώπο, κι' ὅστερα γυρίανε σὲ μένα. Ὁ! πῶς ποῶ! Ἡ νομιστὰ μιὰ θειά ἔπθουα, ἄφρωδων ἔλε: τί διαταγές, νὰ γράβω σ' αὐτὲς τις μανάδες, σ' αὐτὲς τις συζήτους: «Μ ἡ γ ρ α φ ε τ ε π ε ι α ! Μ ἡ γ ρ α φ ε τ ε π ε ι α !» Σὲ πόσες οικογενειακὲς τραγωδίες βρέθηκα ἔτσι μάρτος, χωρίς νὰ τὸ θέλω! Πόσες φορές εἶδα γράμματα με τὸν ἴδιο γραφικὸ χαρακτήρα νὰ φτάνουνε ἀπὸ βδομάδα, μένοντας πάντα χωρίς ἀπάντησι! Καί έκφρική μιὰ μέρα σταματοῦσαν ἀπότομα: ἡ δυστυχισμένη γυναικὲς είχαν πειὰ καταλάβει...

«Άλλα γράμματα πάλι ἦσαν γεωάτα χαρὰ κι' άπιστοδία. Αὐτὰ ἦσαν ἀκόμα πύθ συγχρητικά: «Πόσο εἶμαι εὐτυχημένη που ξέρω πὼς εἶσαι τόσο καλά...».

Ἡ δυστυχισμένη γυναικὴ που τὰ γεωάτα αὐτὰ είχε ποφάσει νὰ λάβῃ ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν άγαπημένο τῆς. Δέν ἤξερε ὅμως πὼς τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ μοναδικό του και θὰ τὸ φύλαγε ἀργότερα κλαίγοντας σαν πολῖτιμο κεμήλιο κοντὰ στην τελευταία του φωτογραφία.

Κι' ἀπ' τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ, ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς φακέλλους έδουνα τὴν τραγικὴ λέξι: «Σκοτωμένος» που ἦγε στυγνῶς ἀπάνω ἡ ταχυδρομικὴ υπηρεσία τοῦ μετώπου.

Ἡ δουλειά αὐτὴ ἦταν εξαίρετικά λεπτή. Τὸ σδύσιμο δέν έπρεπε νὰ διακρίνεται καθόλου. Αὐτὸ δηλαδὴ τὸ κατὰλάνθαι μόνι μου, γιατί ἡ διαταγὲς που είχαν λάβει δέν γράφανε εἶν' ἡ ἀλήθεια τίποτα σχετικό. Εἰγὼ ὅμως πρῶτα νὰ μὴ μείνῃ τὸ παραμικρὸ σημάδι που νὰ δώσῃ σ' ὅλες αὐτὲς τις οικογένειες νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει... Ένα μικρὸ ξύσιμο ἔπανε νὰ νὰ τις δοῖσῃ στη μεγαλειότητα ἀγωνία...

Έκανα τὴ δουλειά αὐτὴ ὡς μπορούσα προσεκτικότερα. Όταν τὸ γράψιμο ἦταν με μολύβι, τὸ σδύσιμο γινόταν εύκολα. Πολλὲς φορές ὅμως ἦταν με μελάνι ἡ με μολύβι τῆς κόπας. Μεταχειρίστηκα τις καλύτερες γομολάστιγες. Τί περισσότερο μπορούσα νὰ κάνω μὰ νὰ γλυκάνω τὸν πόνο τῶων ἀνθρώπων; Ἀν εζυνα με τὴ γομολάστিকা κατὶ περισσότερο ἡ κατὶ λιγώτερο ἀπ' ὅσο χρειαζόταν, έστανε αὐτὸ για νὰ προκαλήσῃ μιὰ σδυνητὴ ἀποκάλυψι ἡ μιὰ προμετὴ ἀγωνία.

Βρήκα τότε σ' ἕνα μικρὸ γραστοπλεῖο, μερικὲς γομολάστιγες τῆς μελάνης, ἡ ὅποιες έδωσαν περίφημα και μ' εζυπνέτησαν άσχετά... Πολλὲς οικογένειες δέν θὰ μάθουνε ποτέ πόση εὐγνωμοσύνη γρωςτάνε σ' ἐκείνες τις γομολάστιγες... Μοῦ μείνει ἀκόμα μιὰ ἀπ' αὐτὲς, αὐτὴ νὰ τὴν ὅποια σὰς μίλησα στην αρχὴ.

Τώρα ὅμως σδύνει πεζέες, εἰρημικές λέξεις. Δέν ὑπάρχει περὶ ὁ κίνδυνος νὰ προκαλήσῃ μ' ἕνα μικρὸ σημάδι μιὰ θανάσιμη ἀγωνία... Τίποτα δέν θυμίζει σὲ τί γράψιμος άλλος. Κι' ὅμως...

Κι' ὅμως καμμιὰ φορά, ὅταν τὴν κατό, νοῦθω έκφρική τὰ δαγυλά μου νὰ παραλάνω, νὰ γάνουν τὴ δύναμὶ τους: ἀπάνω στο χαρτί, πύθω άπιστοδία μου έκφρική, σαν μιὰ ὅπτα σία, δέλωτα γραμμένη μιὰ λέξι: «Σ κ ο τ ω μ ε ν ο ς».

Κι' ὅμως καμμιὰ φορά, ὅταν τὴν κατό, νοῦθω έκφρική τὰ δαγυλά μου νὰ παραλάνω, νὰ γάνουν τὴ δύναμὶ τους: ἀπάνω στο χαρτί, πύθω άπιστοδία μου έκφρική, σαν μιὰ ὅπτα σία, δέλωτα γραμμένη μιὰ λέξι: «Σ κ ο τ ω μ ε ν ο ς».

Ἡ Αυτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, ἡ άγρώς δολοφονηθείσα ἀπὸ ἱταλὸν ἀναρχικό. (Πίναξ τοῦ Βυτερχάλτερ)

Ἡ Αυτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, ἡ άγρώς δολοφονηθείσα ἀπὸ ἱταλὸν ἀναρχικό. (Πίναξ τοῦ Βυτερχάλτερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μη μπορώντας πια να συγκρατήσει την αγωνία του και την ανυπομονησία του, ο Γουλιέλμος Μάιστερ απήρθησε αλλεπάλληλες ερωτήσεις στον πλοίαρχο της «Απελευθερώσεως». Όταν ο τελευταίος έκανε λόγο για τη γοργά μέγαιρα που φύλαγε τη Μινιόν στο έρμητο και τη βασάνιζε συγγρόνως, δεν δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό της τη Σάββα, τη μάγισσα.

—Ω!... οι άτιμοι!... μούγκριζε. Οί άνδρες!... Να βασανίζουν έτσι ένα άθωο κι' ανυπεράσπιστο κοριτσάκι!...

—Ολοι συμμαρμυζούνταν τον πόνο του και την αγανάκτησή του. Μονάχα ο Λαζάρω έμεινε σιωπηλός, μ' είχε γίνει λευκός σαν άγαλμα και τ' αμάτια του δέχονταν φλόγες.

—Α! θά την απελευθερώσω άμέσως!—φώναζε στο τέλος ο Γουλιέλμος Μάιστερ.

—Θάρρομαι μαζί σου για να την αποσπάσουμε από τους δημίους της!—είπαν κι' οι φίλοι του.

Ο Γουλιέλμος ρώτησε τότε τον πλοίαρχο τι σκόπευε να κάνει στη Νεάπολη. Κι' έμαθε έτσι ότι προσπαθούσε να βρει φορτίο για το καράβι του.

—Όχι! του είπε ο νέος. Μη φορτώσετε κανένα εμπόρευμα!... Νοικιάζω εγώ το πλοίο σας...

—Έστω, δέχομαι!—του απάντησε ο Μαρσαβιέζος πλοίαρχος. Και θά δήτε ότι η «Απελευθερώσις» θά τρέξει άπάνω στη θάλασσα πιά γρήγορα από γλάρο.

Επρόσθεσε όμως ότι δεν μπορούσε να ξεκινήσει άμέσως, γιατί ήθελε να έπωληθεί το σταθμό του στη Νεάπολη και να κάνει μερικές επένδυσεις στην καρένα του καραβιού του.

—Α!—έκανε με ανυπομονησία ο Γουλιέλμος, ο οποίος δεν έδλεπε τίποτε άλλο παρά πότε να μπη στο καράβι και να φύγει.

Τότε ο πλοίαρχος του υποσχέθηκε να έπισπεύσει όσο μπορούσε περισσότερο τις έπισκευές του.

—Σ' αυτό το μεταξύ θά προσκομίσουμε και μεις την αναχώρησή μας, είπε ο κόμης Σπάντα. Γιατί με τους αντιπάλους με τους οποίους έχουμε να παλαίωουμε για να τους αποσπάσουμε το θύμα τους, πρέπει να λάβουμε όλα τα μέτρα μας.

Έξαφνα ο Λαζάρω, σαν να ξυπνούσε από ένα ύπνους, έβγαλε άπαλά το χέρι του άπάνω στον ώμο του Γουλιέλμου.

—Ελπίζω, παιδί μου! του είπε. Η Σπεράντα... ή Μινιόν... ή κόρη μου θά ξαναβρεθής!... Έλπίζω σου λέω!...

Και, αφήνοντας το Γουλιέλμο, έφυγε ο Λαζάρω κατευθυνόμενος προς τη Νεάπολη.

—Η σκιά των προγόνων μου που κατοικούν στο παλιό μου άνάκτορο θά μ' εμπνεύσουν πάλι! ψιθύρισε. Έμπρός!...

Σαν έφτασε μπρος στο άνάκτορο Κυπριάνι, τράβηξε προς το άνοιγμα του τοίχου των κήπων απ' το οποίο έμπαινε συνήθως μέσα. Πήδηξε μέσα στο άπέραντο πάρκο, μ' άδεν άόχνη να τον κυριεύσει μία ζωηρή έκπληξη και άνησυχία. Φανόταν πως πόδια βέβηλα είχαν πατήσει πρόσφατα στις

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

έγκαταλειμμένες και γεμάτες ώμορφιά δεικνύοντες. —Όστόσο εξακολούθησε να προχωρή, προσέχοντας πάντα γύρω του... Μ' άπαιτο γύρω του όλα έδειχναν πως κάποια έργασια είχε άρχισει να γίνεται εκεί μέσα. Εξά κλαδιά βρισκόντουσαν κατά σωρούς άπάνω στο χώμα κομμένα από τ' ά δέντρα, τ' ά οποία ήσαν φρεσκοκαταμμένα. Τ' ά παρσάντα φυτά και δέντρα έβγαζαν έναν φουρτώσι έδω κι' έκεί κι' έφραζαν τ' ά μονοπάτια των κήπων είχαν ξεριζωθεί... Τό χώμα ήσαν νεοσκαμμένο...

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

—Όστόσο θέλησε να συνεχίσει την έπίσκεψή του... Μ' ά άλλωστε περιέ-

—Μ' άποις τ' ά έκανε όλ' αὐτά; ψιθύρισε ο Λαζάρω. Μήπως κανένας άγνωστος άγρότης τ' ά άνακτορο των Κυπριάνι κι' έτσι βρίσκουμε τώρα ξένο μέσα στην κατοικία μου!...

για έμφύλωνε τώρα τον εύγενή αυτόν άλγότη, ή οποία, όσο πλησίαζε στο άνάκτορο, μεγάλωνε... Πέτρας μεγάλης, λαξευμένης άρχιτεκτονικά, παρουσιαζόντουσαν τώρα μπροστά του. Ήταν φανερό πως γενικές έπισκευές γινόντουσαν εκεί μέσα.

Κι' έξαφνα ο Λαζάρω ή μάλλον ο μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυπριάνι τόνωσε το αὐτί του. Τού φάνηκε πως άκουσε το σφυρί ένός χτίστη... Δέν είχε γελαστεί... Κι' άμέσως κατόπιν ή φωνή του χτίστη, ο οποίος καθώς δούλευε τραγουδούσε, έφτασε ως τ' αὐτιά του... Ναι, τραγουδούσε το παλιό ναπολιτάνικο τραγούδι τού έρωτος, τ' ά τραγούδι των άναμνήσεων και των έλπίδων:

Εὐτυχία, τιμή στους πιστούς έρα- (στές!)

Και, κυττάζοντας γύρω του, έπρό-

—Εὐτυχώς οι έργάτες δεν βρίσκονταν παντού... Στην πτέρυγα από την οποία μπήκα την τελευταία φορά δεν βρίσκεται κανείς... Άς πάω τουλάχιστον ν' άπευθύνω στ' αὐτά μου διαμερίσματα τον τελευταίο μου άποχαιρητισμό.

Ολιμμένος, βαρύς, ανέβηκε τ' ά μαρμάρινα σκαλοπάτια κι' άκούμπησε το χέρι του στην πόρτα. Άμέσως αὐτή υποχώρησε στην πείσ του σαν να τον προσκαλούσε να μπη μέσα... Ή καρδιά του μαρκησίου Κυπριάνι χτυπούσε άλλόκοτα... Και προχώρησε... Εκεί, όλα βρισκόντουσαν στην κατάσταση στην οποία τ' ά είχε αφήσει κατά την προηγούμενη έπίσκεψή του... Θά έλεγγε κανείς ότι κάποιος σεβασμός είχε έμπόδισε τους νεοφερμένους να προχωρήσουν στ' ά διαμερίσματα αὐτά...

Ο Τζοβάνι προχωρούσε δίλoύνα κι' έτρεχε τέλος στο δωμάτιο της Σπεράντας... Μ' άλοι οι τοίχοι του τώρα ήσαν γυμνοί... Ή εικόνα της κόρης του που βρισκόταν εκεί την τελευταία φορά δεν υπήρχε πια...

Ο μαρκήσιος στάθηκε στην πόρτα, ή οποία χώριζε τ' ά δωμάτιο αὐτό από τ' ά νυφική του πασάδα και στέναζε: —Άλλοίμονο!... Όλα τ' άνειρά μου σβόνουν!... Είναι έκταναν κατοχή στο άνάκτορό μου!...

Και, γονατίζοντας, φίλησε διαδοχικά τ' ά πόδια των δυό δωματιών, σ' ά να ήθελε να πάει στ' ά χείλη του τ' ά σκηνή τους.

—Χαίρετε!—ψιθύρισε άναστηκωνόμενος—χαίρετε, μάγοι της περασμένης μου εὐτυχίας, χαίρετε ακόμα μ' ά φορά...

Με σκυμμένο τ' ά κεφάλι, ο μαρκήσιος διευθυνόταν τώρα προς την έξοδο, όταν ένα βήμα άντήλθε πίσω του. Ο Τζοβάνι Κυπριάνι γύρισε πίσω με στενοχώρια, νομίζοντας πως ήταν κάποιος άλλήλος, ο οποίος θά τ' άραζε τις τελευταίες του στιγμές που βρισκόταν εκεί μέσα.

Μ' ά κατάπληκτος είδε έναν άντρα, έναν γέρο ν' ά πέφτει μπρος στ' ά πόδια του, φωνάζοντας:

—Άφέντη μου!... Άφέντη μου!... Ο μαρκήσιος τ' ά έλασε... Σ' αὐτόν άπευθυνόταν αὐτός ο άθωος;... Και όμως ή φωνή του δεν τού ήταν άγνωστη... Ο γέρος άναστήκωσε τ' ά κεφάλι του και, παλιντρέποντας μ' άπειρο

Ο οὐρανός γαλανός θά ν' άνοιξη (μπροστά τους!... Ο' άνωθούνε ξανά και ποτές και πο- (τές) Δέν θά σβόσουνε πια τ' ά γλυκά δ- (νερά τους!...)

Άκούοντας αὐτούς τούς στίχους, που έβγαζε ή Νεάπολη τούς τραγουδούσε στην έποχή των εὐτυχιών του γάμων με την Έλενα, ο Τζοβάνι ντε Κυπριάνι έννοιωσε την καρδιά του ν' ά χτυπάει δυνατά... Τό παρελθόν ξαναγεννιότανε μέσα στ' ά μνήμη του και μαζί μ' αὐτό ή δυστυχία που έπακολούθησαν κατόπιν...Θοά δάκρυα κυλούσαν από τ' ά μάτια του... Μ' ά μία σπασμωδική κίνησι, ένωσε τ' ά χέρια του και φώναζε:

—Νά λοιπόν ή κατοικία μέσα στην οποία γνώρισα τις π' ά θείες εὐτυχίες και τούς π' ά σπαρακτικούς πόνους... Κατώφλι, εύλογημένο από τ' ά δάκρυά μου, π' ά πόδι ξένου έρχεται ν' ά βεβήλωση τ' ά σφουμένα σου μεγαλεία...

Και, κυττάζοντας γύρω του, έπρό-

—Εὐτυχώς οι έργάτες δεν βρίσκονταν παντού... Στην πτέρυγα από την οποία μπήκα την τελευταία φορά δεν βρίσκεται κανείς... Άς πάω τουλάχιστον ν' άπευθύνω στ' αὐτά μου διαμερίσματα τον τελευταίο μου άποχαιρητισμό.

Ολιμμένος, βαρύς, ανέβηκε τ' ά μαρμάρινα σκαλοπάτια κι' άκούμπησε το χέρι του στην πόρτα. Άμέσως αὐτή υποχώρησε στην πείσ του σαν να τον προσκαλούσε να μπη μέσα... Ή καρδιά του μαρκησίου Κυπριάνι χτυπούσε άλλόκοτα... Και προχώρησε... Εκεί, όλα βρισκόντουσαν στην κατάσταση στην οποία τ' ά είχε αφήσει κατά την προηγούμενη έπίσκεψή του... Θά έλεγγε κανείς ότι κάποιος σεβασμός είχε έμπόδισε τους νεοφερμένους να προχωρήσουν στ' ά διαμερίσματα αὐτά...

Ο Τζοβάνι προχωρούσε δίλoύνα κι' έτρεχε τέλος στο δωμάτιο της Σπεράντας... Μ' άλοι οι τοίχοι του τώρα ήσαν γυμνοί... Ή εικόνα της κόρης του που βρισκόταν εκεί την τελευταία φορά δεν υπήρχε πια...

Ο μαρκήσιος στάθηκε στην πόρτα, ή οποία χώριζε τ' ά δωμάτιο αὐτό από τ' ά νυφική του πασάδα και στέναζε: —Άλλοίμονο!... Όλα τ' άνειρά μου σβόνουν!... Είναι έκταναν κατοχή στο άνάκτορό μου!...

Και, γονατίζοντας, φίλησε διαδοχικά τ' ά πόδια των δυό δωματιών, σ' ά να ήθελε να πάει στ' ά χείλη του τ' ά σκηνή τους.

—Χαίρετε!—ψιθύρισε άναστηκωνόμενος—χαίρετε, μάγοι της περασμένης μου εὐτυχίας, χαίρετε ακόμα μ' ά φορά...

Με σκυμμένο τ' ά κεφάλι, ο μαρκήσιος διευθυνόταν τώρα προς την έξοδο, όταν ένα βήμα άντήλθε πίσω του. Ο Τζοβάνι Κυπριάνι γύρισε πίσω με στενοχώρια, νομίζοντας πως ήταν κάποιος άλλήλος, ο οποίος θά τ' άραζε τις τελευταίες του στιγμές που βρισκόταν εκεί μέσα.

Μ' ά κατάπληκτος είδε έναν άντρα, έναν γέρο ν' ά πέφτει μπρος στ' ά πόδια του, φωνάζοντας:

—Άφέντη μου!... Άφέντη μου!... Ο μαρκήσιος τ' ά έλασε... Σ' αὐτόν άπευθυνόταν αὐτός ο άθωος;... Και όμως ή φωνή του δεν τού ήταν άγνωστη... Ο γέρος άναστήκωσε τ' ά κεφάλι του και, παλιντρέποντας μ' άπειρο

Ο οὐρανός γαλανός θά ν' άνοιξη (μπροστά τους!... Ο' άνωθούνε ξανά και ποτές και πο- (τές) Δέν θά σβόσουνε πια τ' ά γλυκά δ- (νερά τους!...)

Άκούοντας αὐτούς τούς στίχους, που έβγαζε ή Νεάπολη τούς τραγουδούσε στην έποχή των εὐτυχιών του γάμων με την Έλενα, ο Τζοβάνι ντε Κυπριάνι έννοιωσε την καρδιά του ν' ά χτυπάει δυνατά... Τό παρελθόν ξαναγεννιότανε μέσα στ' ά μνήμη του και μαζί μ' αὐτό ή δυστυχία που έπακολούθησαν κατόπιν...Θοά δάκρυα κυλούσαν από τ' ά μάτια του... Μ' ά μία σπασμωδική κίνησι, ένωσε τ' ά χέρια του και φώναζε:

—Νά λοιπόν ή κατοικία μέσα στην οποία γνώρισα τις π' ά θείες εὐτυχίες και τούς π' ά σπαρακτικούς πόνους... Κατώφλι, εύλογημένο από τ' ά δάκρυά μου, π' ά πόδι ξένου έρχεται ν' ά βεβήλωση τ' ά σφουμένα σου μεγαλεία...

Και, κυττάζοντας γύρω του, έπρό-

—Εὐτυχώς οι έργάτες δεν βρίσκονταν παντού... Στην πτέρυγα από την οποία μπήκα την τελευταία φορά δεν βρίσκεται κανείς... Άς πάω τουλάχιστον ν' άπευθύνω στ' αὐτά μου διαμερίσματα τον τελευταίο μου άποχαιρητισμό.

Ολιμμένος, βαρύς, ανέβηκε τ' ά μαρμάρινα σκαλοπάτια κι' άκούμπησε το χέρι του στην πόρτα. Άμέσως αὐτή υποχώρησε στην πείσ του σαν να τον προσκαλούσε να μπη μέσα... Ή καρδιά του μαρκησίου Κυπριάνι χτυπούσε άλλόκοτα... Και προχώρησε... Εκεί, όλα βρισκόντουσαν στην κατάσταση στην οποία τ' ά είχε αφήσει κατά την προηγούμενη έπίσκεψή του... Θά έλεγγε κανείς ότι κάποιος σεβασμός είχε έμπόδισε τους νεοφερμένους να προχωρήσουν στ' ά διαμερίσματα αὐτά...

Ο Τζοβάνι προχωρούσε δίλoύνα κι' έτρεχε τέλος στο δωμάτιο της Σπεράντας... Μ' άλοι οι τοίχοι του τώρα ήσαν γυμνοί... Ή εικόνα της κόρης του που βρισκόταν εκεί την τελευταία φορά δεν υπήρχε πια...

Ο μαρκήσιος στάθηκε στην πόρτα, ή οποία χώριζε τ' ά δωμάτιο αὐτό από τ' ά νυφική του πασάδα και στέναζε: —Άλλοίμονο!... Όλα τ' άνειρά μου σβόνουν!... Είναι έκταναν κατοχή στο άνάκτορό μου!...

Και, γονατίζοντας, φίλησε διαδοχικά τ' ά πόδια των δυό δωματιών, σ' ά να ήθελε να πάει στ' ά χείλη του τ' ά σκηνή τους.

—Χαίρετε!—ψιθύρισε άναστηκωνόμενος—χαίρετε, μάγοι της περασμένης μου εὐτυχίας, χαίρετε ακόμα μ' ά φορά...

Με σκυμμένο τ' ά κεφάλι, ο μαρκήσιος διευθυνόταν τώρα προς την έξοδο, όταν ένα βήμα άντήλθε πίσω του. Ο Τζοβάνι Κυπριάνι γύρισε πίσω με στενοχώρια, νομίζοντας πως ήταν κάποιος άλλήλος, ο οποίος θά τ' άραζε τις τελευταίες του στιγμές που βρισκόταν εκεί μέσα.

Μ' ά κατάπληκτος είδε έναν άντρα, έναν γέρο ν' ά πέφτει μπρος στ' ά πόδια του, φωνάζοντας:

—Άφέντη μου!... Άφέντη μου!... Ο μαρκήσιος τ' ά έλασε... Σ' αὐτόν άπευθυνόταν αὐτός ο άθωος;... Και όμως ή φωνή του δεν τού ήταν άγνωστη... Ο γέρος άναστήκωσε τ' ά κεφάλι του και, παλιντρέποντας μ' άπειρο

Ο οὐρανός γαλανός θά ν' άνοιξη (μπροστά τους!... Ο' άνωθούνε ξανά και ποτές και πο- (τές) Δέν θά σβόσουνε πια τ' ά γλυκά δ- (νερά τους!...)

Άκούοντας αὐτούς τούς στίχους, που έβγαζε ή Νεάπολη τούς τραγουδούσε στην έποχή των εὐτυχιών του γάμων με την Έλενα, ο Τζοβάνι ντε Κυπριάνι έννοιωσε την καρδιά του ν' ά χτυπάει δυνατά... Τό παρελθόν ξαναγεννιότανε μέσα στ' ά μνήμη του και μαζί μ' αὐτό ή δυστυχία που έπακολούθησαν κατόπιν...Θοά δάκρυα κυλούσαν από τ' ά μάτια του... Μ' ά μία σπασμωδική κίνησι, ένωσε τ' ά χέρια του και φώναζε:

σεβασμό τ' ά χέρια του, άρχισε ν' ά τ' ά γεμίζει φιλήματα και δάκρυα...

—Άφέντη μου—εξακολούθησε—δέν μ' ά αναγνωρίζετε λοιπόν; Εσχάσατε τ' ά πιστό σας Ουμβέρτο;—Ουμβέρτος!... ψιθύρισε ο Τζοβάνι.

Και, φέρνοντας τ' ά χέρια του στ' ά μάτια του σαν ν' ά ήθελε ν' ά σκουπίσει τ' ά σύννεφα που τ' ά θόλωναν άκόμα, ρώτησε:

—Γέρο, ονομάζεσαι Ουμβέρτος; Και κάπως τ' ά μάτια του στ' ά γέρο με τ' άπαρα μαλλιά...

—Ναι!... ναι!... "Ω!... Θεέ μου, μήπως τ' ά παρελθόν ξαναβγαίνει από τ' ά τάφο του;

Ο Ουμβέρτος, γιατί αὐτός ήταν π' άρχηγος, τραύλιζε:

—Ναι, άφέντη... Τό παρελθόν ξαναγεννιέται, αφού μ' ά ξαναρχώσατε σεις;

Τραβηγμένος από τ' ά θόρυβο των θημάτων του Τζοβάνι μ' ά στίς μεγάλες άδειανές σάλες, ο γέρος ύπηρτης είχε πλησιάζει και είχε δει τ' ά κύριο του γονατισμένο στο κατώφλι του δωματίου της Σπεράντας.

—Εί!... αὐτός!—ψιθύρισε τότε ο Ουμβέρτος. Καμιά άμφισβησία δέν ύπάρχει... Είναι ο άφέντης μου, ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι...

Και άμέσως σωράστηκε μπροστά του...

Ο μαρκήσιος τ' ά χύσταζε τώρα στ' ά μάτια... Έπειτα τ' ά πλησίασε και, άναστηκωνότας τον, τού εί-

—Ουμβέρτε, ναι, σ' ά αναγνωρίζω... Εί-σαι ο άφοσιωμένος ύπηρτης... Όχι, εί-σαι ο φίλος τ' ά οικογενείας μου!...

Και, άνοιγοντας τ' ά χέρια του άγκαλιά του, έπρόσθεσε:

—Ελά ν' ά σ' άφί-ξω στο στήθος μου...

—Ω! άφέντη, τραύλιζε ο γέρος μπερδεμένος. Εσχάστε π' ά είμαι ύπηρτης σας...

—Μ' ά κι' εγώ, τού απάντησε ο Τζοβάνι, είμ' ένας άλητης...

Επακολούθησε μία στιγμή διαχύσεως, μάγλειωτης, όπως μεγάλη ήταν ή φυγή των δυό αὐτών άνδρών... Έπειτα ο Τζοβάνι, αφήνοντας ν' ά προσβή τ' ά πόνο της καρδιάς του, έπρόφερε αὐτά τ' ά λόγια:

—Σ' ά ξαναβρήκα κι' είμ' εὐτυχισμένος... Μ' ά φούγω... και σ' άφίνω με τ' ά ελπίδα ότι θ' ά ξαναβῶ... άλλου... Δέν έχω πια τ' ά δικαίωμα ν' ά παραινώ στο σπ' ά το... καινούριου σου κυρίου...

—Άφέντη, τι θέλετε ν' ά π' άτε;—Πιστέ μ' άχρι τέλους και γενναίε ληφθεί τώρα στην ύπηρεσία τού καινούριου ιδιόκτητου αὐτού τού σπιτιού. Θά τ' ά ξαναβ' ά αυτό, για ν' ά μ' ά ξανακαταλάβει αὐτό τ' ά άνάκτορο μ' άσα στο οποίο έζησε τόσα χρόνια...

Ο Ουμβέρτος κατ' άλαβε τότε καθαρά τ' ά πλάνη τού κυρίου του...

Βλέποντας τις έ-

πικνές π' ά γινώ-

σαν στο άνάκτο-

ρό του, ο Τζοβάνι

Κυπριάνι είχε νομ' άσι π' άς κάποιος άγνωστος τ' ά είχε αγοράσει κι' είχε διατάξει τις έπισκευές αὐτές... Ήταν έτοιμος ν' ά τ' άποκαλύψει τ' ά πάντα, μ' ά φοβήθηκε μήπως τ' ά συγκινήσει εξαίρετικά. Όστόσο ετόλμησε ν' ά ψιθύρισε:

—Άφέντη, μπορείτε ν' ά μείνετε έδω... Κανένας άλλος θυρός δέν άντικατάστησε τ' ά δικό σας στ' ά πρόσ-φ' ά τ' ά ανακτόρου σας...

—Μήπως κανένας από τούς συγγενείς μου έγκαταστάθηκε έδω;... Μ' ά όχι, ή ράστα μου έσόνε...

—Άρχων Τζοβάνι, ντε Κυπριάνι, φώναζε ο Ουμβέρτος, είμαι πάντα ύπηρτης σας...

—Τ' ά λές, Ουμβέρτε;... Τι λές;... Κοντεύω ν' ά τρελλαθῶ πάλι...

Ο Ουμβέρτος, καρφώνοντας στον κύριο του βλέμματα που φανέρωναν όλη τ' ά απέραντη εὐτυχία του, φ' ά ναζε τότε:

—Άφέντη, προσπαθήστε ν' ά φανή-τε δυνατός μπρος στην εὐτυχία... ή πως ή καρδιά σας άνηθε στίς δυστυχίες, πρέπει ν' ά ν' άνηθε τώρα και στη χαρά...

—Τ' ά χαρά!... Τ' ά χαρά!... έκανε ο Τζοβάνι. Τι θέλεις ν' ά π' άς;... Μ' ά πως...

Μ' ά δεν άπόρρεσε ν' ά αποτεινίσω τ' ά ερώτησή του, για τ' ά έτρεψε σύγχωρος...

—Άφέντη, έκανε ο Ουμβέρτος, άφέντη, ή εὐγενική μου κυρία ζει!...

—Θεέ μου!... φ' ά ναζε ο Τζοβάνι έ-

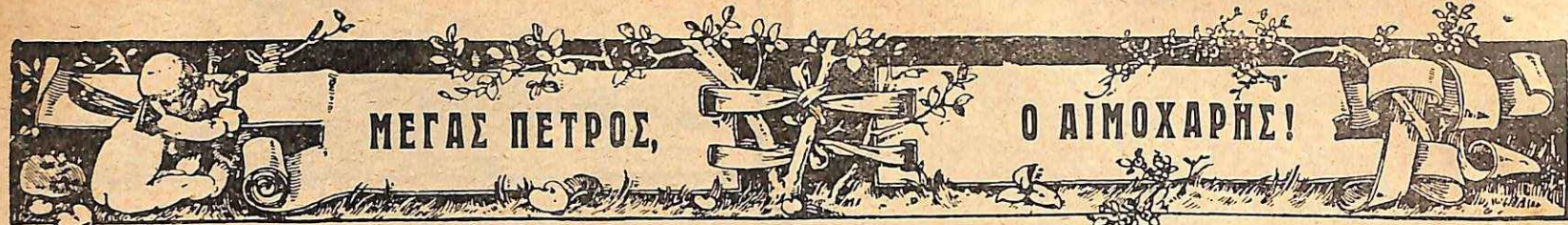
ξαλλός. Ή Έλενα! Ή Έλενα ζει!... "Ω Θεέ μου, μ' ά εύπλα-χνίστηκες έπιτέλους!

Και άπλωσε τ' ά χέ-ρια του, ενώ ένας ή-λιγγος τ' ά έκυριεύ-σε... Ο Ουμβέρτος, νομίζοντας ότι θ' ά πέφτε κάτω, έτρεξε

Κυπριάνι είχε νομ' άσι π' άς κάποιος άγνωστος τ' ά είχε αγοράσει κι' είχε διατάξει τις έπισκευές αὐτές... Ήταν έτοιμος ν' ά τ' άποκαλύψει τ' ά πάντα, μ' ά φοβήθηκε μήπως τ' ά συγκινήσει εξαίρετικά. Όστόσο ετόλμησε ν' ά ψιθύρισε:

—Άφέντη, μπορείτε ν' ά μείνετε έδω... Κ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Τι αποκαλύπτει ένα σπανιότατο βιβλίο. Πώς εξεργάγη και πώς κατεστάλη μαινόμενος στη Μόσχα. Ήμέρες φρίκης και αίματος. Ένας ημιπαράφρων όλως τού Ρώσους. Τα συμπόσια του κι' η τρέλλες του. Η φυλακισμένη

μετρο δεν ξήρασε παρά μόνο τον Πατριάρχη και δυο-τρία άλλα πρόσωπα πολύ σεβαστά.

Κατόν πήγε κι' επιθεώρησε τον στρατό του. Έδειξε μάλιστα ο ίδιος στους στρατιώτες με ποιά τρόπο έπρεπε να κινούν με περισσότερη ταχύτητα και χάρι τα σώματά τους, πού ήταν, ως έπ' το πλείστον, βαρεία και δύσκαμπτα.

Μετά την επιθεώρηση αυτή, παρέθεσε γεύμα, στο οποίο προσκάλεσε μόνο τους άνωτέρους του αξιωματικούς και τους στενωτέρους του φίλους. Μα ενώ έτρωγαν, άρχισε ν' απεινύνη δομώτατες παρατηρήσεις στον στρατάρχη Σκέιν για μερικόνς προδιδασμούς, τούς οποίους είχε κάνει κατά την άπουσία του και τούς οποίους ο ίδιος δεν ενέ-

δεν πέρασαν ούτε πέντε λεπτά όμως, και ο ημιπαράφρων Αυτοκράτωρ άλλαξε δλωδιόλου ύφος. Άποτραβήχτηκε σε μι' αγκυρία και εκεί άρχισε να χορεύει και να τραγουδά, παρασούργιας και τούς άλλους στην ευθυμία του, σε τρόπο πού η διασκέδασι βάσταζε έτοι ως τα ξημερώματα!

Ύστερ' από μι' εβδομάδα ο Μέγας Πέτρος, θέλοντας να κατόνισή τούς λογαριασμούς του με τούς Στρελίτσους, διάταξε να τούς βγάλουν από τα φρουρία της Μόσχας, όπου τούς είχαν κλεισμένους, και να τούς μεταφέρουν μπροστά του για να τούς ανακρίνη.

Άφου άποπεράτωσε τις ανακρίσεις, τούς καταδίκασε όλους σε θάνατο και τούς χώρισε σε διάφορες ομάδες, ανα-

κροτορικοί δήμιοι, άφου μαστίγωναν άλύπητα τούς καταδίκους, έφαιγαν κατόν ξεματιστό λάδι στα τρανήματά τους. Έπειτα τούς μαστίγωναν μί για δεύτερη φορά και τούς ξεματίσαν πάλι.

Οι κατάδικοι όμως ήταν πολλοί και δεν ήταν εύκολο μ' αυτές τις διατυπώσεις να ξεμπερδευτούν γρήγορα. Γι' αυτό άναβαν καθημερινόν τράντα τουλάχιστον φωτιές, στις οποίες τούς έκαigan ζωντανούς.

Ο Πατριάρχης, όταν έμαθε τα φορκενία μαρτύρια των Στρελίτσων, κυριεύτηκε από όλο κι όλο έθεώρησε χρέος του να προσπαθήσει να καταπραύνη τούς έξιμημένους Αυτοκράτορα. Πήρε λοιπόν την εικόνα της Παναγίας και παρουσιάζοντες στ' άνάκτορα, άλλ' ο Τσάρος, μόλις άκουσε τα πρώτα λόγια, τόν διάταξε να πάρη το εικόνισμα και να γροιστοασιστή από μπροστά του!

Στις 10 Οκτωβρίου, ο Μέγας Πέτρος, περιστοιχισμένος από τούς στρατιώτες της φρουρίας του, έθανάτωσε ιδιοχείρως στην πλατεία Βεβρανσκέντο μ' ένα τσεκούρι ό άπό τούς συνωμώτας και κρέμασε άλλους 280.

Στις 13 όμως τού ίδιου μηνός είχε τη φυλάνθρωπία να πρώτα λόγια, τόν 500 νεαρούς καταδίκους. Άσπτόσο τούς έκοψε τ' αυτιά και τις μύτες και τούς έστειλε, παραμορφωμένους κατ' αυτών τόν οικτρό τρόπο, στη Σιβηρία.

Στις 17 τού ίδιου μηνός, ο Μέγας Πέτρος ανέλαβε πάλι ο ίδιος καθήκοντα δήμιου και θανάτωσε πολλούς Στρελίτσους. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβανόνταν και ο αντισυνταγματάρχης Καρπακόφ, ο οποίος είχε επιχειρήσει έντομεταξύ να αυτοκτονήσει. Άλλά ή απόπειρά του είχε ως αποτέλεσμα μόνο τόν τραυματισμό του κι' έτσι τραυματισμένον τόν έξεπέλεσε κι' αυτών ό θηριώδης Τσάρος.

Την άλλη μέρα ο Τσάρος εγενιμάτισε μαζί με τόν στρατηγό Λεφρόν, στον οποίον, όπως είπαμε, έτρεφε ιδιαίτερη συμπάθεια. Σε μι' στιγμή όμως, άπάνω στον ένθουσιασμό του, τόν έφριξε κάτω άπ' την καρέλα του και τού έδωσε μι' γερή κλωτσιά. Συγχρόνως υποχρέωσε έναν άλλον από τούς δημοπρατέους του να σταθή κοντά στη φωτιά, μέχρς ότου τ' αρούχα του πήρανε φωτιά!...

Μετά δύο μέρες επακολούθησε άλλη σιγή θανατικών έκτελέσεων. Αδτή τη φορά όμως οι κατάδικοι ήταν πολλοί κι' ο Τσάρος, βλέποντας ότι δεν ήά έτρωγε πέρα μόνος του, κέλεσε και τούς βογιάρους, δηλαδή τούς ευγενείς τού βασιλείου του, να τόν βοηθήσουν στο έργο του.

Όταν οι κατάδικοι δωρηθήθηκαν στον τόπο της θανατικής των έκτελέ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου).

— Μαμά, ο άρραβωνιστικός μου, μου λέει πώς ήταν παντρευτούμε με θά προστάξη εκείνος στο σπίτι...

— Τότε γιατί τόν παίρνεις;

— Για να τού άποδείξω τόν αντίθετο!...

Ένας διάσημος λόγιος έκανε κάποτε τη γνωριμία ενός νεαρού, πού διεκδικούσε δέξαν συγγραφέως. 'Ο νεαρός, παίρνοντας θάρρος άπ' την καλσύνη τού λογίου, τού φορτώθηκε για να τού διαβάση μι' παντάρραχη τραγωδία του.

Ο λόγιος με ιώδαιο ύπομονή ύφισταται αυτό τού μαρτύριου, όταν στο τέλος της τετάρτης πράξεως ο νεαρός τού λέει:

— Στο σημείο αυτό δεν ξέρω με τι τρόπο θάταν καλύτερα να πεθάνη ο πρωταγωνιστής τού έργου μου.

— Μά άπλούστατα, τού απαντάς ο λόγιος, βάλτε τον ν' άκούση τις τέσσερες πρώτες πράξεις...

Ένας λοποδότης μπαίνει σ' ένα ταχυδρομικό γραφείο. 'Ο υπάλληλος κοιμάται μακριά και για να μήν τόν ενοχλήση ανεί έχει κρεμάσει στη θυρίδα μι' επιγραφή «Κ λ ε σ τ ό ν».

Ο λοποδότης τόν μαχαιρώνει, άδειάζει τού συστάρι του και πίν φύγει προσθέτες κάτω από την επιγραφή: «...Α ό γ φ θ α ν ά τ ο υ τ α ό ύ π α λ λ ή λ ο υ!...»

Φουτουριστική ζωγραφική. 'Ο ζωγράφος πρós ένα επίσκεπτη: — Για να έννοήσετε αυτό έδώ τó έργο μου, πρέπει να άπομακρυνήτε λίγο...

— Έχετε δίκην... Πρέπει ν' άπομακρυνθώ... έλως διόλου!...

Μεταξύ φίλων: — Έσείς με ποιά δικαίωμα παρουσιάζετε ως φεμινιστής; Έγκυατε τίποτε για ν' άποκτήση ή γυναίκα την ελευθερία τν...

— Βεβαίως.

— Τι πράγμα;

— Έμεινα άγamos!

Ένας κούριος μπαίνει σ' ένα μυστικό

ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ

Η αρχαιότερες βιβλιοθήκες. Φαρμακείον ψυχής. Ένας θρύλος για τόν Όμηρο. Η καταστροφή των μεγάλων βιβλιοθηκών, κτλ. κτλ.

Ός πρώτες βιβλιοθήκες τού κόσμου μπορούν να θεωρηθώ η έβραϊκές, ή οποίες περιείχαν τούς πίνακες με τούς νόμους και τās βιβλίους τού Μωσσή και τών προφητών. Η πρώτη έν τούτοις συλλογή βιβλίων πού άναφέρει ή ιστορία έγινε άπό κάποιον βασιλέα της Αιγύπτου, σύγχρονο τού Τρωικού πολέμου, τόν Όσμμαντι, ό οποίος ήρμασε κατά τó 10ο αιώνα π. Χ.

Η βιβλιοθήκη αυτή τού Όσμμαντι βρισκόταν στην πόλη των Θηβών, μέσα στα βασιλικά άνάκτορα και ήταν στολισμένη με τά άγλύματα όλων των Αιγυπτιακών Θεοτήτων, στην πόρτα της δέ είχε, κατά τη μαρτυρία τού Διόδωρου τού Σικελιώτη, την επιγραφή «Φ α ρ μ α κ ε ι ο ν Ψ υ χ ή ς».

Φαίνεται όμως ότι, παρά την πομπώδη επιγραφή της ή βιβλιοθήκη αυτή θά ήταν μάλλον ασήμαντη και θά είχε περισσότερα άγλύματα παρά βιβλία, δεδομένου ότι τά τελευταία ήταν τότε πολύ σπάνια.

Μετά κάποιους αιώνας συνεστήθη και δεύτερη επίσημη βιβλιοθήκη στη Μέμφιδα μέσα στο ναό τού 'Ηοσίου. Άναφέρεται μάλιστα και τού... φαίδρο ότι ό Όμηρος έχει μέσα δθεν έφριξε τά άθάνατα έπη του, την 'Ιλιάδα και την 'Οδύσσεια, και τά παρουσιάζει έπειτα με τόνόμα του. Την πληροφορία αυτή την παρέχει ό ποιητής Ναυκράτης, Αιγύπτιος πην καταγωγής.

Η γνωστότερη όμως και πλουσιότερη άπ' όλες τις αρχαίες βιβλιοθήκες ήταν ή της 'Αλεξανδρείας, την οποίαν είχαν ιδρύσει οι Πτολεμαίοι και ή οποία περιείχε 54.000 τόμους και χειρόγραφα. Η λαμπρή αυτή βιβλιοθήκη υπολοήθηκε επί 'Ιουλίου Καίσαρος, άλλα άργότερα αναστηρίστηκε στο Σεραπειείο και περιλάμβανε 700.000 περίπου τόμους. Κι' αυτή τη φορά όμως ή τύχη της δεν ύπάρξε καλύτερη, γιατί τó έτος 650 παραδόθηκε στις φλόγες κατά διαταγή τού χαλίφη 'Ομάρ.

Άξιοσημείωτες επίσης είνε και ή βιβλιοθήκες της Περσέων, ή ιδρυθείσα υπό τού ήγεμόνος Εύμένους, γιου τού 'Απτάλου Α'.

Καλή βιβλιοθήκη ήταν και ή των Άθηνών πού ιδρύθηκε από τόν Περικλέα, καθώς και ή της Ρόδου και της Κορίνθου.

Άλλά και στη Ρώμη έγιναν αρκετές άπόπειρες πρós σχηματισμό βιβλιοθηκών από τόν Παύλο Αιμίλιο, τó Σούλα και τó Λούκιλλο.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος ίδρυσε και αυτός κατά τó έτος 336 την περίφημη βιβλιοθήκη του, ή οποία περιείχε 120.000 τόμους και μεταξύ άλλων τó πρωτότυπο των πρακτικών της Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας.

Οι βιβλιοθήκες όμως πού αϊ καταλαχτούν την κατεστέρη άπορρέει να ελάχιστα βιβλία πού έδω τó θρόνο, διασώσουν μερικόνς του γυναικεία και υμναστικά του.

Ο Μέγας Πέτρος.

κρινε. Καθώς όμως τού μιλούσε, κατελήφθη έξαφνα από τόση μανία, ώστε τράβηξε τó σπαθί του και έφριξε έναντίον του για να τόν χτυπήση. Οι δημογράφοί του, κατατρομαγμένοι από τή χειρονομία του, σηκώθηκαν έπάνω να προσπαθήσουν να τόν άναγκάσουν.

Άλλά τότε ό μανιώδης Τσάρος άφρισε τόν στρατάρχη και έφριξε έναντίον των άλλων, χτυπώντας μανώμενος δεξιά κι' άριστερά! Έτσι, έκοψε τó δάχτυλο ενός συνταγματάρχου και τούς μοναχούς, γιατί είχε τήν έβγαλε τó μάτι ενός κούρητος.

Στό τέλος, ό στρατηγό Λεφρόν, ό μόνος πού έξασώθηκε κάποια επιβολή στον Αυτοκράτορα, μπήκε στη μέση και κατόρθωσε να καθυποτάξη τόν μανιώμενο κύριο του.

λόγως τού είδους της θανατικής ποινής που τούς βασανιστηρίων πού τούς είχε επιβάλει.

Δεκαπέντε άπ' αυτούς βρήκαν τήν ίδια μέρα κιόλας όδυνηρότατο θάνατο με τόν τροχό.

Ύστερ' από δύο μέρες ό Τσάρος έπεσκέφθη τήν αδελφή του Σοφία, την οποία είχε κλείσει σ' ένα μοναστήρι ύστερ' από μι' παλαιά άποτυχία άνορεπτική άπάταιρά της έναντίον του. Έκεί βασάνισε μόνος του όλους σχεδόν τούς μοναχούς, γιατί είχε τήν έβγαλε τó μάτι ενός κούρητος.

Της άλλες μέρες ής πέρασε παρακολούθωντας τά μαρτύρια των Στρελίτσων και δίνοντας ό ίδιος τις σχετικές διαταγές. Σύμφωνα μ' αυτές, οι αυτο-

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΝΤΕ ΜΠΡΙΩΝ

Οι «Ιππότες του Έγχειριδίου». Μία συνωμοσία για την απελευθέρωση της Μαρίας Άντουανέττας. Η ανακάλυψις και η σύλληψις των συνωμοτών. Η ήρωική απόφασις μιας γενναίας γυναίκας. Τι έκανε η Σιμώνη ντε Μπριών για να σώσει τον σύζυγό της. Πώς έγινε... άνδρας και στρατιώτης. Στη φρουρά της Κονσιερζερί. Μία δραματική σκηνή στη φυλακή. Το όνειρο που προδίδει. Ο φανατικός δημοκράτης Ρισσάρ. Η σωτηρία του φυλακισμένου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑΝ η εποχή που βασίλευε στο Παρίσι η τρομοκρατία και η λαμπρότης δούλευε διάδοχα, στέλνοντας κάποτε μέρα στον Άδην εκατοντάδες βασιλοφρόνους. Ο Λουδοβίκος ο Αβανός είχε χαρακτήρη

θεϊ πειά κι η Μαρία Άντουανέττα βρισκόταν στη φυλακή, πενθώντας τον θάνατο του συζύγου της και περιμένοντας καρτερικά να έρθει και η δική της σειρά.

Εντωμεταξύ όμως, ένας μεγάλος βίαιος από τολμηρούς και ριψοκινδύνους εφευρέτες, άρρωστούς στη δυναστεία των Βουρβόνων, είχε οργανώσει όλκληρη συνωμοσία για να κατορθώσει να απελευθερώσει τη μαρτυρική βασίλισσα.

Μεταξύ των συνωμοτών αυτών, των «Ιπποτών του Έγχειριδίου», όπως ονομαζόντουσαν μόνοι τους, ήταν και ο μαρκήσιος Άνδρέας ντε Μπριών, ένας νεαρώτατος νεώτατος ευγενής, ο οποίος, για να αποφύγει στον ιερό σκοπό της απελευθέρωσης της Μαρίας Άντουανέττας, είχε αφήσει την ώραία σύζυγό του Σιμώνη κοντά στους γονείς της, στη Μασσαλία.

Η φτωχή Σιμώνη τον είχε επανειλημμένως έκτελει να μη διακινδυνεύει τη ζωή του και τη συζυγική τους ειρήνη, αναμνηστώντας στην επανειλημμένη έκκληση περιπέτειας, αλλά η παρακαλίσεις της πήγαν χαμένες. Ο Άνδρέας ντε Μπριών πήγε στο Παρίσι κι άρχισε να εργάζεται μαζί με τους άλλους ιππότες για την επιτυχία του σκοπού τους, όταν ξαφνα ή άστυνομία τους ανέκαυψε και τους συνελάβε.

Όταν η ώραία Σιμώνη, έμαθε τη σύλληψη του συζύγου της, μάζεψε απελπισία κυρίως την ψυχή της. Δεν κόρησε όμως να περιμένη μοιρολατρικά την εξέλιξη των γεγονότων, αλλά, καθώς ήταν θαρραλέα και επιεική, έλπιε τον άνδρα της με όλη τη δύναμη της ψυχής της, σηκώνοντας, άφωστε τους γονείς της και από εφοδιασμένη με ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και με πολύ θάρρος, έφυγε από τη Μασσαλία και πήγε στο Παρίσι, με την άποψη να κάνει το αδύνατο δυνατό για να φροντίσει τον Άνδρέα από τη φυλακή του.

Η Σιμώνη, εντός των άλλων, ή τον και εύφρονα.

Έτσι, αφού ανέπτυξε κάμποσο το υποδόλιο ποίος ήταν ο αποτελεσματικός κίνητρος για να επιτύχει τους σκοπούς, Άπό το γενικό κι έπειτα δωροδοκία, ο οποίος

ος μόλις την προηγούμενη μέρα είχε καταταχθεί ως έθελοντής κι έπρόκειτο να πάει στη φρουρά της φυλακής Κονσιερζερί, όπου βρισκόταν ο σύζυγός της. Χάρης στο σεβαστό χρηματικό ποσό που του προσέφερε η Σιμώνη, ο στρατιώτης αυτός δέχτηκε πρόθυμα να της παραχωρήσει τη θέση του κι έτσι την επομένη η νεαρά γυναίκα, ντυμένη με τη στολή του, παρουσιάστηκε με τόνος του στον διοικητή της φρουράς της φυλακής.

Κανείς δεν υποπτεύθηκε ότι ο στρατιώτης αυτός με τα λεπτά και ωραία χαρακτηριστικά ήταν γυναίκα. Απεναντίας, μάλιστα οι ευγενικοί τρόποι της Σιμώνης και το ευχάριστο παρουσιαστικό της συνετέλεσαν ώστε να τη συμπαθήσουν όλοι ανεξαιρέτως οι άλλοι... συνάδελφοί της και να της κολλήσουν το παρατσούκλι «Το ωραίο παλληκάρι».

ΣΤΙΧΟΙ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Αμυγδαλιές, αμυγδαλιές,
λουλουδία φούχτες, (αίμα)
Μοσκομυρίζουν οι σπείρες
κι άσπρίζουν οι κατηφορίες.
Κυρίες, στο δρόμο που περ-
(νάνε),
έκατακίς στην αντιλιά,
σαν άρρωστα παιδιά, τις
(πάνε)
περίπατο, στην άγκαλιά.
Χιονίζει στην καρπορία
με το νοτιά, με το βοριά,
της Άνοιξης βασιτοκία
χορεύει τ' άσπρα της προ-
(κιά).

Όταν τέλος ήρθε η σειρά της δι-
μορίας της να φυλάξει θάλασσα, η Σι-
μώνη μαζί με τους άλλους συναδέλ-
φους της πέρασε από τις διάφορες αλ-
λουσες της φυλακής όπου βρισκόταν
και έκαιοντάδες οι φυλακισμέ-
νοι βασιλοφρόνες, άνδρες και γυναί-
κες. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά
και μπήκε στην αλυσίδα όπου βρισκό-
το ο σύζυγός της. Μόλις τον είδε
νόμισε ότι τα γόνιμα της είχαν κο-
πεί. Κατέβηκε όμως υπερνύθως
προσπάθειες και κατέβηκε, όχι μό-
νο να μην προδοθεί, αλλά και να ανα-
κτήσει όλη την ψυχραιμία της. Έν-
τωμεταξύ όμως ο σύζυγός της την ά-
ναγκάρισε και στάθηκε κατεπληρωτός.
Έπειτα την επλήρωσε ζωηρά και
κάφεσε τα μάτια του πάνω της σαν
μαργαριτέριος. Η Σιμώνη κητάλαβε
με μια λέξη ή με κίνησι που έβγα-
ναν για να παραδοθεί και να πάει χα-
μένοι και οι δύο τους. Έβλεπε λοιπόν
μια τελευταία υπερίσχυση προσπα-
θεια για να πνίξει τη νέα συγκίνησι
που την είχε πλημμυρίσει και, με μια
άποδομη χειρονομία κατέφερε ένα γα-

ρό χτύπημα με την παλάμη της στο
σέβρο του Άνδρέα ντε Μπριών, έ-
νω συγχρόνως του φώναζε άγρια:

—Τι έχεις και με κυττάς έτσι σαν
χαζός, παληοκρατοκράτη του διαβό-
λου; Δεν κυττάζεις τα μούτρα σου
που τ'ά περιμένει ο δήμιος;

Κατάλαβε άραγε ο Άνδρέας την
πραγματικότητα ή νόμισε πως είχε
γελασθεί; Άγνωστον. Το βέβαιον έ-
νε, ότι άμέσως τραβήχτηκε σε μια
γωνία, χωρίς να πη τίποτε.

Πέρασαν αρκετές ημέρες κι ένα
βράδυ η Σιμώνη φρουρούσε τη θά-
λασσα της στο μέσα προαύλιο της φυ-
λακής μαζί με τον δεσμοφύλακα Ρισ-
σάρ.

Ο Ρισσάρ αυτός ήταν ένας γιγαν-
τώμας άνδρας με τραχεία φυσιο-
γνωμία; αλλά με καλή καρδιά στο
βάθος. Ήταν από τους φανατικούς έ-
κείνους δημοκράτες που τίποτε στον
κόσμο δεν μπορούσε να τους διαφεί-

Δέντρα ήμερα, φως άνθη,
κοντά κοσάνια, μια σπαλιά
—και τ' ανθούλακι: καρ-
(οιμένα)
στο κλώνο άπάνου τη θη-
(λειά).
Στά σκαλιστά μας, τα πα-
(αία)
λαγίνα, φέες, αμυγδαλιά!
εξεγείλια τα φουντάτα
άσπρα λουλουδία, κεντητά!
Κι' όλο περνάνε, όλο πα-
(γαίνουν),
μές στις χαρές της αντι-
(αίας)
κι' άπ' τα παράθυρα δια-
(βαίνουν)
οι λιτανείες της μυγαλιάς.
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ρη και να τους κάνει να προδώσουν
την ιδεολογία τους. Η Σιμώνη φυλα-
γόταν άπ' αυτόν περισσότερο από κά-
θε άλλον, γιατί ήξερε πως, αν κινού-
σε και την παραμικρή του ύποψια, ή-
ταν ικανός να τη στείλει άμέσως στη
λαμψητό.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν καθώς ή-
ταν κατακουρασμένη άπ' τη θάλασσα
κι αυτήν στρατιωτική υπηρέσια έ-
γαιρε στον πάγκο που καθόταν κι ά-
ποκοιμήθηκε. Και τότε είδε ένα όνει-
ρο τρομακτικό. Είδε ότι περνούσε ο
άνδρας της μαζί με μερικούς άλλους
φυλακισμένους πάνω στο κάρο που
τους ώδηγούσε στη λαμψητό. Έν-
τομα, τότε φώναζε, χωρίς να ξυπνή-
ση:

—Στάσου, Άνδρέα μου! Περιμένε
μει! Η άγαπημένη σου γυναίκα, η
Σιμώνη, έρχεται μαζί του στον θά-
νατο!...

Ο Ρισσάρ πετάχτηκε όρθιος, ακού-
γοντας τα λόγια της αυτή. Δεν ήταν
κανένας κουτός και κατάλαβε ότι ο
Άνδρέας έκείνος στρατιώτης που είχε
υπερστά του ήταν γυναίκα. Για χά-

μποςες στιγμές έμεινε σκεπτικός και
σχυροψής. Έπειτα έκανε μια ζωηρή
κίνησι και στο πρόσωπό του έλαμψε
μια έκφρασις που φανέρωνε ότι είχε
πάρει μια μεγάλη άποφας. Πήγε ά-
κόμα πιο κοντά στη Σιμώνη, της χτύ-
πησε δυνατά τον ώμο και της είπε:
—Εύηνα, παληοκρατοκράτη! Προ-
δότηκες!...

Η Σιμώνη τινάχτηκε και τον κύ-
ταξε κατάβλημα.

—Μή φοβάσαι όμως, επρόσθεσε ο
Ρισσάρ. Ήσωνα τυχερή που προδό-
θηκες σε μένα. Έτσι θα μου δοθεί ή
ευκαιρία να κρατήσω την ύπόσχεσι
που έδωσα στη δυστυχισμένη μου κό-
ρη την ώρα που έφυγες...

Άφου είπε αυτά τα λόγια, σηκώ-
θηκε άπ' τη θέση του, πήρε και κλει-
δωσε τις τρεις πόρτες του προαυλίου
κι έπειτα ξαναγύριζοντας κοντά στη
Σιμώνη και, μιλώντας της με σιγανή
φωνή, για να μην τον άκουση κανέ-
νας άδελφός, της εξουλομήθηκε
ότι πριν από ένα χρόνο είχε ένα κο-
ρίτσι, μια μοναχοκόρη που την έλε-
γαν κι' αυτήν Σιμώνη και που την έ-
λάτρευε σαν το φως του. Αίγιες μή-
νες πρίν, ή κόρη του, το μόνο πλά-
σμα που είχε στον κόσμο πέρασε φθι-
σική, έπειδή άναπούσε κλυοιον εν-
πατριδή, ο οποίος είχε κατακοιμηθεί
άπ' τους επαναστάτες. Και στο νε-
κρικό κρεβάτι της, λίγο πριν ξεψυ-
χήσει, ή κόρη του τον είχε βάλει να
της άρκιστή, ότι για μνημόσυνο αυ-
τής και του άγαπημένου της, θα έ-
πρεζε έναν νέο άριστοκράτη άπό τη
λαμψητό.

—Και τώρα, κατέληξε, κατεργάρα
κυρά Σιμώνη, που έχεις το ίδιο όνο-
μα και την ίδια ηλικία με τη μακα-
ρίτισσα την κόρη μου, πές μου ποιος
είνε ο άνδρας σου, ο Άνδρέας σου;
Θά κάνω ότι μπορώ για να σε βοη-
θήσω να τον σώσεις...

—Και τώρα, κατέληξε, κατεργάρα
κυρά Σιμώνη, που έχεις το ίδιο όνο-
μα και την ίδια ηλικία με τη μακα-
ρίτισσα την κόρη μου, πές μου ποιος
είνε ο άνδρας σου, ο Άνδρέας σου;
Θά κάνω ότι μπορώ για να σε βοη-
θήσω να τον σώσεις...

Η Σιμώνη, μη πολυμύντας να πι-
στέψη τ' αυτά της, έμεινε για μερι-
κες στιγμές άφωνη. Έπειτα έβλεπε
τα χέρια του Ρισσάρ, τα φίλησε και
του είπε ότι ο σύζυγός της ήταν ο
Άνδρέας ντε Μπριών.

—Και άκριβώς είπα στον κατώλο-
γο εκείνον που πρόκειται να κατακοι-
μηθών αύριο το πρωί, είπε ο Ρισσάρ.
Νά πάρα ο διάβολος, να πάρα! Δεν
πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή! Θά
σου έμολογήσω μάλιστα ότι ο Άνδρέας
ντε Μπριών, μολονότι είναι κι' αυ-
τός άριστοκράτης, έχει κινήσει τη
συμπάθειά μου, γιατί ένε έζηλευτό
παλληκάρι. Στη δική του έδειξε θάρ-
ρος μοναδικό! Περιμένε μια στιγμή!

Βγήκε άπό μια πόρτα και σε λίγα
λεπτά έγύρισε. Κρατούσε μια σπολή
στρατιώτου.

—Πάρε αυτήν εδώ τη σπολή, είπε
στη Σιμώνη. Έγώ πάω να φέρω τον
άνδρα σου και θα μείνω στην πόρτα
να προσέχω μήπως έρθει κανείς. Έ-
σύ, εντωμεταξύ, θά τον βοηθήσεις να
φάρεση τη σπολή κι' έπειτα θά τον

βάλεις να ξεπλωθεί κατά γής και να
κάνη τον μεθυσμένο. Και όταν τ'ά
χαράματα θ' άνοιξη ή εξόπορτα, θά
προσπαθήσουμε να τον βγάλουμε έξω.
Έτσι και έγινε.

Καθώς έχαραζε, άνοιξε ή μεγάλη
εξόπορτα της φυλακής κι' εφάνηκε
ο επίτροπος του λαού έπί των θανα-
τικών έκτελέσεων.

—Πολύτα δεσμοφύλακα, έφώναζε
προς τον Ρισσάρ, μάζεψε τους στρα-
τιώτες και βάλε να ετοιμάσουν τ'ά
ακάρανα για τους σημερινούς πελάτες
της καμινιδίας.

—Στίς διαταγές σου, πολίτα επίτρο-
πε, άποκρίθηκε ο Ρισσάρ. Οι στρατιώ-
τες είναι έτοιμοι όλοι, έκτός άπό αυ-
τόν τον μπεκορούλα που ένε έα-
πλωμένος εδώ πέρα. Δεν ξέρω που
πήγε και υπερεκλόγησε και δέν μπο-
ρεί τώρα να κάνει ούτε όημα. Άπό
νωρίς έφώναζε ότι θέλει να σφάζη δυ-
νούντες άριστοκράτες και τώρα κοι-
μάται σαν ζωο. Τί θ' έλεγες, πολίτα
επίτροπε, αν του κάναμε ένα υπάτιο
εδώ κοντά στο Σηκουάνα; Δεν υπάρ-
χει κανείς κίνδυνος, γιατί τ'ά νερά εί-
νε ρηχά.

Άκούοντας την ποίτασι αυτή, ό-
λοι έγάλασαν και ο επίτροπος ένευσε
έπιδοκιμαστικά.

Ο Ρισσάρ έδωσε τότε μια κλωτσιά
στον Άνδρέα ντε Μπριών, ο οποίος
άναστατώθηκε κάνοντας πως τρέβει με
τα δυο χέρια τα μάτια του για να
κρύψει τ'ά χαρακτηριστικά του προ-
σώπου του.

—Σήκω, παληομπεκορούλα, του
φώναζε ο δεσμοφύλας. Θά σου επιβί-
λω μια τιμωρία που σου άξίζει και
που θά σε μάθι να μην ξαναπίνεις τό-
σο πολύ. Έλα δώ έσύ κωραίο παλη-
κάρι! να με βοηθήσεις, επρόσθεσε ά-
πειθυμένως προς τη Σιμώνη, ή ό-
ποια έπροθυμοποιήθηκε άμέσως να ύ-
πακούση στην πρόσκλησι.

Και, ενώ όλοι οι παριστάμενοι στρα-
τιώτες γελοούν για το κωμικό θέα-
μα, ο Ρισσάρ και ή Σιμώνη, έσυραν
έξω άπ' τη φυλακή τον Άνδρέα ντε
Μπριών, τον πήγαν στην γειτονική
άκροποταμιά και τον βούτηξαν εκεί
στα ρηχά νερά. Έπειτα ξαναγύρισαν
στη φυλακή. Μόνον ο ντε Μπριών, που
δέν έδυσκολεύτηκε να βγή άπό το νε-
ρό, δέν έξαναγύρισε.

Λέγοντας ότι θά πήγαινε να στε-
νώση τα ρούχα του τράβηξε σ' ένα
καπηλείο, όπου ή γυναίκα του του εί-
χε υποδείξει προηγούμενως να την
περιμένει.

Μόλις όμως έτελείωσε την υπηρέ-
σια της στη φρουρά, ή Σιμώνη πήγε
κατ' ευθείαν στο καπηλείο, παρέλαβε
τον Άνδρέα και έφυγαν προς άγνω-
στη διεύθυνσι.

Έπειτα άπό ένα μήνα έκαναν κι'
οι δυο την εμφάνισι τους στο Λονδί-
νο μεταξή των άλλων Γάλλων μετα-
ναστών που είχαν καταρύνει εκεί.
Χάρης στην αλυσίδα, στο θάρρος και
στην έπιμονή της, ή Σιμώνη ντε
Μπριών είχε σώσει τον άνδρα της
άπό τη λαμψητό.

**ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ-
κανονοποιητάς τιμές παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσης κι'
όλκληρης βιβλιοθήκης. Γράψατε:
«Οικογένεια», Δίνα 7, Αθήνα.**

ΠΑΛΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΙ' Ο ΑΡΑΤΟΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν έ-
νας θεός κι' είχε έναν πολύ έξυπνο
άνεψιό που τον έλεγαν Άρατο. Μία
μέρα λοιπόν θεός κι' άνεψιός άποφά-
σισαν να πάν και να κλέψουν χρήμα-
τα άπό την κάσση του βασιλιά. Σαν
έφτασαν στο παλάτι, ο Άρατος τ'ά
κατάφερε κι' άνέβηκε άπό το πλαινό
δώμα στη σκεπή της κάμαρας που βρι-
σκόταν ή κάσση, άνοιξε μια τρύπα
έξω άπ' τ'ά κεραμύδια και, περνών-
τας άπ' αυτή, κατέβηκε α' ένα σκονι-
έσο στο δωμάτιο κι' έτσι πήρε όσα
χρήματα ήθελε. Έπειτα έφυγε πάλι
με τον ίδιο τρόπο.

Άπό εκείνη δέ τη νύχτα θεός κι'
άνεψιός επανάλαιβαναν ταχτικά το
κλόπο τους κι' άδειαζαν όλοένα τη
βασιλική κάσση.

Άπ' τις πολλές φορές ο βασιλιάς
κατάλαβε πως του έλειπαν παράδες,
όλλά δέν ήξερε τί να κάνει για ν'
ανακαλύψη τον κλέφτη. Για την καλή
του όμως τύχη εκείνον τον καιρό βρι-
σκόταν κλεισμένος στη φυλακή ένας
άρχικλέφτης πολύ πανούργος κι' έ-
φευρετικός. Έστειλε λοιπόν να τον
φέρουν μπροστά του κι' άφου το έ-
ξήγησε τ'ό το συνέβαινε, του ζήτησε
τη συμβουλή του.

Ο κλέφτης διάταξε τότε να κλει-
σουν καλά όλες τις πόρτες και τ'ά
παράθυρα της κάμαρας με το θησαυ-
ρό για να έδω μήν έμπαινε άπό πουν
θενά φως. Μ' αυτόν τον τρόπο ανα-
κάλυψε την τρύπα που ήταν άνοιγμέ-
νη στη σκεπή. Άμέσως χωρίς να χά-
νι καιρό τοποθέτησε αποκάτω ένα
καζάνι με βραστή πάστα, για να πέ-
σουν μέσα οι κλέφτες τη νύχτα.

Άμα νύχτωσε, ο θεός κι' ο άνε-
ψιός πήγαν πάλι για τη συνθησμένη
τους δουλειά. Πρώτος κατέβηκε με το
σκονι ο θεός, αλλά κόλλησε μέσα
στην πίσσα και φώναζε στον άνεψιό
του να τον τραβήξει άπό πάνω. Του
κάκου βιας, γιατί σ'ό μεταξή των
είχε κίψει ή πίσσα. Τότε ο άνεψιός
του, για να μη γνωρίσουν το θείο του
και τον πιάσουν ύστερα κι' αυτόν, κα-
τέβηκε με προφύλαξι. Έκοψε τ'ό κε-
φάλι του νεκρού κι' έφυγε.

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς, βρι-
σκοντας μέσα στο καζάνι ένα σώμα
χωρίς κεφάλι, φώναξε τον αρχικλέ-
φτη και του ζήτησε ξανά τη συμ-
βολή.

—Κραμάστε τ'ό σώμα, του είπε αυ-
τός, στην αγορά και διατάχτε όλο το
λαό να περάσει μπροστά του. Όποιον
λοιπόν άχες να κλαίει, πιάστε τον.

Γιατί θά είνε συγγενής του.
Ο Άρατος σαν τώμαθε αυτό, έ-
τρεξε προμαγμένος στη θεία του κι'
άφου της διηγήθηκε το πάθημα του
άντρός της, τη συμβούλεψε να πάρη
μερικά τσανάκια με γιοσύρι κι' όταν
φτάσει μπροστά στον κρεμασμένο να
τ'ά ρίξει καταγής και ν' άρχισή να
κλαίη τάχα κι' αυτά, για να μην κα-
ταλάβουν την πραγματική αίτια.

Η χήρα έκανε όπως της είπε ο ά-
νεψιός της κι' έτσι γλύτωσε άπό τη
δακρυμασία που την πέρασαν ύποχρεω-
τικά όλοι οι κάτοικοι της πολιτείας.
Την άλλη μέρα ο βασιλιάς, βλέπον-
τας πως δέν βρισκόταν έτσι ο ένοχος,
προσκάλεσε τον αρχικλέφτη και τον
ρώτησε τί να κάνει άπό τη
στενοχώρια του.

Όστόσο ο αρχικλέφτης τον συμ-
βούλεψε να στείλη μια γοργά που να
γυρνάη άπό πόρτα σε πόρτα και να
γυρεύη λίπος καμήλας για γιαντικό.

Μ' αυτό ήταν βέβαιος πως θά
βρισκόταν επιτέλους ο κλέφτης, γιατί
τό λίκος αυτό είνε πάντα πολύ σπά-
νιο. Η θεία του παιδιού, άνοποψία-
στη όπως ήταν, μόλις παρουσιάστηκε
ή γοργά μπροστά της της έδωσε πρό-
θυμα ό,τι ζητούσε. Η γοργά σημάδεψε
άμέσως την πόρτα με λίπος για να
τη γνωρίσει κι' έφυγε για το παλάτι.

Μόλις ο φίλος μας γύρισε κι' είδε
την πόρτα σημαδεμμένη μάντης άμέ-
σως την κακοκατέλαβε της θείας του
κι' έπρεζε να σημαδεψή κι' όλες τις
άλλες πόρτες της πολιτείας. Ο βασι-
λιάς, άφου έμαθε άπό τη γοργά την
ανακάλυψι της, πήγε να βρή την
πόρτα, αλλά είδε με άπορία τον πως
όλες ή πόρτες ήταν σημαδεμμένες.

—Τί να κάνω τώρα; ρώτησε με
άπονηψισι τον αρχικλέφτα.

—Αυτός είνε καλύτερος άπό μένα
και δέν μπορώ να σε συμβουλευώ,
άποκρίθηκε ο συμβούλος του.

Τότε ο βασιλιάς μάζεψε στην κεν-
τρική πλατεία το στρατό του και δια-
λάλησε πως αν παρουσιαστώ ο κλέ-
φτης θά του δώση μεγάλη δώρα.

Τότε ο Άρατος, έφέροντας πως έ-
νας βασιλιάς δέν μπορεί να πάρη πί-
σω το λόγο του, παρουσιάστηκε θαρ-
ρετά μπροστά του και του είπε:

—Βασιλιά μου!... Έγώ είμαι ο
κλέφτης σου!... Κάνε με ό,τι θέλεις!
Μά ο βασιλιάς, όχι μόνο δέν του έ-
κανε κανένα κακό, αλλά, θανατών-
τας την εξουναδα του και καταλα-
βαίνοντας πως δέν θά μπορούσε να
βρή καλύτερο δάσκαλό του στο θένον,
του έδωσε την κόρη του γυναίκα και
τον άρκισε συμβούλο του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ένας χαρακτήρ' άλλοπρόσαλλος. Η ιδιοτροπία και η παραξενιές του ποιητού. Τι έλεγε ο Βύρων για τον εαυτό του. Οι παροιμιώδεις θυμολογίες του. Η αγάπη του προς τα ζώα. Πώς είχε μεταβάλλει την οικία του σε ζωολογικό κήπο. Το επιτύμβιο του σκύλου του. Η συναναστροφές του. Η αγάπη του προς το μπόξ και τους μπόξερ. Η κευτσάρα του, άφρομη ήδικήν μαρτυρίαν. Η ωμορφία του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εθασάνιζε μιά διαρκής κ' άνεξηγητή ανησυχία.

Ποδούσε μιά ζωή πολυτάραχη κ' έπεδιδε μέχρι μονομανίας τις περιπέτειες, μιά όταν οργάνων με την όλη του δύναμη, αμέσως μετανοούσε για την τροχιά του και άφηνε τον εαυτό του. Διεκρίνεται 'ότι ήθελε να κάνει τους ανθρώπους να τον μισούν και να τον απεχθάνονται και έκανε, δι, τι μπορούσε για να το επιτύχει αυτό, μιά συγχρόνως ρωτούσε πάντοτε μ' ένδιαφέρον και με ανησυχία για να μάθει τί ιδέα είχαν οι άλλοι για το άτομό του και λαττούσε εξαιρετικά, όταν άκουγε να τον κατηγορούν. Την πρώτη φορά που κάποιος φιλόλογος περιόριζε δημοσίευσε ένα άρθρο δυσμενές γι' αυτόν, ο νεαρός Βύρων τόσο πολύ στενοχωρήθηκε, ώστε θέλησε ν' αυτοκτονήσει. Θύ πραγματοποιούσε μάλιστα το άπονενομένο του διάβημα, αν δεν πρόφταναν να τον έμποδίσουν οι φίλοι του κ' οι συγγενείς του. 'Ηθελε, βλοι οι άνθρωποι που τον έπλησίασαν, να έχουν την ίδια ψυχική διάθεση μ' αυτόν και κήρυξε σ' άράνταστο σημείο όταν τους έβρισκε διαφορετικούς από τον εαυτό του. 'Ηταν φοβερά προληπτικός κ' έπιστενε στους διανοούς, καλούς και κακούς, καθώς και στα προαισθηματά του.

Τού άρεσε υπερβολικά, μέχρι μονομανίας, να βασιανίη τόσο τον εαυτό του, όσο και τους άλλους.

Η φίλη του Κατερίνα Λάμπ, από την πρώτη στιγμή που τον έγγνώρισε, είπε γι' αυτόν ότι ήταν «τρολλός, κακός κ' επικίνδυνος». 'Αυτόσο, δεν μπόρεσε ούτε αυτή ν' αντισταθή στην άκατανίκητη γοητεία του και τον έρωτεύθηκε τρολλά.

Ο ίδιος ο Βύρων, όταν γινόταν λόγος για τον εαυτό του και για τον χαρακτήρα του, έλεγε:

«Πιστεύω ότι έχω καρδιά κακή. Άλλα μόν την έλπιζαν, μου την ταλαιπάσαν και μου την ξυαύρισαν οι συνάνθρωποι μου σε τέτοιο βαθμό, ώστε τώρα έχει γίνει πιά σκληρή κι από το τακούνι ενός Σκωτσέζου Γρεναδίου».

Η εξάρσεις του θυμού του ήταν τρομερές, όπως κ' η εξάρσεις της μητέρας του, η όποιες έμεναν παροιμιώδεις στην άγγλική άριστοκρατία.

Μιά μέρα, στο θυμό του έλάνω, πέταξε κατά γής ένα άφαιότατο και πολυτίμητο έκκορμένο ρολόι, το έσπασε κ' έπειτα πήρε μιά μεγάλη τομπίδα με φωτιά κ' άρχισε να το κτυπά με μανία, ως όταν το έκανε ανολοκτετιμώ θρύψαλα.

Η παραξενιές του ήταν άμετρες κ' άρράνταστες. Ήνε γνωστό ότι συνηθίσε να πίνει κρασί μέσα σ' ένα ανθρώπινο κρανίο, το όποιο ο κηπουρός του είχε βρει κάποτε σκάθοντας στον κήπο του πύργου του και το όποιο ο ποιητής είχε μετασφαιρεί σε κτελλο. Με το ίδιο αυτό παράξενο κτελλο έδινε να πίνουν οι πιο αγαπημένοι κ' οι πιο έμπιστοι φίλοι του.

Μιά άλλη από τις ιδιοτροπίες του Βύρωνος ήταν ότι ήθελε να έχει κοντά του ζώα παντός είδους και μάλιστα άγρια. Στόν πύργο του διατηρούσε πολυάριθμα σκυλιά κάθε όρασης, μιά άρκουδα κ' έναν λύκο! 'Ετρεφε δε ιδιαίτερη αγάπη στα δυο τελευταία αυτά ζώα.

Τόν καιρό που έμενε στη Ραβέννα και στη Βενετία της 'Ιταλίας, είχε μαζί του, μέσα στο σπίτι του, καμιά δεκαριά σκυλιά, καμιά δεκαριά γάτους, έναν λύκο, μιά άλεκτο, ένα τσακίλι, ένα κοράκι, μέσα σε ιδιαίτερο κλουβί, έφτά-όχτώ μαιμούδες και έναν ρινόκερο!...

Ο λόρδος Βύρων.

Όταν κάποτε ψόφησε ο αγαπημένος του σκύλος, ο περιφημος «Μπότσουν», λυπήθηκε εξαιρετικά και διέταξε να του στήσουν ένα άφαιότατο μνημείο, στο όποιο χάραξε την εξής επιγραφή, που διατηρείται ως σήμερα:

«Ενθάδε κείται η σορός ενός κλάματος που ήταν όραίο, χωρίς να είχε κακό, που ήταν δυνατό, χωρίς να προκαλή ποτέ κανένα, που ήταν θαρραλέο, αλλά καθόλου άγριο, και που είχε, τέλος, όλες τις αρετές των ανθρώπων, χωρίς να έχει κανένα».

να από τα ελαττώματά τους».

Τόν καιρό που ο Βύρων έμενε στο Μεσολόγγι, είχε κοντά του έναν σκύλο που τον αγαπούσε εξαιρετικά και που περνούσε μαζί του ώρεςλόκληρες κάθε μέρα. Συχνά δε έλεγε στόν σκύλο εκείνον, είτε βρισκόντουσαν κ' άλλοι μπουστά, είτε όχι:

— Δέων, είσαι ο καλύτερος των ανθρώπων.

Εκτός όλων αυτών, στόν Βύωνα άρεσε πολύ να περιστοιχίζεται από ανθρώπους ρωμαλέους, έστοι κ' αν ήταν βάνανσοι κ' άμώρωτοι, περισσότερο δε από όλους τού άρεσε η συντροφιά των μπόξερ. 'Ετρεφε ιδιαίτερη αγάπη προς το μπόξ κ' είχε πάντοτε μαζί του ένα-δυο καλούς μπόξερ, τους όποιους έπληρωνε για να κάνουν κάθε μέρα μάτς. Ούτε την ημέρα που έγινε η κηδεία της μητέρας του, δεν θέλησε να στερηθή την απόλαυσι της καθημερινής εξασκήσεώς του στο μπόξ. 'Επαίξε με τόν συνηθισμένο του μπόξερ και μάλιστα, την ημέρα εκείνη, τα χτυπήματα που έδωσε στόν αντίπαλό του ήταν πιο άγρια από τις άλλες φορές.

Τόν καιρό που βρισκόταν στη Βενετία, θέλησε κάποτε να ιδή την αγαπημένη του κόρη Εδθάρμια, η όποία ήταν στην Άγγλία και την όποία αγαπούσε εξαιρετικά. 'Εγραψε λοιπόν στόν φίλο του Χομπσάουζ το σύντομο αυτό γράμμα:

«Ένας υπάλληλος του γραφείου

σου θα μπορούσε, μαζί με το συμβόλαιο της πωλήσεως του πύργου μου τού Νιούστηντ, να μου φέρει και την κόρη που απέκτησα από την Κλάρα. Ζήτησε από τόν Σέλλεϋ, σε παρακαλώ, να μου την άμπαλλάρη με προσοχή και να μου την στείλει έδώ μαζί με την κόκκινη σκόνη για τα δόντια, με λίγη μαγνησία, με λίγη σόδα σε σκόνη, με μερικά κοντάρια όδοντογλυφίδες και με μερικά κνθιστορήματα».

Πρέπει να σημειωθεί ότι κ' ο ίδιος ο Βύρων έκανε ό,τι μπορούσε για να δίνει στους άλλους την εντύπωση ότι ήταν ιδιοτροπός και νευροπαθής, φρόντιζε δε κάθε φορά που τον έβλεπε η εύκαιρία, να κατηγορή τον εαυτό του, έστο και ψεύτικα. Προσπαθούσε πάντοτε να φαίνεται στα μάτια του κόσμου και των φίλων του και τόν ξένων, πολύ πιο κινητός από ό,τι ήταν στην πραγματικότητα.

Κατά τη βρεφική του ηλικία, ο Βύρων ήταν άφαιότατος και τελείως άτυμελής. 'Αυτόσο, όταν έγινε ένος έτος και άρχισε να περπατά, η μητέρα του άντελήφθη με τρέμο ότι το μινονέκτιμά του άποτελούσε από άπό τις μεγαλύτερες βλάβεις της ζωής του παιδιού. Από παιδάκι υπέφερε υπερβολικά γι' αυτό και, όταν καταλάβαινε ότι οι άλλοι έπαισχαν την ελαφρύ άλλωστε κοιτασμάτα του, γινόταν κατακόκκινος και δαυμονίζόταν.

Κάποια μέρα ο Βύρων, παιδάκι ακόμα, περνούσε από έναν δρόμο, όταν άκουσε μιά κούρα να λέη:

— Τι όραίο παιδί! Κοίμα μόνο που είναι κουτό!...

Έγινε άμέσως κατακόκκινος από το θυμό του, ώρμησε εναντίον της κούρας και άρχισε να τη χτυπά άγρια με το μαστιγίο του, ως όταν έτρεξαν οι διαβάτες και την έγλύτωσαν.

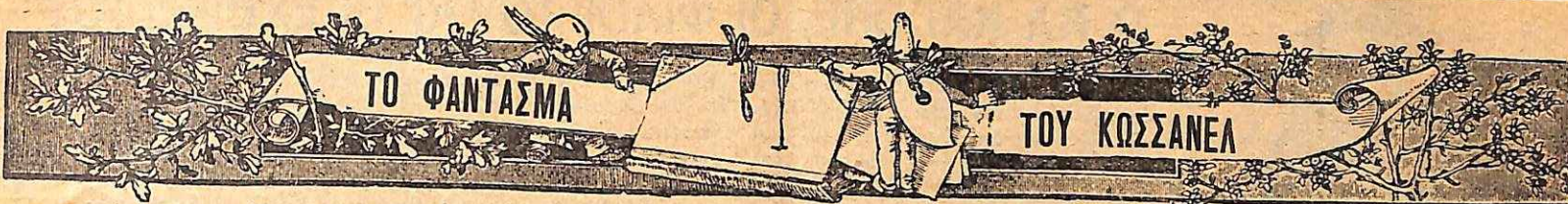
Η μητέρα του χρησιμοποίησε κάθε τρόπο για να του εξαλείψη την κοιτασμάτα του. Έν τούτοις, όχι μόνο δεν κατάφέρασε να του την γιαιρέψη, αλλά το άποτέλεσμα ήταν να του την χειροτερέψη, γιατί τόν έμυστεύθηκε σ' έναν άπατεώνα κομπογιαννίτη, ο όποιος τού βασάνιζε το πιά και τού το έβαζε μέσα σ' ένα ξύλινο κλουβί, κάνοντας έτσι τόν δυστυχισμένο μικρό λόρδο να έκτοφρη από πόνους φρεχούς. Έν τούτοις, η υπερφάνειά του ήταν τόσο, ώστε δεν έβγαζε ούτε τόν παραμικρό στεναγμό, παρ'όλα τα μαρτύρια που τού έκανε ο κομπογιαννίτης.

Η κοιτασμάτα του δεν τόν έμποδίζε καθόλου να είνε έπιθετικότητας, να μάλωνη με τα συνουήματά του παιδιά και με μεγαλύτερά του ακόμα και να τα τσιάζη στις γουδιές.

Τρελλανόταν για τη γυναικική και καθημερινή έκανε κάθε είδους συμπεριθέ άσχημες. Η πιο αγαπημένη του άσχημη άμοξ ήταν το κολύμπι, γιατί, όταν βρισκόταν στο νερό, δεν φαινόταν η κοιτασμάτα του.

Ο Βύρων ήταν, ως γνωστόν, από τους θωρότερους άνδρες της εποχής του. Τίποσ ιδεώδους άνδρικής καλλονής. Είχε τέλεια κατατομή, μάτια γαλάνα, έκφραστικά και λαμπρά, μιλία λεπτά και σγουρά και άνίστημα έφθον της άρχαίας της. Η φωνή του ήταν τόσο γλυκιά και τόσο άμωμη, ώστε τα παιδιά, όταν τόν έβλεπαν να περνά, έλεγαν:

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο καιρός ήταν τόσο γλυκός, η άνοιξη τόσο πρώιμη, ώστε, αν κ' ο Φλεβάρης βρισκόταν ακόμα στη μέση του, υπήρχαν κιόλας στόν κάμπο τού Γκάρ άνθισμένες άμυγδαλιές, πουλιά που έρωτοτροπούσαν και μύγες.

Μέσ' στην άλλη της άρχοντιάς, ένα γουρούνι σκάλλεζε την κοροϊά, ακολουθούμενο από τις κόττες που κακάριζαν. Και μέσα στην κλαμαρή, καθισμένος υπηός σε μιά γκαζόχα, γιατί είχε άρνηθεί κάθε άλλο ποτό, — ήταν, βέβαιε μέλος της 'Αντιαλκοολικής 'Εταιρίας, καθώς και της 'Εταιρίας τών Ψυχικών και Φυσικών 'Επιστημών, — ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον κρατούσε σημειώσεις.

Μάλιστα, κύριε, τού έλεγε ο ιδιοκτήτης τού σπιτιού Μπεκουνιάν, μέσ' σ' αυτό το δωμάτιο παρουσιάζεσαι το φάντασμα. 'Επί δεκατέσσερες νύχτες στη σειρά, μόλις σπρνάνου τα μεσάνυχτα, κάνει την εμφάνισή του... Τό 'εδα κ' εγώ, όπως σάς θέλω, αυτή τη στιγμή. Είνε πλάγνυ να πιστεύετε ότι φαντάσματα έμφανίζονται μόνο στις γώρες τού Βορρά... 'Υπάρχουν κ' έδώ, κύριε, μολονότι ο τόπος μας είναι μεσημβρινός... 'Ο τόπος μας είναι πλούσιος κ' έχει άπ' όλα... 'Ετσι είναι φυσικό να μη τού λείπουν και τα φαντάσματα... Μονάχα που έδώ ο κόσμος δεν τα φοβάται και δεν τούς έπιτοέπει να κύνουν β.τι θέλουν. Ώπως συμβαίνει στα μέρη τα δικά σας... Βλέπετε, οι μεσημβρινοί είναι γενναίοι άνθρωποι...

Αυτό το σπίτι όπου βρισκόσαστε τώρα τού άγρόστα, όχι και τόσο άκριβά, από το στωχό Κωσσανέλ, ο όποιος κρεμάστηκε. Τόν κατέστρεψε το φουκαριά ή φυλοξήρα... Ουαίμια ακόμα τι έλεγε ο δυστυχισμένος την έποχή που βίος ο κόσμος άνθρώπ με

— Να ο κύριος που μιλάει σάν μουσική!

Παρά το λεπτό και κανονικό άνστημά του, τόν έθασάνιζε διαρκώς η ιδέα ότι ήταν δυνατόν μιά μέρα να παρουσιαστή και σ' αυτόν το υπερβολικό πάχος που είχε η μητέρα του. Και ο φόβος του αυτόν δεν ήταν άδικασολόγητος. Γιατί, όταν έφθασε σε ηλικία τριάντα έτών, άρχισαν να βγαίνουν στο κεφάλι του ή πρώτες άσπρες τρίχες, το πρόσωπό του έγινε πλαδαρό και κωπονοικό και τα χέρια του παραμορφώθηκαν από το πάχος. Την έποχή εκείνη έτρεχε να περάσει από τη Γενεύη και στο ξενοδοχείο που έγκαταστάθηκε, όταν τού είχαν να γράψη την ταυτότητά του στο βιβλίο τών έπιθατών, στη στήλη της ηλικίας έγραψε: «Έκατό έτών».

Δεν είχε άδικο να είνε προληπτικός. Όταν ήταν δεκαεφτά έτών, κάποιος άντισσα τού είχε προείπει ότι θα πέθαινε σε ηλικία τριανταεφτά έτών. Και πραγματικά, σ' αυτή την ηλικία πέθανε στο Μεσολόγγι. Οι γιατροί που έκαναν νεκροψία στο πτώμα του, είδαν ότι ο εγκέφαλός του ήταν έντελός δμοιος με εγκέφαλο ανθρώπου άποφύλιος.

Όταν είχε άδικο να είνε προληπτικός. Όταν ήταν δεκαεφτά έτών, κάποιος άντισσα τού είχε προείπει ότι θα πέθαινε σε ηλικία τριανταεφτά έτών. Και πραγματικά, σ' αυτή την ηλικία πέθανε στο Μεσολόγγι. Οι γιατροί που έκαναν νεκροψία στο πτώμα του, είδαν ότι ο εγκέφαλός του ήταν έντελός δμοιος με εγκέφαλο ανθρώπου άποφύλιος.

Στη στιγμή αυτό, ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον ο όποιος παρακολουθούσε προσεχτικός και σοβαρός τη διάγνωση, άκουμπόντα: το κεφάλι του στη γού του, συγκατένευσε έπιδομαστικά, γιατί πάντοτε οι άνθρωποι προσέδοποιούνται για την εμφάνισή τών φαντασμάτων... Στις ώρες όσες στο καρνέ του και τη νέα αυτή προσέδοσι, ή όποια συμφωνούσε με τόσες άλλες προφητείες...

—Σύντηξα λοιπόν —έξακολούθησε ο Μπεκουνιάν — και τι είδα, λέτε, τότε; Τό δυστυχισμένο Κωσσανέλ, ο όποιος έπαυσε από την κλειστή πόρτα. Φαινόταν σά να μη πρόσεχε κα

τίς οικονομίες του μετοχές τού Παναμά:

—Ν' αγοράσω μετοχές τού Παναμά;... Ν' αγοράσω μετοχές τού Παναμά; Μά έδώ υπάρχουν άμπελια... Θά μού άποφέρουν κέρδος ή μετοχές τού Παναμά δεκαπέντε τοίς εκατό, β.ποσ τ' άμπελια μου...

Έτσι ο Κωσσανέλ, ξεριζώνοντας τα πάντα από τα χτήματά του, φόντε άμπελια, στα όποια κατέθετε όλα του τα σκούδα... Κ' έβγαζαν ένέσκηψε ή φυλοξήρα... Τότε άναγκάστηκε να ύποθηκεσθή τα ύπόχροντά του στού: συμβολαιογράφος και στις μικροσκοπικές και να δανειστή χρήματα... Μά τού κάκου... 'Η καταστροφή είχε έπείθει... Κ' όταν έφτασε ή έποχή τού τρύγυ, άντί να μάλειη σταφύλια, μάζεψε τόν άέρα... Στο τέλος τού έκαναν κατάσχεσι σε όλα τα ύπόχροντά του, στο σπίτι του, στα χτήματά του, στα έπιπλά του κ' αυτός, μ' έχοντας τι άλλο να κάνει, κρεμάστηκε...

Έδώ στόν τόπο μας, οι άνθρωποι δεν άπογοητεύονται εύκολα και ν' αυτό το κοίμασμά του έκανε μεγάλη εντύπωση. Όταν άλιστα, οι πιστοί του έβγαζαν το σπίτι του στη δημοπρασία, κανείς δεν ήθελε να το αγοράσει... Κ' έπειτα είνε πάει ή γρονιά άστρια κ' ο κόσμος δεν είχε λεπτά. Μονάχα εγώ βρισκόμουν με παραδόξια, γιατί εκείνες τις ή μέρες είχα κληρονομήσει κάποιον θεό μου έμπορο στη Νόμμη. Έτσι, μιά και δεν παρουσιάζοταν

Ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον παρακαλώσε προσεχτικός και σοβαρός τη διάγνωση...

Μά την πρώτη κιόλας νύχτα που κοιμήθηκα έδώ, ξύπνησα ξαφνα τα μεσάνυχτα, ν.μ. να έξω κ' εγώ γιατί... 'Ισως ήταν καμιά ψυχική προσέδοποίησι...

Στη στιγμή αυτό, ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον ο όποιος παρακολουθούσε προσεχτικός και σοβαρός τη διάγνωση, άκουμπόντα: το κεφάλι του στη γού του, συγκατένευσε έπιδομαστικά, γιατί πάντοτε οι άνθρωποι προσέδοποιούνται για την εμφάνισή τών φαντασμάτων... Στις ώρες όσες στο καρνέ του και τη νέα αυτή προσέδοσι, ή όποια συμφωνούσε με τόσες άλλες προφητείες...

—Σύντηξα λοιπόν —έξακολούθησε ο Μπεκουνιάν — και τι είδα, λέτε, τότε; Τό δυστυχισμένο Κωσσανέλ, ο όποιος έπαυσε από την κλειστή πόρτα. Φαινόταν σά να μη πρόσεχε κα

θέλου, δεν μού έκανε κανένα κακό, διέσχιζε όλη την κάμαρη, βγάζοντας στεναγμούς που μού σπάζαν την ψυχή, πήγε και στάθηκε μπροστά στο τζακι, έβγαλ' ένα σκουπί άπ' την τσέπη του, άνέβηκε επάνω, πέραςε τη μία άκρη τού σκουπιού σ' ένα δοκάρι της όροφής και την άλλη στο λαμό του και κρεμάστηκε...

Τότε εγώ τού φώναξα με σιγανή φωνή:

—Κωσσανέλ! Κωσσανέλ!

Μά εκείνος δεν μού άπάντησε τίποτε, άπολύτως τίποτε...

Είχε κρεμαστεί, αυτό ήταν άλλο.

—Κωσσανέλ, τού έ'πα πάλι. Μά κρεμάστηκε μιά φορά, γιατί ξανακρεμάσαι πάλι;

Νόμίζα πως ή παρατήρησή μου αϊτή θά τού έκανε εντύπωση γιατί ήταν πολύ λογική, μά αυτός φαινόταν σαν να μην άκουγε τίποτε...

Και έμενε εκεί κρεμασμένος στο σκουπί, κύριε. Ως τόν λάλησαν οι πετεινοί και χάθηκε...

—Αυτό συμβαίνει συχνά, παρατήρησε ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον. Σε περιπτώσεις διαίου θανάτου, και προπάντων όταν ο θάνατος αυτός είναι έκούτος, το «κένυρος» τού αυτόχειρος που υπορεί να έπιζήση και μετά το θάνατό του, έπαναλαμβάνει πολλές φορές την αυτοκτονία του. Μας έχουν παρανοιαστέ συγχ να παρούμες περιπτώσεις...

— Μόλις λοιπόν λάλησε ο πέτεινος — έξακολούθησε ο Μπεκουνιάν — ο κρεμασμένος έξαφνιστηκε γωρι: να υπορεί να ιδώ πόσο... 'Αλλ' αυτό, δεν μού κάνει καθόλου εντύπωση, άφου πρό

καίται περί φαντάσματος... 'Αυτόσο φυλάχτηκε να διηγηθώ την περιπέτειά μου, γιατί άνα αγοράζει κανείς ένα παλιό φυτό, τόν έπλεύουν όλοι. 'Επίσης σκεφτόμουν ότι ο Κωσσανέλ δεν θά ξαναπαρουσιάζταν κ' ότι μιά έκάνισα τού μόνο θά έστεινε. 'Εγώ τούτοσο, πρέπει να σά διηγηθώ ό,τι την άλλη νύχτα δεν υπέρεσα να κοιμηθώ, όσο το ρολόι της γειτονικής έκκλησίας δεν χτυπούσε μεσάνυχτα... Στενοχωρήμουν κ' άνησυχούσα τρομερά... Και να, μόλις σήμανε δώδεκα φορές το ρολόι, το φάντασμα τού Κωσσανέλ παρουσιάστηκε και πάλι κ' έπανέλαβε άκριβώς τή ίδια που είχε κάνει και την πρώτη φορά.

—Κωσσανέλ, τού φώναξα, είνε ή λίθο σού που κινείται... Δεν σε ώφειλε σε τίποτε... Θέλεις να πω σού παπιά να κάνει μιά δέση για την ψυχή σου...

—Κωσσανέλ, τού φώναξα, είνε ή λίθο σού που κινείται... Δεν σε ώφειλε σε τίποτε... Θέλεις να πω σού παπιά να κάνει μιά δέση για την ψυχή σου...

Είχε κ' αυτός άπογοητευθεί.

Μά αυτός κούνησε το κεφάλι του γωρό άπ' το σκουπί του άρηγνικά.

Τό πρωί, όστόσο, πήγα και βρήκα τόν κερνιέριο και τού είπα τι συνέβαινε. Τότε ο έρηνιέριος μού είπε πως θάρχόταν να κάνει εξορκισμούς και να εδολογήση το δωμάτιο, γιατί ή εμφάνισεις τών φαντασμάτων είνε συνεργείες τού Διαβόλου... Μά αυτό δεν με σύμφερε έξ ατίας τών γεντόνων, οι όποιοι δεν ήθελαν να μάθουν τίποτε... Γι' αυτό τού άπάντησα:

—Κύριε έρηνιέριε, δεν είμαστε πειά στο μεσάιναν...

—Μπορείτε, τόν διέκοψε, ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον, να γκαζέτε ένα μαγικό κύκλο κάτω άπ' το μέρος που κοιμάται ο βουκόλακας, να τόν κλειστείτε μέσα σ' αυτόν και να διευθύνετε εναντίον του, τη στιγμή που θά εμφανισθή, την αίχμη ένος ξίφους... 'Η μεθόδος αυτή προκαλεί πάντα θανατία άποτελέσματα...

—Τό άγνωστός, είπε ο Μπεκουνιάν, και γι' αυτό επί δεκατέσσερες ό-λέκληρες νύχτες, έβλεπα συνεχώς τόν Κωσσανέλ να έμφανίζεται και ν' άπαρχνόζεται... Μά την τελευταία νύχτα, άποκαωμένος πειά, ένώ κύντευαν πειά να χτυπήσουν τα μεσάνυχτα, μόνος μου ένα σκουπί, το πέραςα στο λαμό μου και κρεμάστηκα άκριβώς στο μέρος που συνηθίσε να κρεμάται ο Κωσσανέλ...

—Πώς;... έκανε ο Ουίλλιαμ Σίμονσον δισταχτικός.

Δεν ήξερε, βλέπετε, αυτόν τόν τρόπο άπουαχύνσεως τών φαντασμάτων και γι' αυτό δεν τόν πίστευα.

—Ναι, κρεμάστηκα σάς λέω, έπιθεσίως ο Μπεκουνιάν. Μά προηγουμένως τοποθέτησα ένα σκανάκι κάτω άπ' τα πόδια μου στο όποιο άκουμπόυσα για να μη μού κοπή ή άνασπώ μου... Και, έτσι, όταν ο στωχός Κωσσανέλ παρουσιάστηκε και γι' αυτή τή φορά, προσέδοσε ως τα μέρη όπου βρισκόμουν κρεμασμένος, χωρίς να ύποψάζεσαι τίποτε... 'Ηταν κύριος και μεγαλοήλικος κ' άρχισε να ψάχνη στις τσέπες του για να βρή το σκουπί τού... Τότε εγώ κουνήθηκα λίγο... 'Αμέσως τó φάντασμα σήκωσε τα μάτια του και με είδε... Τι άκρωσία, κύριέ μου, ήταν εκείνη που πήρε τόση το πρόσωπό σου!... Κ' έβγαζαν άνωός το στόμα του και μίλησε...

Ναι, μίλησε... Και είπε:

—Κάποιος άλλος είνε έδώ!...

Και άμέσως βγάζοντας βελήους άναστεναγμούς που μού σπάζαν την καρδιά, έφυγε με τόν ίδιο τρόπο που είχ' έρθει.

Και από τότε δεν ξαναπαρουσιάστηκε ποτέ. Είχε άπογοητευθεί...

Ο κ. Ουίλλιαμ Σίμονσον έλαισε άπότομα τó καρνέ του. Τα μάτια του έβγαζαν από τις κόγχες τους. 'Επειτα έφυγε σαν τó φάντασμα.

Είχε κ' αυτός άπογοητευθεί.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, ἐφέτος θὰ εἶνε πολὺ ἀν-δόγη, γιὰ ἀπογευματινὲς συγκεντρώσεις καὶ τσάγια, φορέματα ἀπὸ κρέπ μαῦρο, μὲ ἀμπεσμένον ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀπὸ κρέπ χρωματιστό, ῥιζ, μπλέ, ἢ κίτρινο.

—Θὰ ἴδωμε ἐπίσης καὶ φορέματα μαῦρα μὲ μπολερὸ ἐγκρυστέ, δαντελένιο, ἢ χρωματιστό.

—Ἀσκητὰ ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ γαρνίζονται μὲ σειρὲς ἀπὸ στενὰ βολάν στὸ κορσάκι ἐμπρὸς καὶ κάτω στὰ μανίκια.

—Συνήθως στὰ φορέματα αὐτὰ τὸ κορσάκι θὰ σχηματίζῃ μπολερὸ ἀνοιχτὸ ἐμπρὸς, ἐπάνω σὲ πλαστρὸν ἀποτελούμενο ἀπὸ σειρὲς στενῶν βολάν. Ἡ γαρνιτούρα ὅμως αὐτὴ πηγαίνει μόνο στὶς λεπτεῖς κυρίες.

—Θὰ ἴδωμε ἐπίσης καὶ φορέματα βελούδινα, ντραπέ στὸ πλάι, κάτω ἀπὸ ἕνα φιάγκο, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος.

—Τὰ σκούρα βελούδινα φορέματα θὰ γαρνίζονται μὲ γιανὰ καὶ μὲ ζιλι ντραπέ ἀπὸ κορέν-ντε-σιν κρέμ.

—Φορέματα πῶς ἀπλά, ἀπὸ τζέρσεϋ, θὰ γαρνίζονται μὲ γιανὰ καὶ ἀπὸ πικέ, φορέματα δὲ ἀπὸ κρεπέλλα θὰ γαρνίζονται μὲ ἀμπεσμένον ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος καὶ μὲ νερό.

—Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, θριαμβεύουν στὸ Παρίσι τὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ νταγιονάλ καὶ ἀπὸ δίχρωμο λαϊνάζ.

—Ἐπανωφόρια ἀπὸ νταγιονάλ κόκκινο καὶ ἄσπρο γαρνίζονται μὲ «ἐρι-νέτταν»—δηλαδή μὲ μιὰ ἄσπρη γούνα μὲ μαῦρες γραμμὲς, μίμησι τῆς ἐρμύνας.

—Ἐπανωφόρια ἀπὸ λαϊνάζ, μὲ γραμμὲς διασταυρούμενες, γκρίζες καὶ πράσινες, γαρνίζονται μὲ λούτρο.

—Ἐκτός αὐτῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε πάντα ἀν-δόγη καὶ τὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ βελούδο-ντέ-λαϊν, μονόχρωμο, καὶ ἀπὸ βελούδο, ποδ πάντων μαῦρο, μπλέ-μαρέν, καὶ καφέ.

—Τὰ βελούδινα ἐπανωφόρια γαρνίζονται ἐφέτος μὲ πουλάιν.

—Ἐπανωφόρια βελούδινα, γαρνιρισμένα μὲ ἄσπρη γούνα εἶνε κατὰλληλα γιὰ τὸ βράδυ. Ἡ Παρισινὰ δὲν συνήθιζον καθόλου νὰ περπατοῦν στὸ δρόμο τὴν ἡμέρα μὲ ἄσπρες γούνες. Ἐπίσης καὶ ἡ πολὺ ἀνοιχτὴ γκρίζα γούνα, εἶνε προσωρισμένη γιὰ νὰ γαρνίσῃ μόνο βραδυνὰ ἐπανωφόρια.

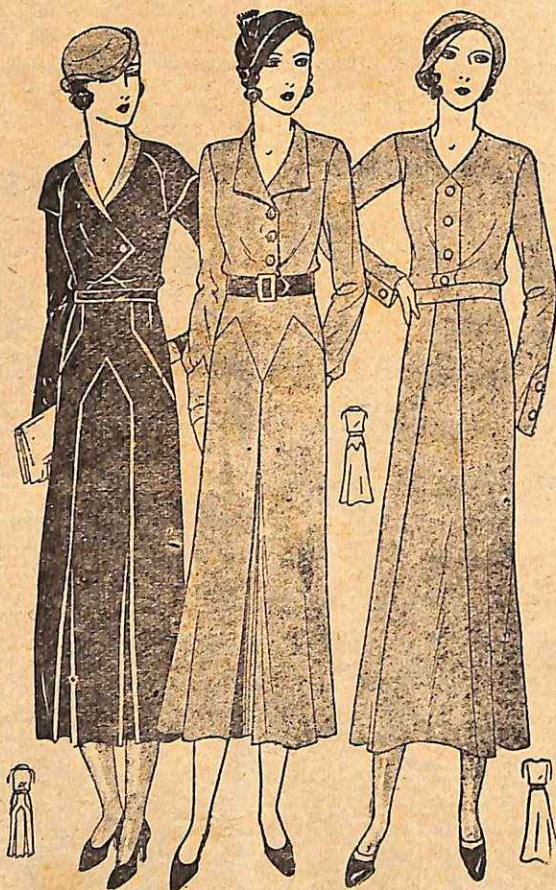
—Τὰ μικρὰ κορσάκια μποροῦν νὰ φοροῦν καὶ τὴν ἡμέρα ἐπανωφοράκια μὲ ἄσπρη γούνα καὶ νὰ κρατοῦν μαντὸν ἄσπρη.

—Τὰ μοντέρνα ἐπανωφόρια εἶνε ὕψος, ἐφαρμυστὴ στὴν τήνη καὶ ἔχουν ὅλους πλάτες. Πολλὰ ἐπανωφόρια γαρνίζονται μὲ πίες καὶ ὅλα μὲ γκρίντ, ἀλλὰ ὅχι ὑπερβολικά. Τὰ πολλὰ γκρίντ δὲν πηγαίνουν σὲ χονδρά βράσματα.

—Τὰ «νταγιονάλ» βράσματα κύνουν νὰ φαίνεται πολὺ πῶς λεπτή ἡ σιλουέττα, ὥστε ἂς τὰ ποταμῶν ὅσες εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον παχείες.

—Μερικὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ λαϊνάζ, ἢ ἀπὸ ντοῦ, ἔχουν μανίκια καμωμένα

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φόρεμα ἀπὸ βελούδο, μὲ κορσάκι σταυρωτὸ καὶ κουμπωτὸ, καὶ μὲ μικρὴ κάτω στὸν ὄμο. 2) Φόρεμα ἀπὸ τζέρσεϋ, μὲ κορσάκι κουμπωτὸ ἐμπρὸς, καὶ μὲ κουμπωτὸ στὴ φούστα. 3) Φόρεμα ἀπὸ λαϊνάζ, μὲ κουμπὶα στὸ κορσάκι καὶ ἐγκρυστάσιον στὴ φούστα.

σχεδὸν ὁλόκληρα ἀπὸ γούνα.

—Γιὰ τίς θροχρὲς μέρες, τὸ πῶς πρακτικὸ καπέλλο εἶνε τὸ μπερὲ ἀπὸ φέτο. Τὸ μοντέρνο μπερὲ ἀπὸ φέτο, εἶνε πολὺ ἀπλό, λίγο ντραπέ, καὶ γαρνιρισμένο μ' ἕνα κόσμημα ἀπὸ γυαλιστερό μέταλλο ἢ μ' ἕνα μικρὸ φτερό ἴσιο, βάλμενο πρὸς τὰ πίσω.

—Μὲ τὰ μαῦρα ἀνσάμπλ ἀπὸ ντραῖ, ἢ Παρισινὰς φοροῦν ἕνα κομψὸ μπερὲ ἀπὸ μαῦρο φέτο, τὸ ὅποιο φοροῦν πρὸς τὸ πλάι, ἔτσι. Ὅπως νὰ φαίνονται ἡ ὀντυλασιὸν τῶν μαλλιῶν. Τὰ λουστάκα μπερὲ γαρνίζονται μὲ ἄγχαλα ἀπὸ στράς, ἢ μὲ δύο ἄσπρες καμύλιες. Τὸ μοντέρνο μπερὲ δὲν μοιάζει καθόλου μ' αὐτὰ πού φοροῦσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ. Εἶνε πολὺ πῶς κομψὸ καὶ πῶς τεχνικὰ καμωμένο.

—Εἶν' ἕνα πραγματικὸ νέο καπέλλο, τὸ ὅποιο ἐναρμονίζεται τέλεια μὲ τίς μοντέρνες μᾶς τουαλέτες. Καὶ τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε σὲ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας.

—Μὲ βελούδινη τουαλέττα πηγαίνει μπερὲ ἀπὸ βελούδο, γαρνιρισμένο μὲ στράς.

—Ἡ ὀμπρέλλα τῆς θροχῆς συνηθίζεται τὸν τελευταῖο καιρὸ μικρὴ, μὲ κοντὸ χέρι, καμωμένο ἀπὸ μέταλλο στερεὸ, ἀλλὰ διαφανὲς ὥπως ὁ κούτσάλλος. Γίνεται δὲ ἀπὸ μεταξωτὸ, μὲ γραμμὲς σιγερές.

—Ἡ Παρισινὰ, ἐγκαταλείπουν σιγά-σιγά τὴ μαῦρη ὀμπρέλλα καὶ προτιμοῦν τὴν καφέ, τὴν τὲν-ντέ-νέγκο, τὴν μπλέ-μαρέν, τὴν γκρίζα καὶ τὴν γκρενὰ.

—Τίς θροχρὲς μέρες, ἡ Παρισινὰς φοροῦν τώρα τελευταῖα μπότες πολὺ ὑψηλές, σχεδὸν ὡς στὰ γόνατα, ἀπὸ καουτσούκ καὶ ἔτσι προφυλάττει τὸ πόδι τους καὶ τίς κάλτσες τους ἀπὸ τὰ νερά καὶ τίς λάσπες. Ὡστόσο, μόνο ὅσες ἔχουν λεπτὰ πόδια μποροῦν νὰ φορέσουν αὐτὲς τίς μπότες, ἢ ὅποιες εἶνε πολὺ πρακτικὲς, ἀλλὰ κάνουν τὸ πόδι νὰ φαίνεται πῶς χονδρὸ.

—Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μικρὲς μπότες ἀπὸ καουτσούκ, κατὰλληλες γιὰ νὰ φορεθοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ συνηθισμένα παπούτσια περιπάτου.

—Τὰ γυναικεῖα ἀδιάδροχα γίνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ σχέδια ἐπανωφοριῶν, μὲ πίες συνήθως καὶ μὲ ζώνες ἄσπρη. Γίνονται ἀπὸ ὕψος ἀδιάδροχο, μπλέ-μαρέν, τὲν-ντέ-νέγκο, μαῦρο, πράσινο, γκρενὰ, ἢ γκρίζο, δηλαδή σὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας.

—Γιὰ τὸ πρωῒ, τίποτε δὲν εἶνε πῶς πρακτικὸ, ἀπὸ μιὰ μπλούζα πλεχτή. Ἡ μοντέρνα πλεχτὴ μπλούζα, εἶνε πολὺ κομψή, μὲ ἀμπεσμένον, μὲ ντεκούπ, μὲ δαντελλωτοὺς γιανὰδες καὶ μὲ πλαστρὸν.

—Συνήθως ἡ μπλούζα ἀπὸ τρι-

κώ, συνοδεύονται μὲ ζώνη ἀπὸ λουστρίνι μαῦρο, πολὺ μαλακὸ.

—Κάτω ἀπὸ ἐπανωφόρια πράσινα, γαρνιρισμένα μὲ μαῦρη γούνα, θὰ φορέσουμε μπλούζα πλεχτή, μαῦρη καὶ πράσινη. Τὸ καπέλλο μᾶς τότε θὰ εἶνε ἀπὸ φέτο, σὲ σχέδιο μπερὲ, τὸ μισὸ πράσινο καὶ τὸ μισὸ μαῦρο καὶ τὰ γάντια μᾶς θὰ εἶνε μαῦρα μὲ μπορντούρα πράσινη. Ἡ φούστα μᾶς θὰ εἶνε ἀπὸ μαῦρο ντοῦ καὶ θὰ μποροῦμε νὰ τὴ φορέσουμε καὶ τὸ ἀπόγευμα μὲ μπλούζα μεταξωτὴ, ἄσπρη, ἢ ὀζ, πολὺ ἀνοιχτὸ. Ἐπίσης καὶ τὸ ἐπανωφόρι μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε καὶ τὸ ἀπόγευμα.

—Τὰ ταγιέρ, καθὼς εἶπαμε καὶ ἄλλοτε, εἶνε πολὺ ἀν-δόγη ἐφέτος.

—Τὸ πῶς ἀπογευματινὸν ταγιέρ, ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φούστα ἀπὸ κορέν-ντε-σιν μαῦρο καὶ μιὰ ζακέτα σιμόν, ἀπὸ βελούδο ζωηρόχρωμο.

—Τώρα τελευταία, ἡ Παρισινὰς προτιμοῦν νὰ φοροῦν κάτω ἀπὸ τὰ ἐπανωφόρια τους ταγιέρ, παρὰ φορέματα.

—Εἶνε ἐπίσης πολὺ ὠραῖο ἕνα ταγιέρ μὲ φούστα ἀπὸ βελούδο καφέ, καὶ ζακέτα ἀπὸ ἄσπρο βελούδο.

—Τὰ καπέλλα τῆς τελευταίας μόδας γίνονται ἀπὸ πλεχτὴ μαλλὶ σὲ σχέδια τοικνωτῶ. Ἡ καλύτερα τους ἀποτελεῖται ἀπὸ πλεχτὴ μὲ τὸ καὶ τὸ μπό εἶνε ἐπίσης πλεχτὸ. Γαρνίζονται δὲ μὲ ἄσπρη ὀντυλὸς πλεχτῶ.

—Μποροῦμε μάλιστα νὰ κατασκευάσουμε ὁδὸς μᾶς ἕνα παπούτσι καπέλλο, ἔχοντες ὡς μοντέλο γιὰ τὸ σχῆμα μιὰ φόρμα τοικνωτῶ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Γαλλίας Λαφονταίν ἦταν περίφημος γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη του πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὰ ἔντομα, τῶν ὁποίων περιέγραψε τόσο ἀνωμαλίας τὸν χαρακτὴρα μέσα στὸν ἀθανάτου «Μύθους» του. Ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησίς του ἦταν νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ κανένα δέντρο καὶ νὰ οὐραϊκῶς κυττάζοντας τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά, μέγας τοῦ στανίου πού ξεγνοῦσε κάποτε καὶ νὰ φά.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Λαφονταίν εἶπε προσκλήθει ἀπὸ ἕνα φίλο του σὲ γεῖμα. Ἐλλὰ πέρασε τὸ μεσημέρι, ἔφαγε ἡ μιὰ, ἔφατσαν ἡ δύο, χωρὶς ὁ Λαφονταίν νὰ φανῇ πούθεν...

Τέλος, καμμιὰ φορὰ, στὶς τέσσερες, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. Ὁ οἰκοδεσπότης τὸν εἶδε τότε γιὰ τὸ λόγον τῆς καθυστέρησής του καὶ ὁ Λαφονταίν τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὴν πόρτῃς του, γιὰτὶ εἶχε ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ ἕνα... συγκινητικώτατο περιστατικὸ, τὸ θάνατο καὶ τὴν κηδεία ἑνὸς... μυρμηγκιοῦ!

Πράγματι δέ, εἶχε παραμελεῖν ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες στὸν κήπο του παρακολουθῶντας τὰ μυρμηγκία πού μετέφεραν ἕνα νεκρὸ μυρμηγκιὸ σ' ἕνα ἀπόμειρο μέρος καὶ τὸ θάψαν.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” 1932

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ

ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνάτε εὐχάριστα τὶς βραδεῖς, εἶναι νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Εἶναι ὁ πιὸ εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μετ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἑξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἑξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃεν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστοτορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπεται τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαῖον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἑξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἑξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοῦργμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργμα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμῆτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἑξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφὴ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναικα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές ποὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλαλαιν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦμιᾶς ποὺ ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦμιᾶς ποὺ ζωντάνεψε», «Ἡ καινούρια ἀγάπη καὶ παλιὰ». «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὰς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 400 ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.